

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BUTTONS: BOOK THREE

BUTTONS & PAIN

HER LOVE. HIS DEVOTION.

P E N E L O P E S K Y

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Düğmeler ve Acı

Birinci Bölüm

İnci

"Ah, bebeğim. Beni özlemedin mi?" Başımı yana eğdim ve dudaklarımı büzdüm. Sesim tiz ve sevecen çıkmıştı, küçümsemem de ona hoş bir tını katmıştı.

Beni kapısının önünde görünce Jacob'ın çenesi düştü. Gömleksiz ve dağınık saçlarıyla, erkek arkadaşının gezegendeki büyük pislik olduğunu bilmeyen zavallı bir kızla yatmış gibi görünüyordu. "Pearl... Aman Tanrım. Sen iyisin." Şoku geçince umurundaymış gibi davrandı. "İyi olmana çok sevindim. Çok endişelendim-"

Taşaklarına diz çöktüm. "Kendine sakla."

Taşaklarını avuçladı ve öne doğru eğilerek nefesinin altında inledi. Denge için kapının çerçevesini kavradı ve acıyla sertçe nefes aldı.

"Özür dilerim. Acıdı mı?"

Gözlerini kapadı ve çerçeveyi daha sıkı kavradı. Parmak eklemleri beyazlaşmaya başladı.

"Kıçından sikilmeyi dene." Onu iterek geçtim ve eskiden daireye girdim. Elimde sadece o kadından kaptığım çanta vardı. Bir ehliyetim, bir pasaportum ve biraz Euro'm vardı. Ama bu . Buzdolabını açtım ve eski bir kutu pizza çıkardım. Açlıktan ölmek üzere için soğuk bir dilim yedim.

Koridorda üzerinde tişörtlerinden başka bir şey olmayan bir kadın belirdi. "Sen de kimsin be?"

Ona hızlıca el salladım ve pizzamı bitirdim. "Ben Pearl, Jacob'ın eski kız arkadaşı."

"Bana Pearl adında birinden hiç bahsetmedi."

"Muhtemelen kumar borçlarını ödemek için beni seks ticaretine içindir."

Gözleri büyüdü ama tepkisi değişmedi. Hâlâ kapının yanında kambur duran Jacob'a baktı ve sonra bana döndü. Bana inanıp inanmadığına karar veremiyordu. Onu suçlayamazdım. Hikâye o kadar saçmaydı ki gerçekten yaşandığına inanamadım.

Jacob taşaklarına aldığı darbenin etkisinden nihayet kurtuldu ve ayağa kalktı. Yanakları kan içindeydi ve bir adım attığında irkildi. Dizimle onu sertleştirmiştım ve en az bir hafta boyunca ereksiyon olamayacaktı.

Pizzayı bitirdim ve kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım. Hayatımda yediğim en lezzetli şeydi. Ama yine de on iki saatlik bir uçak yolculuğunda yer fıstığından başka bir şey yememiştım. "Kahretsin, bu çok güzel."

Kız arkadaşı kollarını göğsünde kavuşturdu ve Jacob'a baktı. Benim yanımda konuşurken kendini rahat hissetmiyordu, bu yüzden ona ters ters baktı. Sanki bu bir şekilde benden daha çabuk kurtulacakmış gibi.

Jacob sonunda onunla konuştu. "Danielle, biraz yalnız kalabilir miyim?" "Neden?" Ben sordum. "Senin soğuk bir kız olduğunu bilmesi gerekmiyor mu?"

orospu çocuğu?" Tezgâha yaslandım ve ona dik baktım. Şimdi onunla yüz yüze geldiğimde onu kanlı bir şekilde dövmek istiyordum. Hiçbir iz yoktu

Bu adama karşı hislerim ya da merhametim yoktu. Tek hissettiğim nefretti.

Güçlü, öfkeli nefret.

Jacob çenesini kapalı tuttu. Kendini iyi göstermek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. En iyisi hiçbir şey söylememekti.

"Bu doğru mu?" Danielle sordu.

Şimdi Jacob iki cepheden birden saldırıya uğruyordu. "Bebeğim, lütfen bize biraz izin verir misin?"

"Hayır, bir dakika bile olmaz," dedim. "Defol buradan. Erkek arkadaşını hadım etmek üzereyim ve bunu görmek isteyip istemediğinden emin değilim."

"İşte bu kadar." Yatak odasına yöneldi. "Polisi arayacağım." "Dur, bekle." Jacob onu hemen geri çevirdi, vücudu

Acının izin verdiğiinden daha hızlı hareket ediyordu. Hareketin ardından kasıklarının derinliklerinde hissederek irkildi. "Sakın polisi arama."

Zaferle gülümsedim. Bu bir itiraf kadar iyiydi.

"O zaman ne halt ediyorsun Jacob?" diye bağırdı. "O gerçekten senin eski mi?"

"Evet," dedi sessizce.

"Onu gerçekten insan ticareti için mi sattın?" diye sordu.

Kulaktan kulağa sııttım ve izledim. Eğer yalan hayır derse, ona haddini bildirecektim. Evet derse de yattığı seksi sarışını kaybedecekti. "Jacob, sana bir soru sordu."

Yüzünü bana doğru çevirdi ve ifadesi buz gibiydi.

"Vay canına. Bana kötü adammışım gibi bakacak kadar yüzüzsün."

Belki de o gittiğinde beni öldürmeye çalışacaktı. Bu mükemmel bir son olurdu.

Kalbine saplayacağım bir bıçakla hayatına son verip çekip giderdim.

Kayıp bir kişiyi mahkemede misiniz? Hiç sanmıyorum.

Jacob'ın sesi daha sert çıkmıştı. "Danielle, yarın konuşabilir miyiz?"

"Aman Tanrım." Eliyle ağzını kapattı. "Sen yaptın

o..." Yatak odasına koşup kıyafetlerini ve çantasını aldı. Üzerini bile değiştirmeden sadece onun tişörtüyle dışarı fırladı. Çıkarken bir kez bile ona bakmadı.

"Ah," dedim. "Terk edilmiş gibi görünüyorsun."

Bana döndü, gözlerinde öfke vardı.

Gülümsedim çünkü bu bakışı seviyordum. "Ne yapacaksın,

Jacob?"

Tezgâhın kenarını kavradı. Omuzları öfkeyle gerildi.

Gözlerinde kana susamışlık vardı. Hayatına geri döndüğüm için benden nefret ediyordu.

ve göğüslü sarışınla ilişkisini mahvediyor.

"En kötüsünü yap." Hayatımın son bir yılında çok şey öğrendim.

Acımasız ve dirençliydim. Jacob benden daha büyük ve güçlü olsa da, yine de onun kışını tekmeleyebilirdim. Ve bundan daha fazlasını da yapabilirdim.

Jacob bunun kazanamayacağı bir kavga olduğunu anlamış gibiydi.

Tezgâhtaki gevşedi ve omuzları rahatladı. "Ne istiyorsun?"

Yaptığı şey için özür dilemeyecek ya da mazeret uydurmayacaktı. Onu tahmin ettiğim kadar soğuk biriydi. Bu da konuşmamızı kolaylaştırdı.

-Çünkü hiç saçmalık yoktu. "Yarın öğlene kadar yüz bin dolar istiyorum."

Yüz ifadesi ilk kalp atışı boyunca değişmedi. Sonra gözleri yarıklara dönüştü. "Ne?"

Mümkün olduğunca ukala davranarak daha yavaş konuştum. "Yüz. Bin. Dolar. Sizin için yazmamı ister misiniz?"

" ne lan? O kadar param olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yapıp umurumda değil. Bana bunu borçlusun."

"*Sana borçlu* muyum?" Artık yalan söylemediğine göre gerçekte kim olduğunu tam olarak görmüştüm. Yeraltı dünyasının duygusuz bir şeytanıydı. Kötülüğün pek çok farklı tonunu görmüştüm ve o açık ara en karasıydı. Kendilerini kötü adam olarak görmeyen kötü adamlar en tehlikeli olanlarıydı.

"Köle olmam için sana yüz bin dolar ödendi.

Cezayı ben çektim, o yüzden para benim. Öğlene kadar bana ver.

Yoksa yarın polise gider ve onlara tam olarak ne yaptığını anlatırım." "Pearl-"

"Bir daha asla adımı söyleme." Bunu duymak hoşuma gitmemişti, özellikle de onun dudaklarından. Hayatım boyunca duymadığım bir isimdi bu. Bildiğim tek şey bir daha asla duymayacağım bir tanesiydi. "On iki tane için saatler."

"Bak, benim o kadar param yok." "Benim sorunum değil, Jacob."

Kollarını indirdi. "O parayı borçlarımı için kullandım. Bunu biliyorsun."

"Tekrar söylüyorum, umurumda değil. O para benim. Ya bana verirsin ya da hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin. Seçim senin. de bana uyar."

Çenesini sıkıca kavradı ve elleri sıkı yumruklar oluşturdu. Suratına yumruk atmak istiyordu ama bu yaptığı pisliği düzeltmeyecekti.

"Ve bu gece burada kalıyorum. Gitmeden önce anahtarlarını bırak."

"Benim dairemi de mi alıyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet. Sanırım beni seks kölesi yaptıktan sonra en azından bunu yapabilirsin. Bunu duymak ister misin?"

Sonunda utanarak gözlerini kaçırdı. "Para etrafa sormam gerek, tamam mı?"

"Ne yapman gerektiği umurunda değil. Sadece yap." Tezgâhtan cüzdanını ve anahtarlarını aldım ve cüzdanından iki yirmilik çıkardım. "Bunu toplamdan düşebilirsin - ve eğer gerçekten bir pisliksen pizzayı da."

Uzaklaştı, omuzları gerilmişti. "Nasıl kaçtın?" "Sanki umurunda.

Eşyalarını topla ve git."

Yatak odasına gitti ve kıyafetlerle dolu bir çanta aldı. Dışarı çıktı ve cüzdanını alıp cebine soktu.

"Yedek anahtara ihtiyacım var."

"Zaten bir tane var."

"Ve diğerine ihtiyacım var." etmesi için parmaklarımı şıklattım. Benden habersiz her an içeri girebilecekken orada uyuyamazdım.

Çekmeceyi açıp onu çıkarmadan önce bana ters ters baktı. Yüksek bir sesle tezgâhın üzerine fırlattı.

"Artık gidebilirsin. Öğlene kadar para gelmezse doğruca polise gideceğim."

Çantasını omuzladı ve dışarı çıktı. Ön kapıyı açtığı anda tabuta son çivi de ben çakmış oldum.

"Sadece kız arkadaşını kaçakçılık için satma. Geçen sefer nasıl sonuçlandığını biliyorsun..."

Jacob'la yüz yüze geldiğimde tüm gücümü kullandım ve zerre kadar korku göstermedim. İhanetinin beni ne kadar incittiğini ona hiç söylemedim. Esaret altındayken başıma gelen korkunç şeyleri asla itiraf etmedim. İhtiyacım olanı elde edene kadar mücadeleye devam ettim.

Ama şimdi o gittiği için yıkıldım.

Şehre döndüğümde gidecek hiçbir yerim yoktu. Arkadaşım Stacy eski dairesinde yaşamıyordu ve McKenzie de Kaliforniya'ya geri taşınmıştı. Cep telefonu numaralarını ezbere bilmiyordum ve Eski telefonuma ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Jacob benim tek seçeneğimdi.

Dairesini çaldım çünkü yatacak yerim yoktu. Polise gidip Jacob'ı ihbar . Ücretsiz bir motelde kalabilir ve belki yemek için para alabilirdim ama bu beni çok uzağa götürmezdi. O yüz bin dolarla her şeye yeniden başlayabilirdim. Bir daire tutabilir ve

Yeni bir iş bulmak için acele etmedim. O parayı isterken kendimi zavallı hissetmedim.

Bana sorarsanız, benimdi.

O borcu ödeyen bendim. Bir deliye satıldım ve insanların topladığı servetin her kuruşu için çalıştım. Bu sadece adil bir şeydi.

bedenimi şeytana teslim ettikten sonra bir pay aldım. Jacob'ın o parayı nasıl aldığı umurunda değildi.

Benimdi.

Amerika'ya dönmüş olmama rağmen kendimi yalnız hissediyordum. O Toskana malikânesi bana kendimi güvende hissettirdi. Evim gibi hissettim. Her gece bir yere ait olduğumu bilerek uyuyordum. Crow beni bir nesne gibi değil, bir insan gibi hissettirdi. Birinin bana gösterebileceği en büyük cömertliği gösterdi. Herhangi bir yankı uyandırmadan istediği her şeyi yapabileceği bir durumdaydı ama asla . Bana her zaman bir ses ve seçenek verdi.

Ama artık o da yoktu.

New York aynı hissettirmiyordu. Yeni ayrıldığıım ülkeden daha yabancıydı. Taze ekmek ve üzüm yaprağı kokmuyordu. Kirlilik ve dumanla doluydu. Muhteşem yamaçlar yerine tek gördüğüm yarı çıplak insanlar olan reklam panoları. İnsanlar her gün sokaklarda ne kadar iyi durumda olduklarını bilmeden yürüyorlardı.

Alçaklıktı.

Jacob'ın yatağında uyuyamadığım için ince bir battaniyeyle kanepeye uzandım. Bir yıldır bu dairede yaşıyordum ama şimdi yeni bir yermiş gibi hissediyordum. Tüm kıyafetlerim ve eşyalarım gitmişti çünkü Jacob muhtemelen

Her şeyimi garaj satışında sattım. Tüm fotoğraflarımı, yıllıklarımı, benim için anlamı olan her şeyi.

Hepsi gitmişti.

Gözlerimi kapattığım anda Crow'un yüzünü gördüm. Bana ne olduğunu ya da kaçtığımı ona hiç söylemedim. Takip cihazı hala bileğimdeydi, yani muhtemelen kendi başına çözdü. O asla benim için geldi, ben de gitmeme izin verdiğini düşündüm. Borcumu ödememi beklemiyordu.

Sonunda özgürdüm.

Bana yaptığı her şey için ondan nefret etmeliydim ama . Onu düşündüğümde, kalbimde hala saygı ve özlem vardı. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ona bir şekilde aşık olduğumu itiraf ettim.

Ve bu hayatımda yaptığım en aptalca şeydi.

Beni soğuk bir şekilde reddetti. Kalbimi kilitledim ve anahtarı attım. Yaşadığım tek şey Stockholm Sendromu'ydu. Bana bir ev verdi ve benimle ilgilendi. Kendimi güvende ve değerli hissetmemi sağladı. Korkmuş ve yalnız olduğum için ona tutundum. Ama beni kaçıranın o olduğunu unuttum. Özgürlük karşılığında beni onunla yatmaya zorladığını unutmuşum. Tüm bunları unuttum. Çünkü bana sevildiğimi hissettirdi.

Çok aptaldım.

Hıçkırır hıçkırır ağlamaya devam etmek istedim çünkü bu bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu ama yeterince uzun sürdüğünü biliyordum. Her şeyi kapatıp kafamı oyuna vermeden önce kendime sadece bir saat izin verecektim. Geçtiğimiz yıl başıma bir sürü saçmalık gelmişti ama bu hayatımı toparlayamayacağım anlamına gelmiyordu. İyi bir iş, güzel bir daire bulabilir ve her şeye yeniden başlayabilirdim.

Baştan başlayabilirim.

Jacob'dan parayı aldıktan sonra kendimi kayıplar listesinden çıkarmak için polis merkezine gittim. Hâlâ beni arıyorlarsa zamanlarını boşa harcıyorlardı çünkü ben tam buradaydım.

Operasyonu yürüten adamlarla ilgili bir ipucu elde etmek umuduyla beni her konuda sorguladılar. Seks ticareti ülkede hâlâ büyük bir sorundu ve polis buna bir son vermeye kararlıydı. Onlara bildiğim her şeyi anlattım - beni satanın Jacob olması dışında.

Onu etmek umurumda değildi. Bunu sadece kumar borçlarını ödemek için yaptı ve bunu başka bir kadına yapmayacağını biliyordum. Bu yüzden

Hasar çoktan verilmişti ve paraya onun parmaklıklar ardında oturmasından daha çok ihtiyacım vardı. Ayrıca, ondan her zaman yardım isteyebilir ve işbirliği yapmazsa onu ihbar etmekle tehdit edebilirdim. Hayatının geri kalanında omzunun üzerinden bakacak ve yüzümü görmekten korkacaktı.

Bu yeterince cezaydı.

Crow'un malikanesindeyken polis beni aramaya geldi. O zaman, Cane'in onlara haber verdiğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. bir anlam ifade etmiyordu. Eğer biri beni arıyorsa, kim olduğunu bilmek istiyordum. Belki arkadaşlarımdan biriydi ve beni onlarla temasa geçirebilirlerdi. "Kayıp olduğumu kim bildirdi?"

Dedektif notlarını karıştırdı. "Erkek arkadaşın Jacob, Karayipler'den bizi aradı ve kaçırıldığını söyledi. Aradan birkaç ay geçti ve izler . Ama sonra arkadaşlarından biri bu örgütün tutsaklarını İtalya'ya taşıdığını gösteren kanıtlar bulunca izler yeniden sürülmeye başlandı."

Arkadaşlarımdan biri mi?

"Aramaya orada devam etmemiz için ısrar etti ama hiçbir şey bulamadık. Seni bulma konusunda çok kararlıydı. arayıp sağ salim olduğunu söylediğimde çok rahatlayacak. O adam her ay daha da hasta görünüyordu."

Erkek miydi? Kim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Onun isim?"

"Jason." Sanki bu isim dilinin ucundaymış gibi hemen cevap verdi. "İkinizin üniversitede çıktığını söyledi."

Kan kulaklarıma hücum etti ve yaklaşık otuz saniye boyunca nefesim kesildi. Jason'la ilişkimiz iyi bir şekilde sona ermişti ama beni bulmak için yorulmak bilmeden çalışacağını hiç beklemiyordum. Bunu bilseydim, polis eve geldiğinde teslim olurdum. Açıklayamayacağım şekilde etkilenmiştim. "Jason..."

"O iyi bir adam. bir sakınca yoksa, erkek arkadaşından çok daha fazla önemsiyor görünüyordu."

Hiç şaşırmadım. "Onu arayabilmem için numarası sende var mı?"

"Elbette." Bunu bir kağıda yazdı. "Onu aramam gerek Her neyse, ona bulunduğunu söyle. Seni görebilmesi için burada beklemek ister misin? Bunun onun için gerçekten çok anlamlı olacağını biliyorum."

"Şehirde mi?" Son baktığımda Kaliforniya'da yaşıyordu. "Sen kaçırıldıktan kısa bir süre sonra buraya taşındı. Seni gördüğünde haberlerde yüzünüzün görünmesini istemiyorum."

Jason'ın benim için bu kadar çok şey yaptığına hâlâ inanamıyordum. Harika bir adamdı ve en başta ayrılmamız çok yazık oldu. Uzun mesafe ilişkiler asla yürümez ve acı verici bir ayrılık yaşamak yerine arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını düşündük.

"Yani kalacak mısınız?"

Bakışlarımı elimdeki nottan başka yöne çevirdim. "Özür dilerim... Düşünce trenimi kaybettim."

"Ben onu ararken sen de kalır mısın?"

"Evet, tabii ki." Şu anda gezegende beni umursayan tek kişi Jason'dı. Jacob hiç umursamadı.

Crow da bilmiyordu.

Jason beni gördüğünde gözleri hemen yaşardı. Rahatlama minnettarlıkla karışıktı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp benden birkaç santim uzakta durmadan önce birkaç kalp atışı boyunca bana baktı. Gerçekten ben olduğumdan emin olmak için yüzümü inceledi.

Kurtarıcıma baktım ve duygularımın boğazımda düğümlendiğini hissettim. Şehre döndüğümde kendimi tamamen yalnız hissettim. Beni ilk satan adamdan para almak zorunda kaldım ve onun dairesinde uyumak zorunda kaldım. Ben yapmadım

Benimle ilgilenen bir ailem vardı ve benim hiç ailem yoktu. Birinin, tek bir kişinin bile olması beni gerçekten yeniden başlayabileceğime inandırdı.

"Pearl, iyi olmana çok sevindim." Sarılmak istediği belli olmasına rağmen bana sarılmadı. "Seni bir daha göremeyeceğimizden korkuyordum."

"de iyi olduğuma sevindim. Geri dönmek güzel."

Kollarını uzattı ama yine de bana dokunmadı. "Sana sarılabilir miyim?" "Elbette." Sormasına bile gerek yoktu.

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Bu kucaklaşma çaresizce ihtiyaç duyduğum türden bir şefkatle doluydu. Etrafımda bir çift güçlü kol hissetmek, yeniden ayağa kalkmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bana umut verdi. Bana neşe verdi.

"Soracak milyonlarca sorum var ama onlara sonra geleceğim."

Uzaklaştı ve mavi gözleriyle yüzüme baktı. Yıllar önceki haliyle tamamen aynıydı. Elmacık kemikleri belirgin, güçlü bir çenesi vardı. Vücudu kaslarla doluydu ve ince bir yapıya sahipti. Hiçbir şey değişmemişti. "Kalacak bir yerin var mı?"

"Bir otele yerleşecektim-"

"Benimle kalıyorsun. Park Avenue'da güzel bir yerim var."

Teklifini reddedemezdim. Yalnız bir otel odası yerine birinin evinde olmayı tercih ederdim. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Harika. Hadi gidelim." Kolunu belime doladı ve beni karakoldan dışarı çıkardı. Yıllardır bana dokunmamış olmasına rağmen, bu sevgi doğru hissettirdi. Sanki aramızdaki bağın üzerinden hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Beni hâlâ önemsiyordu ve benden asla vazgeçmedi. Ve hayatımda beni önemseyen en az bir kişi olduğu için minnettardım.

Çünkü Crow'un asla yapmadığını biliyordum.

İkinci Bölüm

Karga

Saatlerce tavana baktım.

Gece derinleştikçe gölgeler duvarlarda yer değiştirdi.

Bazen desenler oluşturunyorlardı. Bir tanesi berrak gökyüzünde sürüklenen zararsız bir buluta benziyordu. Bir diğeri kelebeğe benziyordu.

Bir diğeri de düğmeye benziyordu.

En uzun süre buna baktım, gerçek miydi yoksa mi gerçekmiş gibi davranıyordum anlamaya çalışıyordum. Dört küçük delik tavanı işaretliyordu ve yüzeyin yuvarlak kıvrımı onu tam olarak bir düğme gibi gösteriyordu.

Bakması acı vericiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar güneş ufukta belirmeye ve yatak odamı sabahın yumuşak pastel renkleriyle doldurmaya başladı. Yatağın bir tarafında uyuyordum çünkü yatağı biriyle paylaşmaya alışmışım.

Düğme.

Artık orada yatmanın bir anlamı olmadığını fark ettiğimde yataktan kalktım. Duş aldım ve işe gitmek için hazırlandım. Beynim yorgunluktan ölmüştü ve sağlıklı düşünmekte zorlanıyordum. Uyku yabancı bir lükstü.

O gittiğinden beri hiç almamışım.

Çalışma odama girdim ve ocakta ateş yaktım. Her zaman yaptığım gibi kahvaltı için aşağıya inmedim. İştahım gibi değildi. A

Koltuğun yanındaki masanın üzerinde birkaç düğme duruyordu, ben de onu aldım ve parmaklarımın arasında hissettim. Elimde kalan birkaç düğmeden biriydi. Diğerleri eski yatak odasındaki çenesinde duruyordu.

Onlara dokunmamıştım.

Elimdeki özel düğmeye baktım. Dışında altın süslemeler ve ortasında bir inci vardı. İroni kaçmamıştı. Akla gelebilecek her şekilde onu sembolize ediyordu. Sanki düğme sadece onun için yapılmıştı.

"?" Lars ellerini arkasında birleştirerek çalışma odasına girdi. "Bugün kahvaltınızı burada mı yapacaksınız?"

"Sadece kahve."

"Tabii ki." Dışarı çıktı. O gittiğinden beri bana Button'ı sormamıştı. Gittiğini ve geri gelmeyeceğini biliyordu. Bu Bilmesi gereken tüm bilgi buydu. Şimdi bu ev bir kez daha boştu.

Gölgeler hariç.

Telefonumu çıkardım ve hâlâ ayak bileğindeki sinyali kontrol ettim. Nerede olduğunu görmek için her gün kontrol ediyordum. Aldırması için bir cerrah tutması an meselesiydi.

O zaman onu sonsuza dek kaybederdim.

Telefonumdaki uygulamayı açtım ve haritada kırmızı noktanın belirdiğini gördüm. Manhattan'daki Park Avenue'da bir binanın içindeydi. Central Park yakınılardaydı. Nokta hareket etmiyordu, bu yüzden muhtemelen uyuyordu. Uyuyordu.

onun zaman diliminde gecenin bir yarısı.

Park Avenue'da ne işi vardı?

Onun güvenliği için endişelenmiyordum. Button becerikli ve zekiydi. Kendi başının çaresine sorunsuzca bakabilirdi. Geceyi atlatmak için bana ya da başka birine ihtiyacı yoktu.

Ama Park Avenue'da kalacak kadar parası olmadığını biliyordum.

Bu da birinin yanında kaldığı anlamına geliyordu.

Bir arkadaş değildi çünkü bir arkadaşı yoktu. Bir aile üyesi de değildi çünkü öyle biri yoktu. Eski bir erkek arkadaşı olmalıydı.

Ağzım doldu taşı.

Onun başka biriyle sevişmesi fikri beni tiksindiriyordu. Büyük eller yumuşak tenini okşadı ve sert dudaklar o nazik ağzı öptü. Bacakları ayrılmıştı ve bir adam onu kabaca yatağın kenarına aldı. Görüntüler beni rahatsız ediyordu. Kendimi o kadar kötü hissettim ki artık kahve bile içmek istemiyordum.

Ama böyle hissetmeye hakkım yoktu.

O artık benim değildi. Ve ben asla onun olmadım.

Üçüncü Bölüm

İnci

Jason'ın çok güzel bir dairesi vardı. Geniş ve temizdi. Dairenin karşılıklı iki tarafında iki yatak odası vardı ve bolca yer olduğu için kendimi yük gibi hissetmedim. Mutfak büyüktü ve oturma odası öyle.

"Nasıl uyudun?" Ben içeri girdiğimde mutfak masasında oturmuş mısır gevreği yiyordu.

Bana ödünç verdiği pijamaları giydim. Eşofman altı çok büyüktü, bu yüzden birkaç kez yuvarladım. Pamuklu tişörtü yumuşak ve temizdi. Erkek gibi kokuyordu ve sanırım bu uyumama yardımcı oldu.

Çünkü bedenim bilinçaltında Crow'un yanındaymışım gibi davranıyordu.

"Güzel. Sen mi?" Onun karşısına oturdum ve kendime bir kase Fruity Pebbles.

"Harika." Gazete yanındaydı ama eline alıp okumadı. Gözleri benim üzerimdeydi, beni eleştirel detaylarla inceliyordu. Dün gece beni dairesine götürdüğünde bana hiçbir şey sormadı. Tek yaptığı ikimiz için akşam yemeği hazırlamak ve uyuyacağım yeri göstermekti.

Bunu takdir ettim. "Bugün çalışıyor musun?"

"Evet. Bugün izin alırdım ama bu işe yeni başladım."

"Hayır, kendini kötü hissetme," dedim çabucak. "İyi olacağım. Biraz Meyveli Pebbles aldığım sürece iyi olacağım."

Gülümsediğinde, gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Senin de aynı espri anlayışına sahip olmana sevindim."

"Sanırım bu noktada kişiliğime yerleşmiş durumda." "Ben sadece-"

"Ne demek istediğini anladım." Bir seks kölesi olduktan sonra gülmek için bir neden bulamayacak kadar berbat durumda olmalıydım. Belki de Bones'la daha fazla kalsaydım böyle olacaktım. Crow'la birlikte olmak beni yeniden bir araya getirdi. Bana tecavüze uğradıktan sonra bile seksten zevk alabileceğimi, onu sevebileceğimi gösterdi. "Kötü şeyler olduğunda bunun seni yenmesine izin verebilirsin ya da bunun üzerine çıkabilirsin. Ben ikincisini seçtim."

Büyülenmiş gözlerle beni izlemeye devam etti. "Bence bu iyi bir tavır."

Sütü kâseme döktüm ve bir ısırık aldım. "Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Elbette. İstedikğin kadar kalabilirsin." "Peki...

buraya ne zaman taşındınız?"

"Bir yıldan daha az bir süre önce. Buraya geldiğimde, bir araya gelip gelemeyeceğimizi öğrenmek için seni aramaya çalıştım ama sana ulaşamadım. Biraz araştırdıktan sonra ne olduğunu anladım. Tam bir enkazdım." Mısır gevreğini

kaşığını gözleri kapalı tutuyordu. "Senin için çok endişelendim. Bu korkunç. Ben bile..." Başını salladı ve içini çekti. "Bunu duymana gerek yok Özür dilerim. Pozitif olmam gerekiyor."

" değil. Beni önemseyen insanlar için de travmatik bir durum."

Mısır gevreğinden birkaç ısırık aldı. "Jacob senin iyi olduğunu biliyor mu...?"

Polis ona eski erkek arkadaşından bahsetmiş olmalı. "Evet." Onun hakkında konuşmak istemiyordum ve Jason'a gerçekte neler olduğunu kesinlikle anlatmak istemiyordum. Onu polise teslim etmemi isteyebilirdi. Şu anda bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Onu parmaklıklar ardına atmaktansa ihtiyacım olan her şey için kullanmayı tercih ederdim. "Olaydan kısa bir süre önce onunla ayrıldık. Artık konuşmuyoruz."

Jason başka soru sormadı. Onun hakkında konuşmak istemediğimi hissetmiş olmalı.

"Peki, neden burayı buldunuz?" Konuşmayı hafif tutmak ikimiz için de iyi oldu.

"Şehirde bir iş teklifi aldım. Maaşı geri çeviremeyeceğim kadar iyiydi."

"Bu harika. Aferin sana."

"Teşekkürler," dedi. "Dürüst gerekirse... buraya taşındığımda seninle birlikte... bilirsin işte." İki dirseğini de koltuğa dayadı.

ve bana baktı. "Yıllar boyunca birkaç kız arkadaşım oldu ama hiçbirisi bana uygun değildi. Sanırım onları sahip olduğumuz şeyle kıyaslayıp durdum. Her şey bitene kadar bunun değerini anlamadım."

Konu hakkında ne hissettiğimden emin olamadığım için sustum.

Tedirginliğimi fark etti. "Aramızda bir şey olmasını hiç beklemiyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra bunun aklındaki en son şey olduğunu biliyorum. Bir hamle yapmıyordum. Sadece buraya taşınırken niyetim konusunda dürüst olmak istedim. Bu yüzden kaçırılmana çok üzüldüm. Kalbim kırıldı."

"Şu anda romantizm aramıyorum." Yanlış anlaşılma olmaması için belirtmek zorundaydım. Jason kadar yakışıklıydı ve ilişkimiz harikaydı. Eğer iş için ayrılmamış olsaydık muhtemelen hala birlikte olurduk. Muhtemelen evlenmiş olurduk.

Şimdi. Ama kimseye karşı bir şey hissedecek durumda değildim.

Jason buna alınmamış gibi görünüyordu. "Tamamen anlıyorum Pearl. Bu konu kapanmıştır."

İsteğimi bu kadar iyi karşılayınca rahat bir nefes aldım. Bu konuda samimi görünüyordu, bana gerçekten değer verdiği ve sadece takılmak istemediği için yardım ediyordu. Jason her zaman tatlı bir adam olmuştu. "Teşekkürler..."

"Elbette." Mısır gevreğini lavaboya bırakmadan önce bitirdi. "Beş gibi çıkıyorum. Eve döndüğümde yemek yaparım."

" değil. Ben hallederim. Biraz yiyecek alacağım." Buzdolabında fazla seçenek olmadığını fark ettim.

Cüzdanını açtı ve parayı tezgâhın üzerine koydu. "Pekala. İşte biraz nakit."

"Anladım. Ama teşekkürler."

", Pearl. Lütfen, ısrar ediyorum." Parayı bana doğru itti. "Bir süre seninle ilgilenmeme izin ver. Sen sadece iyileşmeye konsantre ol."

Kaçırıldıktan sonra tüm eşyalarımı kaybettim ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldım. Alışverişe çıkıp yeni kıyafetler ve banyo malzemeleri aldım. Neyse ki Jacob'dan para almıştım çünkü yeni bir koğuş elbisesi almak çok pahalıydı.

Mümkün olduğunca çabuk bir iş bulmalıyım.

Jason işten eve döndüğünde masada akşam yemeği vardı ve üzerime oturan kıyafetler giyyordum.

"Bir şeyler güzel kokuyor."

"Oh, o sadece benim parfümüm," diye alay ettim.

Kıkırdadı ve çantasını üzerine koydu. "Yemek aromalı ." Kaslı vücudunu öne çıkaran bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı.

omuzlar ve göğüs. Bu formunu korumak için her gün çalışıyor olmalı.

"İş nasıldı?"

"İyiydi. Ama biliyorsun, bu bir iş." Ocağın önünde yanımda durdu ve tencereye baktı. "İtalyan yemeği. Harika."

Yemeye alışık olduğum diyet buydu. "Neredeyse hazır." "Pekâlâ.

Üstümü değiştireceğim." Yatak odasına girdi ve

Kapıyı kapat.

Yemekleri servis ettim ve masaya koydum. Şarap almadım çünkü neyin iyi olduğunu bilmiyordum. Ayrıca bunun çok romantik olacağını düşündüm. Su işe yarardı.

Kot pantolonu ve tişörtüyle dışarı çıktı ve oturdu. "Teşekkürler."

"Elbette."

Yemeğine daldı ve sessizce yedi, gözleri her zaman benden başka bir şeye .

Kendimi rahatsız hissetmeyeyim diye bunu bilerek yaptığından şüpheleniyordum. Bana nadiren dokunurdu ve bana yaklaştığında aramıza ayaklarını koyardı. Ve benim açık iznim olmadıkça bana asla sarılmazdı. "Bugün birkaç iş başvurusunda bulundum."

Yemeğini hızlıca yuttu ve yanlış yöne gitti. Boğazı temizlenene kadar peçetesine öksürdü. "Şimdiden mi? İşe dönmek için acele etmene gerek yok. Bu daire iki kişi için yeterince büyük."

"Aslında işe geri dönmek istiyorum. İşimi seviyordum." "Size geri vereceklerini düşünmüyor musunuz? Bu şartlar altında koşullar?"

"Ben zaten denedim. Bir yıl önce yeni birini işe aldılar. Onu öylece bırakamazlar. Bu adil olmaz."

"Bu çok kötü oldu. Ama eminim başka bir şeyler de olacaktır."

"Olacağını biliyorum."

"Ama iş bulma ve yeni bir yer bulma konusunda gerçekten bir baskı yok. Bunu sadece nazik olmak için söylemiyorum. Stres gerek yok."

"Biliyorum, Jason. Ama ne kadar çabuk normale , kendimi o kadar normal hissedeceğim."

Bakışlarını tekrar kaçırdı, gözleri yemeğindeydi. "Bugün alışverişe gitmişsin."

"Evet." Bluzuma baktım. "Umutsuzca yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı."

"Güzel görünüyorsun. Bu renk hoşuma gitti."

"Teşekkürler."

Yemeğini bitirdi ve peçeteyle ağzını sildi. "Harikaydı. Yemek için teşekkürler."

"Tabii ki." Bir yıldır hiçbir şey pişirmemiştim. Nasıl yapıldığını hatırladığıma şaşırdım.

"Televizyon izlemek ister misin? Yoksa dışarı çıkıp bir şeyler mi yapmak istersin?"

İnsanların etrafında olmak istemiyordum. Crow'la yaşarken diğer insanları hiç görmedim. İronik bir şekilde, aslında böyle olması hoşuma gidiyordu. Eskiden şehrin ilginç insanlarını severdim ama şimdi sadece yalnız kalmak istiyordum. "Televizyon kulağa hoş geliyor."

"Tamam."

İki hafta geldi ve geçti. Jason ve ben birlikte bir rutin geliştirdik. O işten eve geldiğinde ben her zaman yemeği masaya koyuyordum, o da her zaman yatmadan önce bulaşıkları yıkıyordu. Akşamlarımızı televizyon izleyerek ya da masa oyunları oynayarak geçirirdik. Benden hep uzak durur, genellikle karşı kanepede otururdu.

Birkaç görüşmeye gittim ama geri aranmadım. Umarım iyi bir şeyler çıkar. İşe geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Hayatımda biraz normallik olsun istedim. Şu anda bir amacım yoktu.

Üçüncü haftanın başında yoksunluk . Günlük olarak harika seks yapmaktan soğuk hindiyi bırakmaya gittim. Bunun beni etkileyeceğini hiç düşünmemiştim çünkü Crow beni çok derinden yaraladı.

Ama oldu.

Bacaklarımın arasındaki bölge bastırılmış saldırganlıkla yanıyordu ve Dudaklarım onun öpücüğü için acıyordu. Aklım hep onun bana yukarıdan vurduğu fantezilere kayıyordu. Eliyle saçlarımı kavradı ve ağzımı kendi eliyle sıktı.

Kaçırdım.

Jason isteyken dizüstü bilgisayarını ödünç aldım ve porno izledim. İzlediğim videolarda kendime dokunmaya çalıştım ama hiçbir şey benim için işe yaramadı. Tek düşündüğüm bunun ne kadar yapay bir his olduğuydu.

Bu fikirden tamamen vazgeçtim ve ne yapacağımı bilemedim. Jason'la yatabilirdim ama o çizgiyi aşmak istemedim. Şu anda, biz arkadaş ve oda arkadaşıydık. Bunu bozmak istemedim. Belki bir gün yeniden çıkmaya başlayabilirdik ama şu an bunun zamanı değildi. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Crow hâlâ aklımdaydı.

Zamanla onu düşünmeyi bırakacaktım. Sonunda, onun yüzünü hayal etmek benim için zor olacaktı. Ve bir gün onu düşünmeyi bırakacaktım ve bıraktığımı bile fark etmeyecektim. O zaman hayatıma devam edebilirdim. Belki bir gün bir kocayla yuva kurar ve çocuk sahibi olurum.

Olabilir.

Kendi hayal gücümü kullanırken kendime dokunmayı denedim.

Mükemmel vücudu olan rastgele seksi bir adam hayal ettim. Sadece fiziksel olarak tutmaya çalıştım ki kurtulabileyim. Ama Karga büyük bir güçle zihnime girdi ve

Göster. Beni eskiden olduğu gibi memnun etti ve boşalırken klitorisimi daha sert ovuşturdu, adını fısıldadı.

Kendimi suçlu hissetmediğim için çok iyi hissettim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Jason televizyon diğer kanepeye oturdu. Bir beyzbol hayranı olduğu için Yankee maçı açıktı. Ama maçla ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Pearl, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, tabii." Rahatsız edici konulardan uzak durdu, ben de bir sakınca görmedim. Bacaklarımı sallarken battaniyeyi bacaklarımın üstüne koymuştum. pijamalar ve dağınık bir topuz. Jason beni daha önce makyajsız görmüştü. Bütün hafta sonu onun evinde uyurdum.

"Şehirde birkaç iyi terapist buldum. Onların deneyim ve niteliklere sahiptirler ve tıpkı sizin gibi mağdurlarla çalışırlar. Belki onlarla her şey hakkında konuşabilirsin. Bilirsiniz işte... böylece nasıl hissettiğinizi anlayacak birileri olur."

tatlı bir şeydi. Jason sadece yardım etmeye çalışıyor ve benim mutlu olmamı istiyordu. "Çok nazıksınız ama sanırım ben iyiyim." Miktar yok

terapi bana olanları silemezdi. Güçlü kalmalı ve yoluma devam etmeliydim. Duygularım ve geçmiş hakkında konuşmak işleri daha da kötüleştirecekti. Ve beni esir alanlardan birine karşı güçlü duygular beslediğimi itiraf ne kadar deli olduğumu anlayacaklardı. "Böyle şeyler sadece zaman alır."

"Bana ihtiyacın olursa konuşmak için her zaman buradayım. Neler yaşadığını anlamaya başlayamam ama seni dinlemek için her zaman buradayım."

"Bunu ben de biliyorum Jason."

Yerimden kıpırdamayacağımı anlayınca televizyona baktı
Tekrar.

Ve geceyi sessizlik içinde geçirdik.

"Gerçekten gitmene gerek yok." Jason elimdeki iki kutudan birini yeni daireme taşımama yardım etti. Bir inşaat şirketinde işe girmiştım ve sonunda faturalarımı ödeyecek param olmuştu. Sabahları gidecek bir yerimin olması güzeldi. "Acele gibi hissediyorum. Dairemi seninle paylaşmamın sakıncası olmadığını söylemiştim."

"Biliyorum ama kendi başıma dışarı çıkmalıyım."

"Ama bir yatağın bile yok."

"Listede sırada o var," dedim gülerek.

"Peki bu gece nerede uyuyacaksın? Yerde mi?"

Böyle bir sorunla karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. "Evet... Sırtım yarın beni öldürecek."

"Eşya alana kadar bende kal. Fazla kalmayacaksın. Gerçekten."

"Benim için çok şey yaptın Jason. Misafirperverliğinden daha fazla yararlandığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Saçmalık. Birbirimizi neredeyse on yıldır tanıyoruz. Aile gibiyiz."

Gözlerim yumuşadı. "Jason..."

" ama. Buraya düzgün bir mobilya getirene kadar burada kalmana izin vermeyeceğim. Yerde uyursan sırtın dışarı çıkar. Ve son baktığımda o şeye ihtiyacın vardı."

"Pekâlâ. Beni ikna ettin. Ama sanırım sen sadece evde bir aşçı istiyorsun."

Omuz silkti. "Evet... belki."

"Pekala, bu kutulardan birini geri alacağım. Diğerine ihtiyacım yok. bir tane."

"Çok yakında bu daire eşyalarla dolacak. Ve sonra bir ev gibi hissedecek."

Dördüncü Bölüm

Karga

Sandalyeme yaslandım ve pencereden dışarı baktım. Ben Şarap imalathanesindeki ofisimde çalışmak yerine pencereden dışarıya ve ötesindeki üzüm bağlarına bakmayı tercih ettim. Faturalarım, maaş bordrolarım ve sigorta evrakları üzerinde çalışmak için.

Ama konsantre olamadım.

Ne zaman yeni bir şişe şarap açsam, kokusu bana iyi bir hasattan elde edilen sıkılmış üzümleri düşündürmüyordu. Bana evimin hemen dışındaki güzel üzüm bağlarını düşündürmüyordu. Bana sadece tek bir şeyi hatırlatıyordu.

Dudaklarının tadı.

Her zaman şarabın tatlılığına sahiptiler. Biraz acı ama biraz tatlı. Akşam yemeğinde hep bir şişe paylaşırdık, bu yüzden seksimiz şarap kokardı. Yüzüme bakıp inlediğinde nefesinden kokusunu alabiliyordum. Gözeneklerinden tadını alabiliyordum.

Gideli bir ay olmuştu ama sadece bir gün gibi gelmişti. Evimin içinde hala onun saç tellerini buluyordum. Düğmeler her yere dağılmıştı, bazıları çekmecemdeydi. Eski yatak odasına henüz girmemiştim çünkü hazır değildim. Kıyafetleri, sahip olduğu diğer küçük eşyalarla birlikte hala oradaydı. Ve düğme kavanozu da hala oradaydı.

Bu ne kadar sürecek?

Ortaklarımı hiç özlemedim. Yollarımızı ayırdığımızda bu bir sondu. Genelde artık onları düşünmezdim. Bir sonraki fetihime geçtim ve tutkunun sancıları içinde kayboldum. Seks kişiyle ilgili değildi, sadece eylemle ilgiliydi.

Ama onu düşünmeden edemiyordum. Yatağın bir tarafında uyumaya devam ettim. Rüyalarımnda hep onu görüyordum. Hala sürekli takip cihazını kontrol ediyor ve sinyalin sönmesini bekliyordum.

Gün içinde yer değiştirdiğini fark ettim. Sabahtan öğleden sonraya kadar şehrin öbür ucundaki bir binadaydı. Bunun bir işe girdiği anlamına geldiğinden şüphelendim. Ayrıca artık Park Avenue'da değildi. Birkaç kez taşındı.

farklı bir mahalleye taşındı. Bunun sadece kendi dairesine sahip olduğu anlamına geldiğini varsayabilirdim.

Umarım yalnız yaşıyordur.

Belki de daha önce birlikte olduğu kişi bir kız arkadaşındı. Belki de yaşadığı onca şeyden sonra erkeklerden tamamen uzak duruyordu. Bana erkeklere güvenmediğini ve bir daha asla güvenmeyeceğini söylemişti.

Umarım bunu kastetmiştir.

Artık benim olmadığına göre ne yaptığı beni ilgilendirmezdi. İsteddiği kişiyle yatabilirdi. İstediyiyle

İsterse evlenirdi. Birkaç çocuk doğurabilirdi. Benim için fark etmezdi.

Ama Park Avenue'deki dairesine her gittiğinde geriliyordum. Eğer biriyle yatıyorsa bu beni öldürürdü. Kendimi bir yalanla kandırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Belki kıskançlıktan, belki de hâlâ sahiplenme duygusundan. Tek bildiğim, birinin ona dokunmasına izin verirse öleceğimdi.

Ofisimin kapısı açıldı. "Crow?"

Sesini hemen tanıdım. "Merhaba, Jasmine." Telefonumun ekranını kilitledim ve New York'ta hâlâ güçlü olan GPS sinyalinin gizledim. Nerede olduğunu bilmemi istiyor olmalıydı, aksi takdirde takip cihazını kaldırırdı. Tabii unutmadıysa. Belki de beni hiç umursamıyordu.

onu suçlamazdım.

Jasmine masama yaklaştı. yüksek topuklu, dar bir elbise giymişti. Saçları kalın ve kıvrıkcıktı ve o kadar çok makyaj yapmıştı ki neredeyse bir fahişeye benziyordu. "Nasılsınız?"

"İyi." Korkunç. "Sen mi?"

"Harika," dedi. "Uluslararası ticaret gerçekten patlama yaşıyor." "Bu harika." Umurumda değil.

"Eee... Ziyaretçinizin birkaç hafta önce ayrıldığını duydum.

önce."

İş dışında bir nedenle burada olduğunu bilmeliydim. "Bunu sana kim söyledi?"

Omuz silkti. "Hatırlayamıyorum."

Lars değildi. Kimseye söylemezdi. Bilen tek kişi Cane'di. Çenesi düşük olduğu için muhtemelen suçlu oydu.

"Yani bu gerçekten gittiği anlamına mı geliyor?"

"Evet. Eve gitti." Biraz ihtiyacım var. Boğazım düğümleniyordu ve birden kendimi sıcak hissettim.

"Anlıyorum." Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. "İşten sonra seninle yemeğe çıkmaya ne dersin? Arayı kapatmak isterim."

Çaresizlik çekici değildi. Bu kadın benimle birlikte olmak için çok uğraştı ama ben nedenini anlamadım. Ona karşı pek iyi değildim ve ilişkimiz uzun sürmedi. Personelden biriyle çıkmak benim hatamdı. Daha iyi bilmeliydim.

"Ben arka arkaya yapmam." Bu bir

O anda uydurduğum bir kural. Yeterince doğrudu. Spontane olmadığı sürece eski bir sevgiliyle çok nadiren takılırdım. Jasmine'in yaptığı şey spontane olmanın tam tersiydi. Zorlayıcıydı ve sinir bozucuydu.

Masanın kenarına oturdu ve saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdi. Seksi olmaya çalışıyordu ama bir kadın denemek zorunda kaldığında hedefi ıskalıyordu. "Oh, ama. Ben de müsaitim, siz de, efendim."

O anahtar kelimeyle tetiğimi çekmeye çalışıyordu.

İşe yaramadı.

Buttons bana hiç öyle demedi. Kendisine asla kölem de demedi.

Kendisinin sadece bir kısmını, oyun odasının dışındaki kısmını isteyerek verdi. O zaman yıkıma doğru gittiğimizi anlamalıydım. "Jasmine, sen çok güzel bir kadınsın ama bu olmayacak. Bana bunu söyletme.

tekrar."

Masanın üzerinde kaskatı kesildi, reddedilme açık bir yaraya tuz basmak gibi acı veriyordu. Ayağa kalkıp elbisesini yatıştırarak bunu üzerinden atmaya çalıştı.

"Bu gemi limandan ayrılıyor, Crow. Şansını kaçıracaksın."

Şansım olsun istemedim. "Anlıyorum. Zaten benden daha iyi birini hak ediyorsun." Yıldönümü için ona çikolata ve çiçek alacak birini istiyordu. Bir erkeğin onunla evlenmesini ve onu sonsuza dek seveceğine yemin etmesini istiyordu. Veremeyeceğim o kadar çok şey istedi ki. O kadar çok şey. vermek istemediğim şeyler.

"Crow." Masanın üzerine eğildi, gözleri benimkilerle aynı hizadaydı.

"Daha iyisi yok."

Çalışma odamda oturdum ve ateşe baktım. Tüm boş zamanlarımı böyle geçiriyordum. Alevlere baktım ve geçmişte yaşadım. O koyu kahverengi saçlar parmak uçlarıma dökülüyordu ve o ince bacaklar sıkıca sarılmıştı.

belime dolandı. Ocaktaki alevler bana sadece onun ruhunun derinliklerindeki ateşi hatırlatıyordu.

Gitmezdi.

Kapı açılmadan önce kapı çalındı. "Majesteleri, Cane sizi görmeye geldi."

Button gittiğinden beri onu görmemiştim. Birkaç kez aradı ama cevap vermedim. O gittikten sonra bir şey yapmak için motivasyonumu kaybettim. İşe gittiğimde bile hiçbir şey yapmadım. Sadece oturup pencereden dışarı bakıyor, onunla sahilde geçirdiğim öğleden sonrayı hayal ediyordum. "Onu içeri gönderin."

"Evet, ." Lars kapıyı kapattı.

İki bardak viski doldurdum ve misafirim gelmesini bekledim.

Cane bir süre sonra koyu renk kot pantolonu ve deri ceketle içeri girdi. Yanımdaki koltuğa çöktü ve masadaki içkiyi kaptı. Sandalyeye yaslandı, dizleri açık kaldı ve sırtı kamburlaştı.

Ona terbiye vermeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktım. "Son bir aydır ne halt ediyordun?" O düşüncelerini bir çocuk gibi ağzından kaçırdı. "Bilirsin, her zamanki gibi."

"Hayır, bilmiyorum. Sen tanıdığım en gizemli adamsın ve ben de senin kardeşinim."

Viskiyi bacağıma dayadım, parmak uçlarım soğuk bardağı hissediyordu.

"Hayatında yeni bir kadın mı var?"

"Hayır."

"Hâlâ sonuncusuna mı takıldın?"

"Hayır." Asla kimsenin yüzüne kapatmadım.

"Bundan emin misin? Oldukça üzgün görünüyorsun."

"Ben hep aşağıdayım." Bu benim doğuştan gelen kişiliğimdi. Hayat anlamsızca geçip gidiyordu. Şarap ve yalnızlıkla teselli buldum.

Cane alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Kötü anladın. Kabul et işte."

"Buraya gelmenin bir sebebi var mı?" Beni kızdırmak dışında.

"Neden onunla konuşmuyorsun?"

"Ne hakkında?" Bir içki aldım. "Söyleyecek bir şey yok."

"Crow, bu konuda neden bu kadar amcıkça davrandığını anlamıyorum.

Eğer kızı seviyorsan, git ona

söyle." "Sevmiyorum."

"Saçmalık."

". "Bunu gerektiği kadar çok kez söyledim.

"O zaman neden bir aydır evde surat asıyorsun?" "Yine söylüyorum, ben hep surat asıyorum."

"Ona dokunmama izin vermedin. Ama daha önce diğer kızlarına dokunmama izin ."

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Evet, öyle. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Peki, yapma." Kötü bir gece olacaktı, bu yüzden kendime bir bardak daha doldurdum. "Artık iş hakkında konuşabilir miyiz?"

Crow sandalyesine yaslandı ve içini çekti. "Her neyse. Kafanı kışından çıkarmak için elimden geleni yaptım."

Konuyu değiştirdim. "Sevkiyatlar ne zaman yola çıkıyor?" "Pazartesi."

Değişiklikle birlikte hareket etti, sonunda

Button'a karşı olan hislerim hakkında saçma bir teori.

Şimdi hepimiz yolumuza devam edebiliriz.

Uyuyamayınca yatak odamdan çıktım ve mutfığa indim. İçeri neredeyse hiç girmezdim çünkü personel gün boyunca tüm yemeklerimi hazırlardı. Ama bir bardak su bulmak kolaydı. Suyu içerken lavabonun üzerinde durdum ve pencereden dışarı baktım. Dışarısı zifiri karanlıktı.

". "

Lars'ın yaklaştığını duymadım. Evimin dışındaki karanlığa odaklanmıştım. Bardağı yere bıraktım ve arkamı döndüm. "Sen hiç uyur musun, Lars?"

"Mutfağında biri varken olmaz." Pijama ve terlik giyyordu. Onu sadece evin etrafında takım elbise giyerken görürdüm. Onu bu kadar rahat görmek tuhaftı. "Size getirebileceğim bir şey var mı, Majesteleri?"

"Hayır. Seni uyandırdığım için özür dilerim." Lavaboya döndüm ve bardağı aldım.

Lars hareket etmedi. Elleri öylece durmuş, yaptığım her şeyi izliyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Bardağı bitirdim ve buzdolabına bıraktım. Lavabo.

"Bir şey söyleyebilir miyim, Majesteleri?"

Bu garip istek karşısında tahrik olmuş bir halde arkamı döndüm.

"Sanırım." "Eğer seni mutlu edecek birini bulacak kadar şanslıysan, Onları tutabildiğiniz kadar tutun. Bir gün onları kaybedeceksiniz, ancak onları uzakta tutmak sonunda işinizi kolaylaştırmayacaktır."

Kollarımı göğsümde birleştirerek tezgâha yaslandım. Zihnimde dönüp duran düşüncelerin hiçbirini ele vermeden, soğukkanlı bir ifadeyle ona baktım. Lars'ın karısını ve kızını uzun zaman önce kaybettiğini biliyordum. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmamıştı ve üzüntüsü onu bütünüyle yutmasın diye meşgul olmaya devam ediyordu.

"İyi geceler, Majesteleri." Yürümeden önce hızlı bir selam verdi. Dışarı.

Az önce söylediği her şeyi düşünerek durduğu yere baktım. Sözlerinde açık değildi ama ne demek istediğini çok açık bir şekilde ifade etmişti. "İyi geceler, Lars."

Beşinci Bölüm

İnci

İki ay geldi ve geçti. Ve ben
delirmeye başlamıştım.

Seksi çok özlemiştim. Crow'un beni sıkıca kavrayıp girmesini
özlemiştim. Güçlü parmaklarının saçlarımı okşamasını ve beni sahiplenmesini
özledim. O beni alttan alırken tavanda asılı kalmayı özledim. Öpücüklerini
özledim.

Her şeyi özledim.

Sevişmeye ihtiyacım
vardı.

Mastürbasyon artık kesmiyordu. Neredeyse o kadar iyi
hissettirmiyordu ve bir süre sonra kendimi acınası hissediyordum. Porno benim
için işe yaramadı ve ben sadece Crow hakkında hayal kurdum. Bu da hayatıma
devam etmeme yardımcı olmuyordu.

Onu düşünmek için kendime asla izin vermedim. İşteyken yüzü aklıma
geliyordu ama hemen . Evdeyken ne yaptığını merak ediyordum ama sonra bu
düşünceleri hemen durduruyordum. Onu düşünmekten kendimi alıkoyamadığım
tek zaman kendime dokunduğum zamanlardı.

Yapabildiğim tek şey buydu.

Kendimi bunun sadece seksle ilgili olduğuna ikna ettim. Daha önce hiç
böyle iyi bir seks yapmamıştım, bu yüzden karşılaştıracak başka şeyim yoktu.
Bu vardı

Adamla bir ilgisi yok, sadece paketin içindeydi.

Jason o gece elinde bir pizza evime uğradı. "Hediyelerle geldim."

"Ooh... gerçekten güzel hediyeler."

İçeri girdi ve kutuyu tezgâhın üzerine koydu. "Bu gece için planın var mıydı?"

"Sadece televizyonumla ateşli bir randevu."

"O zaman bu gece üçüncü tekerlek olmam sorun olmaz, değil mi?" "Eğer bazen dışarıda bırakılmayı sorun etmiyorsan." Kıkırdadı. "Hiç de değil."

Biralarımızı ve pizzamızı alıp kanepede televizyon izledik. Her zamanki gibi benden uzak durdu. Bilerek aramıza gereksiz mesafe koydu. Bana bir arkadaş ya da ilgi duyduğu bir kadın gibi değil, bir tecavüz kurbanı gibi bakmaya devam etti.

Bu etiketi istemedim. Bu şekilde görülmek istemedim. Esaret altında geçirdiğim o aylar hayatımın en kötü zamanları olsa da, kim olduğumu tanımlamıyordu. Ben hala New York'tan ayrıldığım zamanki kadındım.

Keşke Jason da beni bu şekilde görseydi.

Birkaç bira içip pizza yedikten sonra ben de o da gevşemiştik.

Mezun olduğu üniversitenin tişörtünü giymişti ve tişört kaslı vücuduna dar geliyordu.

göğüs ve omuzları vardı. Kirli sarı saçları titizlikle şekillendirilmişti ve yakışıklı yüzü yontulmuş bir çene ve güzel elmacık kemikleriyle çerçevelenmişti.

Ondan etkilenmişim.

Birlikteyken onu seviyordum. Ayrılık ilk birkaç ay çok zor oldu. Çok ağladım. Ve yeni biriyle görüştüğünü öğrendiğimde, içimde bir ölü hissettim.

Ama zaman geçtikçe her şey kolaylaştı. Sonunda onu unuttum.

Seks iyiydi. Bazen boşalıyordum. Bana karşı nazikti, her zaman benimle sevişirdi ve asla sert davranmazdı.

Beni hâlâ çekici bulduğunu biliyordum.

Tekrar ata binmeye ve hayatıma devam etmeye hazırdım. İyi bir yatışa ve biraz şefkate ihtiyacım vardı. Vücudum dokunulmak için can atıyordu. Tenim öpücüklere ve hafif ısırıklara hasretti. Kalçalarım umutsuzca bir erkeğin kalçalarını sıkmak istiyordu. Isınıp terlemek ve çarşaflarımın üzerinde yuvarlanmak istiyordum. Crow şüphesiz benim yerime egzotik, güzel bir kadın koymuştu ve artık beni düşünmüyordu.

Ve onu düşünmemeliyim.

Koltuğumdan kalktım ve onun yanındaki koltuğa oturdum.

Jason hemen bana baktı, bu yakınlık karşısında şaşırmıştı. Elleri kucağında kaldı ama gözleri tişörtümün içindeki göğüslerimin kıvrımlarına takıldı. Baktığı için utanmış gibi hızla gözlerini kaçırdı.

O asla hamle yapmazdı, ben de yaptım. Yüzünü kavradım ve sonra ağzımı onunkine bastırdım. Hemen yabancı hissettim. Dudakları Crow'unakilere hiç benzemiyordu. Daha kalındı ve kılları narin tenime sürtünmüyordu. Dokunuşunda güç yoktu. Hakimiyetin güçlü dalgalar halinde ona doğru aktığını hissetmedim.

İlk şok geçtikten sonra Jason beni daha da içine çekti ve öpüşmeyi derinleştirdi. Güçlü kolları beni sardı ve kendimi güvende hissetmemi sağladı. Bir erkeğin vücudunun sıcaklığını hissetmek çok güzeldi. İhtiyaç duyulduğumu ve çekici olduğumu hissetmek rahatlatıcıydı.

Kalçalarını kavradım ve alt dudağını emerken göğüslerimi göğsüne bastırdım. Kollarım boynuna dolandı ve kot pantolonunun içindeki ereksiyonuna yavaşça sürtündüm. Belirginliği fark ediliyordu ama Crow'uniki gibi kalın değildi. Jason'ın nasıl hissettiğini zaten biliyordum çünkü onunla birlikte olmuştum yüzlerce kez. Ama onu Crow ile kıyaslamaktan kendimi alıkoyamadım.

Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Boxeri engel oluyordu, aleti serbest kalabilsin diye onu aşağı çektim. Dudaklarım hâlâ onunkilere değiyordu ve dillerimiz birlikte dans ediyordu. Sonra pantolonumu yukarı çektim.

elbisemi ve külotumu yana kaydurdım.

Jason kalçalarımı kavradı ve beni hafifçe geriye çekti. "Pearl, bekle." Nefes nefese kalmıştı, gözleri tahrikten kararmıştı. Yüzü sıcaktan kızarmış ve yanakları renklenmişti. "Bence bunu yapmamalıyız." Onun

Parmak uçları kıcıımı yoğurdu. Kalçaları hafifçe gıcırıyor, şaftını klitorisime sürmek istiyordu. Hareketleri her şeyle çelişiyordu. "Belki de işleri ağırdan almalıyız çünkü... çok şey yaşadın."

Bana bu şekilde bakmasından bıkmıştım. Hayatımda bir kez kurban olmuşum ama bu geçmişte kalmıştı. Sorunlarımla başa çıkmış ve yoluma devam etmişim. "Jason, ben iyiyim. Benim için endişelenmeyi bırak. Şimdi, beni becermek istiyor musun, istemiyor musun?"

Gözlerini kapattı ve sikini girişime doğrultmadan önce derin bir nefes aldı. Kalçalarımı kavradı ve beni yavaşça uzunluğuna indirdi, beni hissederken boğazının derinliklerinden inledi.

Tekrar içimde bir erkek hissetmek iyi geldi. Crow'un içimde olduğu zamanki kadar harika hissettirmiyordu ama bunu düşünmeyi bırakmalıyım. İtalya'da onunla geçirdiğim o aylar. Hayatıma devam etmeli ve yeni zevk yolları bulmalıyım.

Umarım Jason bir çözümdür.

Alarmım çaldı ve erteleme düğmesine basarken inledim. Hayatım yeniden normale dönmeye başlamıştı ve eskiden olduğu gibi sabahları erken kalkmaktan nefret ediyordum. Ama gitmem gereken bir işim ve ödemem gereken faturalarım vardı.

Jason da uyanmak istemediği için inledi. "İşimizi bırakalım ve sosyal yardımla yaşayalım."

"Bu Şimdiye kadar duyduğum en iyi fikir."

Beni arkamdan kaşıkladı ve boynumu öptü. Dokunuşları her zaman nazikti. Güzel hissettirseler de, daha sert bir Şey istiyordum.

Bazen köprücük kemiğimi ısırmasını ve aynı anda kıcıma Şaplak diliyorum.

Ama hiç yapmadı.

Dudaklarını kulağıma götürdü. "Zamanımız var mı?" Kıcıımı sıkı, sonra kulağımın kabuğunu öptü.

"Bunun için her zaman vaktimiz var." Dört ayak üzerine kalktım ve amımı onun sikine sürtmeye başladım. Kalçalarımı hareket ettirdim ve taşaklarından başına kadar onu aşağı yukarı okşadım.

Jason inerken omuzlarımı kavradı. "İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?" Başını girişime doğrulttu ve hızlı bir hareketle girdi.

İŞe gitmeden önce boşalmak istediğim için ona sertçe sarıldım. Her seks turu orgazmla bitmiyordu ama üçte biri mutlu sonla bitiyordu. Belki bugün şansım yaver giderdi.

Kıcıma Şaplak atılması için yalvarıyordum ve Jason'ın parmaklarını boğazıma dolmasını istiyordum. Bağlanıp ağzımın tıkanmasını ve sikilmeyi istiyordum.

Acımasızca yatağın üzerine. Sert ve sert olmasını istiyordum, tıpkı Crow'un bana yaptığı gibi. "Şaplak at bana."

İtişlerini yavaşlattı. "Sana şaplak atmamı ister misin?"

"Evet." Kıcımlı oynattım.

Avucunu yanağıma vurdu ama acınası bir tokattı. Tokat bile değildi. Sadece bir dokunuştı.

"Daha sert."

Yine yaptı ama geçen seferki gibi ezikti. "Lanet olsun, Jason. Bana sertçe şaplak at."

Avucunu yanağıma vurdu ama bu yeterince iyi değildi. Kucak vuruşu gibi hissettirdi. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Buna zor mu diyorsun?"

"Bundan daha sert vurmuyacağım. Canını yakarım." "Canımı yakmanı istiyorum." Neden anlamadı?

Jason bana bir daha şaplak atmadı. Yüksek bir iniltiyle boşalana kadar hızla içime girdi.

Tatmin olmamıştım, içimden çıktığını hissettim.

Söylediğim son sözden rahatsız olarak yataktan kalktı ve banyoya girdi. Duş akmaya başladı ve su alttaki fayansa çarptı.

Bacaklarımın arasındaki bölge harap olmuş bir şekilde yanıyordu ve kendimi yataktan zorla çıkarmak zorunda kaldım. Jason'ın bana kızgın olduğunu biliyordum çünkü her zaman yaptığı gibi benimle kapıya kadar yürümedi. Kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve

bir açıklama beklemeden çıkıp gitti. Bana kızdıysa bile umurumda değildi.

Daireme girdim ve çantamı tezgâhın üzerine attım. Bütün hafta sonu oraya gitmemiştim çünkü hep Jason'da kalıyordum. Daha büyük bir dairesi ve eşyalarımı koyabileceğim ikinci bir banyosu vardı.

Duş aldım ve işe gitmek için hazırlandım. İşimin güzel yanı gardırobumun rahat olmasıydı. Genelde işe kot pantolon ve tişörtle giderdim. Buzdolabını açıp öğle yemeği için bir şeyler bulmaya çalışmadan önce babetlerimi giydim. Ama tabii ki orada hiçbir şey yoktu. En son ne zaman market alışverişine gittiğimi hatırlamıyordum.

Tezgâhtan sırt çantamı aldım ve yanında garip bir şey fark ettim. Yüzeyde iki düğme duruyordu, biri parlak altın rengi diğeri ise diğeri inciye benziyordu. Kenarlarında altın metal tepe yapıyordu. İkisi de ışığı yakaladı, donuk dairemde canlı görünüyorlardı.

Dondum kaldım.

geldiler? Uçakta giydiğim pantolonun cebinde miydiler? Onları ta İtalya'dan getirdim ve

Dışarı mı? Ama tezgahın üzerine nasıl çıkacaklardı?

Kanım buz gibi oldu.

Bunun tek bir açıklaması vardı.

Crow.

Altıncı Bölüm

İnci

İşten sonra daireme geldim. Anahtarlar elimdeydi ama onları kilide sokmadım. Kalbim diğer tarafta ne olduğu konusunda beni uyarıyordu. Bir şekilde kapıdan hissedebiliyordum.

Orada olduğunu biliyordum.

Koridorda kaldım ve anahtarı kilide sokmadan önce sinirlerimi güçlendirdim. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Söylemesi gerekeni söyleyecek ve sonra ortadan kaybolacaktı.

Tabii beni tekrar yakalamak için orada değilse.

Ve bana hala ona olan borcumu
hatırlatmadıkça.

Anahtarım kapıdayken klik sesi gelmedi. Çoktan açılmıştı.

Şimdi kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kapı kolunu çevirdim ve içeri girdim, anahtarlarım hâlâ elimdeydi ve silah olarak kullanılmaya hazırды. Işıklar kapalıydı ve daire karanlıktı. Oturma odasındaki küçük pencereden şehir ışıkları geliyordu.

Kör olmamak için hemen mutfağın ışığını .

Oturma odasından bir adamın gölgesi göründü. Güçlü omuzları ve heybetli yapısıyla televizyonun önündeki sandalyeye oturdu. Onun

Parmak uçlarını dudaklarına dayadı ve . Bana bakmak için dönmedi bile.

Onu tanımak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Kalbim tüm hızıyla atmaya başladı ve almak zorunda kaldığım derin nefesler yüzünden göğsüm bir anda genişledi. Gergindim ve korkuyordum, sonsuza dek gittiğini düşündüğüm adamdan korkuyordum. Ama bacaklarımın arasında o tanıdık heyecanı hissettim. Odada benimle birlikte olduğu anda külotum ıslandı.

Ondan nefret ediyordum.

"Haneye tecavüz bir suçtur, bilirsiniz. İtalya'da bunu nasıl yaptıklarından emin değilim."

Hiç ürkmedi.

Tezgâhta kaldım ve ona yaklaşmayı reddettim. Beni bilerek gardımı düşürmek için evime girdi. Durumu kontrol etmek istedi. Beni kontrol etmek istedi.

Ama bunu almasına izin vermeyecektim.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Yavaşça ayağa kalktı ve gölgelerin arasından çıktı. Karanlıkta kot pantolon ve siyah bir tişörtle ışığa çıktı. Saat beş yönündeki gölgesi belirgindi ve koyu renk gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar öfke vardı. Korkunç ama acı verecek kadar güzel görünüyordu. Benden bir metre uzakta durdu,

Kalın kolları yanlarından sarkıyordu. Aradan iki ay boyunca hiç değişmemişti. Saçları aynı uzunluktaıdı ve yapısı değişmemişti. Farklı görünen tek şey deliliğiydi.

Öfkeli görünüyordu.

Korktuğumu itiraf etmeyi reddediyorum. Durum korkunç ve tehditkârdı. Niyeti açık değildi ama hoş da değildi. Kendimi tuttum ve çekmeceyi açtım. İçinde bir biftek bıçağı vardı, onu çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum.

Bana cinayet dolu bir bakış atmadan önce ona bir göz attı. "Bırak onu."

"Hayır." Sapını tutmaya devam ettim.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Bırak onu ya da ne olacağını gör." tezgâha uzandı ve kenarından kavradı. güçlü elleri. Yüzeydeki damarlar derinin altından dışarı . Kasları kasıldı ve parmak eklemleri beyaza döndü.

Pes etmek istemedim ama savaşı çoktan kaybettiğimi biliyordum. Lavaboya attım. Paslanmaz çeliğe çarparak bulut gibi bir ses çıkardı. Hareket etmeyi bıraktığında daireye sessizlik geri döndü. Sadece sokak trafiğinin uzaktan gelen sesi duyulabiliyordu. "Ne istiyorsun?"

Bana dik dik baktı.

Bakışlarını tuttum ve korkuya teslim olmadım. Hayatımın neredeyse bir yılını bu adamla geçirmiştim ama o beni hâlâ korkutuyordu. İki ay geçmişti.

ve gitti ve ondan tek kelime duymadım. Peki neden şimdi ortaya çıktı? "Sana bir soru sordum."

Ellerini kenardan çekti ve adımını atarak
Sayaç.

Tezgahı tutarak ters yöne doğru ilerledim. "Yapma.
Dokun. Bana."

"Yapma. Kaçma. Kaçma. Benden." Tezgâhın etrafından dolaştı, bu kez hızını artırdı.

Koşarak yatak odasına gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Benim Kilidi açmaya çalışırken ellerim titriyordu. Adrenalin içimde dolaşıyordu ve vücudumu sabit tutamıyordum. O ulaşmadan hemen önce kapıyı kilitledim.

Geri çekildim ve kollarımı belime doladım. Paniğin ortaya çıktığını hissettim ve nefesimi kontrol edemiyordum.

Kapının diğer tarafında sessizdi. Gitti mi?

Omzuyla kapıyı kırdığında apartmandan yüksek bir gümbürtü . Hızlı bir hareketle kilidi kırdı ve kapının menteşeleri üzerinde sertçe sallanmasını sağladı.

Artık gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Bana doğru yürürken yumruklarını iki yanında sıktı, yüzünde aynı kızgın ifade vardı.

"Dokunma-"

Beni yatağa fırlattı ve ellerimi başımın üzerinde birleştirdi. Ağırılığıyla beni yatağa yasladı. Diziyle kalçalarımı aşağıda tuttu ve boştaki eliyle kalçalarımı yerinde tuttu. "Bırak beni."

"Hayır." Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kalpsiz bir ifadeyle bana baktı. Tekrar gözlerimin içine bakmadan önce dudaklarımı süzdü. "Kim lan bu?"

"Kim?" Ona karşı savaştım ama çok ağırdı. Geçmişte bir yıl geçirmiştik ve ben işkencecimden kaçmaya çalışıyordum - ona aşık olmadan önce.

"Park Avenue'de yaşayan pislik."

Bunu nereden biliyordu? "Beni mi gözetliyordun?"

Bileklerimi birbirine sıktı. "Soruya cevap ver."

"Hayır!" Kasıklarına diz atmaya çalıştım ama o çok güçlüydü.

"Onu beceriyor musun?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Gözleri öfkeyle yanıyordu çünkü cevabın yüzümün her yerinde yazılı olduğunu görebiliyordu. "Kim o?"

"Jason."

Gözleri tanıyarak kısıldı. "Bekaretini alan pislik mi?"

"O bir pislik değil. Tanıdığım en iyi adamlardan biri. Ve evet, o benim ilkimdi. Şimdi bırak beni."

Üzerime daha da çıkararak bileklerimi sıktı. "Artık onunla görüşmüyorsun."

"Sanki sen bana ne yapacağımı söyleyebilirsin." Serbest kalabilmek için bileklerimi büktüm. "İki aydır yoktum ve sen hiç umursamadın. Beni aramaya ya da geri getirmeye çalışmadın. Sadece gitmeme izin verdin. Hayatımı yeniden yoluna koydum ve senin gibi bir pisliğin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Aramızda bir yanlış anlaşılma var."

"Hayır. Sen sadece bir aptalsın."

Ellerimi yatağın daha da içine soktu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bedenim otomatik olarak ona tepki verdi, geri çekilmedi ama gerildi. Nefesleri tenime düşüyordu ve benim hâlâ şarap gibi kokuyordu. Onun Kolonyası aynıydı ve dudakları hâlâ öpülebilir durumdaydı. "Sana bir mola verdim. Arada fark var."

"Mola mı?"

"Borcunu hiç ödemedin. Hâlâ bana borçlusun." "Sana bir bok borçlu değilim."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Eli kot pantolonuma gitti ve düğmelerini açtı. "Bana hâlâ otuz düğme borçlusun. Otuz."

"Siktir git, Crow."

Pantolonumun fermuarını açtı ve bacaklarımdan çekti. "Beni becermek üzeresin."

Kalçalarım özlemle titriyordu ve bacaklarımdan arasındaki bölge ıslandı. olduğunu bilmiyordum. Bu adamdan ve ne kadar manyak olduğundan korkuyordum ama yine de vücudum onu arzuluyordu. "Ben hiçbir şey yapmıyorum. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Kendi kot pantolonunu ve tekmeledi. Boxerının içindeyken iki parmağını külotumun içine soktu ve hemen amımın derinliklerine soktu. Etrafındaki nem sel gibi akıyordu. "Hala benim için ıslanıyorsun, Button."

Aşağılandığım için ilk kez göz temasını kestim.

Boxerını çıkardı ve bacaklarımdan arasına yerleşti. Ellerim hâlâ başımın üzerindeydi ve bana yapmak istediği her şeye karşı savunmasızdım. "Sen benimsin. Onun değil. Benimsin." Ucu girişime doğrulttu.

Vücudum ne istesin, ben bunu istemiyordum. Son iki ayımı hayatımı yeniden düzene sokmakla geçirdim. Sonunda bir şeyler düşünmeye başladım.

ve geleceğe bakıyorum. Eğer her şeye yeniden kaybolurdum. "Crow, hayır."

Kafasını içime soktu.

Başımı geriye attım çünkü iyi hissettiriyordu. Ama yine de istemiyordum. "Hayır dedim."

Bu da onu durdurmadı.

Güvenli kelimeyi düşünmeye çalıştım ama bir türlü . Ama sonunda hatırladım. "Ateş."

Hemen durdu ve aletin ucunu dışarı çıkardı. Ellerimi bıraktı ve boxerını tekrar beline kadar çekerek ilerledi. Aynı öfkeyle bana baktı ama ellerini kendine sakladı.

Yorganı üzerime örttüm ve başka tarafa baktım. Gözleri artık bakamayacağım kadar korkutucuydu. "Crow, anlamama yardım et. Neden buradasın?" Başka biriyle yattığımı öğrendi ve kıskandı. Ama bu hiç mantıklı değildi. Başta gitmeme izin veren oydu. Onu sevdiğimi söylediğimde, karşılık vermeyen oydu.

Yatağın kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine . "Sana söylemiştim."

"İkimiz de seni tanımadığımı biliyoruz."

"Tam tersine. Senin yüzünden intikamımdan vazgeçmek zorunda kaldım. Bana vadesi gelen her bir düğmeyi borçlusun."

"Son iki aydır umurunda değilmiş gibi görünüyordun."

"Her zaman önemsedim." Yere baktı, omuzları gerilmişti. "Ve her birini geri ödeyeceksin."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum." Beni işbirliğine zorlamak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Beni isteğim dışında almayacağını ya da bana zarar vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden beni tehdit edecek hiçbir şeyi yoktu.

"Bu adamı seviyor

musun?" Cevap

vermeyi reddettim.

"Seviyor musun?"

"Önemli değil."

"Öyle," diye bastırdı. "Şimdi bana cevap ver."

"Hayır." Başka birine bu kadar çabuk aşık olabileceğimi düşünmesi biraz aşağılayıcıydı.

"Ama eminim onun ölmesini istemezsiniz, değil mi?"

Havadaki tehdidi hissederek ona sırtımı döndüm. Bu ima karşısında kanım dondu. Crow'un karanlık bir adam olduğunu biliyordum ama bu bambaşka bir seviyeydi. "Affedersiniz?"

"Eğer o düğmelerin geri kalanını da çözmezsen, onu öldürürüm." Bana doğru döndü ve tehdit gözlerinden okunuyordu. Söylediği her kelimedede ciddiydi.

-Son hecesine kadar.

"Onu bu işe karıştırma."

"Hayır. Sana dokunduğu anda olaya dahil oldu. Ve sen onun dokunabileceği biri değilsin."

"Ne oluyor Crow? İkisini birden yapamazsın. İki ay boyunca beni unutup sonsuz sayıda güzel kadınla yatamazsın, ama sonra ben başka biriyle birlikte olmaya başlayınca sinir krizi geçiriyorsun. Bu çocukça, senin için bile."

"Kimseyi becermedim." Başparmağıyla parmak eklemlerini ovuşturdu.

"Sanki buna inanmam gerekiyor."

"İstediğine inan, ama sana ne zaman yalan söyledim ki? Biz birbirimize yalan söylemeyiz, unuttun mu?"

Bunca zaman sonra bile ona hâlâ güveniyordum. Eğer bir şey , ciddiye. Bunun beni daha iyi hissettirdiği gerçeği kafamı karıştırdı. Bunu yapmamalıydım. başka biriyle yatıp yatmadığını umursamıyordu. "Ne olacak?"

"Ne?"

"Borcunu ödeyecek misin, misin?" "Hayır."

"O zaman onu öldüreceğim." Bakışlarını ondan ayırmadan parmak eklemlerine masaj yaptı. "Umarım blöf yaptığımı düşünmüyorsundur. Ben çok adam öldürdüm."

O sadece listedeki bir başka isim."

"Ama siz masum insanları öldürmezsiniz."

"Masumiyet öznedir. Benim gözümde o suçlu. Kendisine ait olmayan bir şeye dokundu."

"Ben senin değilim."

"Sen hep benim oldun. Ve her zaman benim olacaksın."

Kalbim küt küt atmaya başlayınca başka tarafa baktım.

"Bunu düşünmen için sana bir gün vereceğim." Yataktan kalktı ve kot pantolonunu çekti. Sonra yatak odasından çıktı. "Ama bu süre içinde onu becerirsen, yine de onu öldürürüm."

Yedinci Bölüm

Karga

Bunu iyi idare edemedim.

GPS koordinatlarını gördüğümde hafta sonunu hep Park Avenue'de geçirdiğini fark ettim ve tam olarak ne yaptığını anladım. Hafta sonu burada kalıyor ve Pazartesi sabahı eve gidiyordu.

Yani biriyle yatıyordu. Bay Park

Avenue.

Şerefsiz.

Bana ne olduğundan emin değilim. Tüm mantıklı düşünceler zihnimi terk etti ve bir psikopata dönüştüm. Kırmızı görüşümü renklendirdi ve Adrenalin kanımı tehlikeli seviyelere kadar doyurdu. Ellerim titremeye devam ediyor ve yumruk haline geliyordu.

Ne olduğunu anlamadan New York'a giden uçaktaydım.

Onu bu şekilde pusuya düşürmemeliydim ama yine sağlıklı düşünemiyordum. Tek bildiğim Bay Park Avenue ile olan ilişkisine bir son vermem gerektiği idi. Ona aşık olmadan önce bunu durdurmalıydim. Çünkü bu olursa, çok geç kalmış olacaktım.

İşten eve döndüğünde onun dairesindeydim. Belli ki orada olmamı bekliyordu çünkü beni gördüğünde tepki vermedi.

Beni kanepeye oturttu. Sırt çantasını tezgâhın üzerine koydu ve buzdolabından bir şişe su aldı.

"İş nasıldı?" Tişörtüyle tezgâhta durmasını izledim.

Göğsünü ve ince karnını sıkıca sarıyordu. Belindeki derin kıvrımı vurguluyor, kalçalarını daha belirgin hale getiriyordu. Hatırladığımdan daha da güzeldi.

"Güzel. Benim dairemde oturmak nasıldı?"

Ukala gibi konuşmasına bayılıyordum. Bunu tuhaf bir şekilde eğlenceli buluyordum. "Güzel. İç çamaşırı çekmeceni karıştırdım. Güzel seçim."

Gözlerini devirdi. "Yapmasan iyi edersin. Kıçına tekmeyle basarım."

"Denediğini görmek isterim." Dün bana karşı mücadele ettiğinde çok sertti. Onu yatağa yatırıp çığlık atana kadar sikmek istiyordum. Hiç bu kadar uzun süre seks yapmamıştım. Yoksunluk beni öldürüyordu. Parmaklarım amının ne kadar ıslak olduğunu hissettiğinde, neredeyse güvenli kelimesini görmezden geliyor ve onu yine de beceriyordum.

En azından hala beni istiyordu.

"Neden buradasın?" Şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı ve oturma odasına doğru yürüdü. İnce, uzun bacaklarını saran dar bir kot pantolon giymişti. Onu daha önce hiç kot pantolonla görmemiştim. Benim malikânemde hep elbise giyerdi. "Neden sen de herkes gibi kapıyı çalmıyorsun?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun." İkinci sorusunu duymazdan geldim. "Cevabın ne?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, göğüslerini daha da itti. Birlikte.

Eğer dikkatli olmazsa onu kanepeye yatırır ve oracıkta sikedim. "Bana kendimi tekrar ettirme." Ayağa ama ona bir adım bile yaklaşmadım. Bu sefer onu rahat bırakacaktım. Dün aşırıya kaçmışım. Duygularım karmakarışık ve öfkemi kontrol edemiyordum.

"Hayır."

Bunu kolay yapmayacağını bilmeliydim. "Blöf yaptığımı düşünüyorsun."

"Evet."

"Ben değilim." Bana inanmaması talihsizlikti. "Kaza gibi göstereceğim. Duğa yanlışlıkla kayıp kafasını çarpmış. Ve sen hayatına devam edip başka bir adamla görüşmeye başladığında, ben de aynısını yapacağım."

Sesimdeki samimiyeti duyduğunda ateşi söndü. Damarlarında sürekli dolaşan güç bir kaynamaya dönüştü. "Yani hayatıma asla devam edemeyeceğim çünkü sen her erkeği öldüreceksin. gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Sen aşağılık birisin, bunu biliyor musun?"

"Evet."

Başını salladı ve telaşla bir adım uzaklaştı. "O düğmeleri çözsem bile bunu yapmaya devam edeceksin."

"Hayır."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tersledi. "Buraya kadar uçtun Biriyle görüştüğümü öğrendiğin an. Ona bir daha dokunursam onu öldürmekle tehdit ettin. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

"Sana iyi bir adam olmadığımı söylemiştim. Neden şaşırdığını ." "Sen bundan daha iyisin."

"Hayır."

Nefesinin altından bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkardı. "Yani ben düğmelerin geri kalanını halledeceğim ve sen ortadan kaybolacaksın öyle mi? Çünkü işimiz biter bitmez Jason'a geri döneceğim-"

"Onun adını söyleme."

"İşimiz bittiğinde ona geri döneceğim." O da

böyle düşünmüştü. "Evet."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Neden sana inanmıyorum?" "Sana verdiğim sözü tutmadığım zaman mı?"

Cevap vermedi çünkü böyle bir durum söz konusu değildi. "Sadece otuz düğmem var. Bu uzun sürmez."

"Alabildiğimi alacağım." Bu kabul ettiği anlamına mı geliyordu?

"Pekala. Tamam. Ama bu borç ödendikten sonra, seni daha görmek istemiyorum.

tekrar."

Siktir, bu acıttı. "Peki."

"Tamam."

Anlaşma . O yine benimdi. Düğmelerim bitene kadar benim olacaktı.

"Eşyalarını topla ve gidelim."

"Eşyalarımı toplamak mı?" diye sordu boş boş.

"Eve gidiyoruz."

"İtalya'ya

mı?"

"Evet."

"Gitmiyorum. Crow, benim bir işim var."

"Sana tazminat olarak para vereceğim."

Hakaret karşısında gözleri kısıldı. "Ben senin paranı istemiyorum.

Hayatımı istiyorum."

İtalya'da yapmam gereken işler ve denetlemem gereken işler vardı.

"Kalamam

burada."

"Ben ."

Bu öngöremediğim bir sorundu.

"Görünüşe göre bu iş yürümeyecek."

Hayır, işe yarayacaktı. "Eşyalarını topla. Başka bir yerde kalıyoruz."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "İtalya'ya gitmeyeceğimi söyledim." "Ve bu iyi. Ama burada kalmıyorsun."

"Crow, ben burada yaşıyorum."

"Artık değil. Şimdi dediğimi yap."

"Seni dinleyeceğimi sana düşündüren nedir?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik baktı. Sevdığım o ateş gözlerinde parlıyordu.

"Seni o yatakta becermeyeceğim." Bay Park Avenue'yu becerdiği yerin yakınına bile gitmeyecektim. Temiz bir sayfa açmak istiyordum.

Onunla yeniden başlayabileceğimiz bir yere. "Boş zamanlarında buraya gelebilirsin ama her gece benimle yatacaksın. Son kez söylüyorum, eşyalarını topla ve gidelim."

Sekizinci Bölüm

İnci

Otel odasına vardık. Plaza'nın en üst katındaydı ve bir malikane kadar büyüktü. Tavandan tabana pencereler bir duvarı kaplıyor ve şehrin muhteşem manzarasını sunuyordu. Tam donanımlı bir mutfak ve yemek takımı, çamaşır makineleri, özel bir havuz ve birkaç yatak odası vardı.

Tek bir kişi için çok büyüktü. "Daha küçük bir şeyleri yoktu."

Crow çantamı koltuğa bıraktı ve yorumumu görmezden geldi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

Kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Bu otel odasında onunla tek başıma olduğuma inanamıyordum.

İsteklerine boyun eğdiğime inanamıyordum. Başta kabul etmedim çünkü Jason'a gerçekten zarar vereceğine inanmıyordum. Ama gözlerindeki o manyakça parıltı kaybolmayınca her kelimesinde ciddi olduğunu anladım.

Yani başka seçeneğim yoktu.

"İstediğin her şeyi alabilirsin."

"Tamam." Şimdiden İtalya'ya dönmüş gibi hissediyordum. Eksik olan tek şey Lars'tı.

Oturma odasını geçip önümde durmadan önce  arabını bitirdi. Gözleri özlemle kararmı tı ve hemen i e koyulmak istiyordu. Elini belime doladı ve beni g  s ne çekti. Alnı benimkine yaslandı ve gözlerini kapattı.

Ve bana sarıldı.

Bu masum dokunu  beklenmedikti ve tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Elleri beni sıkıca kavradı ama istersem kayabileceğim kadar gev ekti. Derin ve eşit nefesler alıyordu ve bir an huzur bulmuş gibiydi. "Seni  zledim, Button."

Bu lakap beni iki ay öncesine götürdü. En son onun yatağında sevi tiğimiz zamanı hatırladım. Bacaklarım beline sarılıyken içime girmiş ve omurgamı titreten tutkulu öpücükler vermişti. O an ona fena halde açık olmuştum. O kadar sert d  m  t m ki bir daha asla kalkamazdım.

Duygularım boğazıma d   mlendi ama karşılık vermeyi reddettim. Duygularımı itiraf ettim ve o da gitti. İli kimiz bir daha asla eskisi gibi olmadı. Beni bir köle, bir mülk parçası olarak görüyordu.

Ve ben onu çok daha fazlası olarak gördüm.

Ben karşılık vermeyince gözlerini açtı ve benimkilere baktı. Yüz ifademde cevap aradı ama bulamadı.

Yapmamam gerekirken duvarlarımın yıkılmasına izin verdim ve kalbim kırıldı. Bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddettim. Beni buna zorladı ve ben sadece Jason'ı bu işin dışında tutmak için işbirliği yapıyordum. O harika bir adamdı ve Crow Barsetti'nin kâbusuna sürüklenmemeliydi.

Parmakları yanağıma kayd ve yüzümü avuçlamadan önce yumuşak tenimi hissetti. Eğildi ve dudaklarını dudaklarımın yanından geçirerek benimle alay etti. Dudaklarımız asla tam olarak çarpışmadı, sadece hafifçe dokundu. Sonra gerçek bir şey için içeri girdi, ağzını benimkinin üzerine kapatırken saçlarımın arkasını yumrukladı.

Ve bunu hissettim. O kavurucu sıcaklığı ve yoğun arzuyu hissettim. Dudakları üzerimdeyken vücudumun her zaman olduğu gibi canlandığını hissettim. İkisini de hissettim. Canlı ve ölü, kimsenin anlayamayacağı farklı bir boyutta var olan.

Hiçbir şey onun öpücüğüyle kıyaslanamaz.

Ağzıma daha fazla girebilmek için saçımı çekerek başımı geriye yatırdı. Dilini ağzımın içine sokmadan önce alt dudağımı yavaşça emdi. tutku alevlenirken dudaklarından sessiz bir inilti kaçtı.

Ben de inledim.

Diğer eliyle belimi sıkarak beni yeniden kendine çekti. Parmakları kırımın üst uzandı ve beni daha da içine çekerek sıktı. Şarapla ıslanmış dudaklarıyla ağzımı yalayıp yuttu ve beni arkadaki yatak odasına doğru yönlendirdi. Onun horoz oldu

Kaya gibi sertti ve karnıma bastırıyordu. girdiğinde nasıl hissedeceğimi çok iyi biliyordum. Beni yıldızlara gönderen o nefis gerilmeyi asla unutmayacaktım.

Beni yatağa itti ve tişörtünü çıkardı. Vücudu hatırladığım kadarıyla tamamen aynıydı. Kıvrak ve sıkıydı, kasları uzun ve abartılıydı. Teni taştan yontulmuş gibiydi ve dar kalçaları betondan daha sert bir mideye açıyordu. Mükemmeldi.

Kot pantolonumun düğmelerini açtı ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekti.

Ayak bileklerime geldiklerinde onları hafifçe çekiştirdi ve kışımını yatağın kenarına doğru çekti. Yere düştükten sonra kenarda diz çöktü ve iç uyluklarımı öptü.

Ondan nefret ettiğimi çoktan unuttum.

Başım geriye yuvarlandı ve ağzının kalçalarımın tepesine doğru göç ettiğini hissettiğimde çarşafları kavradım.

Ama sonra tam olarak ne yaptığımı ve neden durmam gerektiğini anladım.

"Ateş."

Crow hemen ellerini çekti ve kalktı. Bana gereğinden fazla alan bırakarak bir adım geri çekildi. Güvenli kelimesini görmezsem beni neredeyse kırılana kadar itti. Hiçbir şey onu istediğini almaktan alıkoyamazdı. Ama kelime bir kez söylendi mi ciddiye alırdı. "Ne oldu?"

Doğrudum ve kalçalarımı birbirine bastırdım. Onun yanında yarı çıplaktım ve suçluluk duygusu içindeydim. "Konuşmam gerek-"

"Onun adını söyleme." Boynundaki damarlar akor gibi kalınlaşmıştı.

"Onunla konuşmam gerek."

"Neden?" Crow tekrar diz çöktü.

"Önce ondan ayrılmam gerek. Bu yanlış."

Sinirle başını eğdi, göğsü bastırılmış bir öfkeyle inip kalkıyordu.

"Onunla bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Çıkmıyorum. Çıktığımızı bile söyleyemem, sadece ." Çenesi daha da sıkıldı.

"Ama bunu yapmadan önce ona nezaket göstermeliyim. Bana karşı çok iyiydi ve daha iyisini hak ediyor."

"Senin için iyi mi?" Elleri kalçalarımın gitti ve onları sıkıca kavradı.

"Bunu açıklamak ister misin?"

"Soruşturmayı yürüten oydu. Yetkililere beni Toskana'da aramalarını söyleyen oydu. Bu araştırmayı o yaptı ve asla etmedi." Bunun için ona her zaman borçlu kalacağım. Gezegende beni onun kadar tek bir kişi bile yoktu. Bir aileye sahip olduğum en yakın şey oydu. "Yani onunla konuşana kadar bunu yapamam."

Crow kalçalarımındaki gerilimi serbest bıraktı ve ellerini çekti. Başını öne eğip sessiz kaldığında, bir şey hissetmediğini anladım.

bir tartışma. Benim sadakat duyguma karşı çıkamazdı. "Tamam."

Dudaklarım hâlâ onunkiler için acıyordu. Öpücüğün bütün gece ve ertesi sabah devam etmesini istedim. Bu tam da arzuladığım türden bir şefkat ve ilgiydi. Gece boyunca beni sıcak tutan vücudunun kavurucu sıcaklığını özlemiştim. Bacağımı bir çapa gibi beline dolamasını özledim. Her şeyi özledim.

"Sana bir şey sormam gerek."

"Tamam." Bakışına karşılık verdim.

"Onunla mecburiyetten mi yattın?"

Varsayım canımı yaktı. "Tabii ki hayır. İstedğim için yaptım." Duymak istediği cevap bu değildi ama daha iyi hissetmesi için yalan söylemeyecektim. "İki ay fiziksel temas olmadan geçirmek için uzun bir süre."

Crow kaçırdı, cevaptan rahatsız olduğu belliydi.

"Kıskanmaya hakkın yok. Eğer biriyle yatmış olsaydın bu beni rahatsız etmezdi."

Gözlerini bir yaltaklanma şeklinde kapattı. "Azıcık bile mi?"

"Hayır."

"Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra değil mi? Hiçbir şey hissetmeyecek misin?"

Başımı yana eğdim ve onu yeni gözlerle inceledim. "Seni sevdiğimi söylemiştim." Duygu sesime hiçbir uyarı olmadan girdi. Sözcüklerin tüm yol boyunca yandığını hissettim. Gözlerim nereden geldiği belli olmayan yaşlarla doldu ve dayanılmaz acıyı yeniden hissettim. "Ve sen aynı şekilde hissetmediğini söyledin. İşte o zaman anladım seni asla benim olmadı. İşte o zaman ilişkimizin gerçek doğasını anladım. Yani, hayır. Crow, biriyle yatman umurumda değil."

Kanepeden çantamı aldım. "Ben daireme dönüyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. "Neden?" "Burada kalmamın bir anlamı yok."

Yavaşça bana doğru yürüdü ve sırt çantasını elimden aldı.

"Katılmıyorum."

Elimi uzattım. "Umurumda değil."

Sırt çantasını diğer kanepeye koydu. Ona ancak içinden geçersen ulaş.

"Tamam. Tek tuş." Bedavaya çalışmıyordum. Benden bir şey istiyorsa, bunun için çalışmak zorundaydı.

Talebim üzerine kaşları çatıldı. "Hayır."

"O zaman ben gidiyorum." Çok istiyorsa çanta onda kalabilirdi.

Evimde başka eşyalarım vardı.

Crow oyunu oynaması ya da kaybetmesi gerektiğini fark etti. "Bir düğme."

"Anlaştık." Açık avucumu uzattım. Bu düğmeleri bir an önce istiyordum ki bu iş bitsin. Bu sefer kalbimi sıkı sıkıya korumam gerekiyordu. Geçen sefer ben farkına bile çalmıştı. Daha iyi bir ruh halindeydim ama bu şekilde kalmasını istiyordum.

Cebinden bir düğme çıkardı ve elime tutuşturdu.

Ödeme belgesini aldıktan sonra sırt çantama doğru yürüdüm ve ceplerden birine yerleştirdim. Biri gitti, yirmi dokuz tane kaldı. Seks yapamıyorduk, bu yüzden neden geceyi benimle geçirmek istediğinden emin değildim. Yine de onunla yatmam için beni baştan çıkarmayı planladıysa, hayal kırıklığına .

"Benimle yemek ye." Arkamdan yaklaştı ve göğsünü sırtıma bastırdı.

"Sokağın aşağısında güzel bir yer var."

Onu karşımda hissettiğimde nefesim kesildi. Her nefes alışında göğsü bana doğru genişliyordu. Kaç kez nefes aldığını saymaya başladım. Aynı şeyi o uyurken de yapardım. Yakışıklı yüzüne bakar ve kalp atışlarını sayardım.

"Giyecek hiçbir şeyim yok."

Kolunu belime doladı ve enseme bir öpücük kondurdu. "Senin için bir şeyim var."

Crow menüleri uzatmadan önce şarap ve mezelerimizi sipariş etti. Deniz mavisi kravatlı siyah bir takım elbise giymişti. Kravatının rengi her zaman giydiği diğer koyu renklere karşı yoğunlaşırdı. Bu onun imza hareketiydi, onu zaten olduğundan daha fazla öne çıkarıyordu.

Onun karşısında oturduğuma inanamıyordum.

Tek bir konuşma yapmadan geçen iki ay uzun bir süreydi. Şehre ilk geldiğimde kendimi yalnız hissediyordum. Onun güzel evinde dünyayı umursamadan yaşamak hayatımın en özgürleştirici deneyimiydi. Kırıldıktan sonra beni onaran bir adama aşık olmak beni tekrar bir araya getiren tek şeydi. O olmasaydı, hayatımın geri kalanında mahvolurdum.

Ama bunu ona asla itiraf etmem.

Zayıflık benim güçlü yanımdı değildi ve nadiren gösterdiğim bir yanımdı. Bunun olmasına en son izin verdiğimde Crow kalbimi kırdı. Kendimi ona tamamen açtım ve keşke geri alabilsem dediğim üç küçük kelime söyledim. Hayatımın en aşağılayıcı anlarından biriydi.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun." Bana hem yoğun hem de donuk bir bakışla baktı. Göz teması hiç kesilmedi ve bana baktı

hem dūřmanlık hem de ilgiyle. Bu onun gözdağı verme biçimiydi ve Her zaman iře yarardı. Hem onun hem de Cane'in bir odaya girdiklerinde bunu yaptıklarını fark ettim. Belki de Baretti'ye özgü bir şeydi.

"Teşekkür ." Karşılığında ona iltifat etmedim       zaten güzel ve ölümcül olduğunu biliyordu. Ve ondan ne kadar etkilendiğimi de biliyordu. "Lars nasıl?"

"O iyi. Seni  zl yor."

" yle mi dedi?" O tatlı adam her zaman benimle ilgilenirdi ve bunu gülümseyerek yapardı. İtalya'daki hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. Her sabah ve her gece onun yüzünü görüyordum.

"Bu kelimelerle değil. Ama evet."

"Ben onu özledim." O yerle ilgili her şeyi özlemiştim. Hiçliğin ortasında büyülü bir mücevher gibiydi.  z m bağları, yamaçların üzerindeki muhteşem gün batımı kadar güzeldi.  z m kokusu Sabahları pencereyi açtığımda burnuma hep o koku girerdi. Yemekler her zaman mükemmeldi ama hiçbir şey Crow Barsetti'nin arkadaşlığının yerini tutamazdı. "Cane nasıl?" Bana Crow'un beni sevdiğini söylemişti ama bu zalim bir şakaya . Ondan yeniden nefret ettim.

"Her zamanki gibi bok kafalı."

Seçtiği kelimeler karşısında kıkırdadım. Daha önce böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım. "Peki ya iş?"

"Şaraphane iyi gidiyor. Hasadımızı yeni yaptık, bu yüzden büyük bir projeydi. Cane ile olan işim de aynı şekilde. Geçen Pazartesi başarılı bir sevkiyat yaptık." Bir yudum almadan önce şarabını karıştırdı.

"Bones'tan haber var mı?"

"Cane ve ben onu takip etmeye çalışıyoruz ama bir yerde çok uzun süre kalmıyor. Peşinde olduğumuzu biliyor olmalı."

"Beni kaçıran o kadın kimdi?" İtalya'dan ayrılıp uçağa bindiğimde Crow'u arayıp iyi olduğumu söylemedim. Ama yine de numarası bende yoktu. Adresini bile bilmiyordum. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Ve itiraf etmeliyim ki, benimle hiç iletişime geçmediğinde incindim.

"Bir ödül avcısı. Bones seni bulmaları için onlardan bir ton gönderdi."

Bu düşünceyle istemsizce ürperdim. Bu adam bana sağlıksız bir şekilde takıntılıydı. Bir yıldır onun pençelerinden kurtulmuştum ama o hâlâ beni arıyordu. "Anlıyorum."

Beni izlerken parmak uçlarını bardağının sapına dayadı. Verdiğim her tepkiyi inceledi, altındaki duyguları gördü. "Onları bulduğumda öldürdüm. Onlar için endişelenmene gerek yok."

Her zamanki gibi aklımı okudu. "Onları öldürmene gerek yoktu."

"Eğer yapmasaydım, Bones'a seni nerede bulduklarını söyleyeceklerdi. Yapılması gerekiyordu." Hiç pişmanlık duymadan, sanki sadece bir işmiş gibi konuşuyordu. "Seni korkutmak istemem ama Bones seni avlamaktan asla vazgeçmeyecek. Nerede olduğunu bulacak ve bulduğunda seni tekrar alacak."

Tedirginliğimi büyük bir şarap içerek örtbas ettim. Tekrar hapsedilmektense ölmeyi tercih ederdim. Eğer o işkenceyi tekrar yaşamak zorunda kalsaydım, kafama bir silah dayar ve tetiği çekerdim. Bir kere yaşadım ama bir daha yaşayamazdım.

tekrar yaşamak. "Korku içinde yaşamayacağım. Eğer böyle bir şey olursa, kendimi öldürürüm."

Duymak istediği yanıt bu değildi. Gözleri suçlulukla kısıldı. "Hayır. Çözüm bu değil."

"O zaman çözüm yok."

"Benimle eve gelirsen konuda asla endişelenmene gerek kalmaz."

Bardağıma baktım.

"Düğme." Sesi nazik çıkmıştı, az önce çıkardığı sesin tam tersiydi. "Seni güvende tutacağım. Söz veriyorum."

"Beni o ödül avcılarından koruduğun gibi mi?"

"Seni geri getirebilirdim. Sen kaçtığında ben sadece bir sokak ötedeydim."

"Neden beni havaalanında durdurmadın?"

"Zaman yoktu. Havaalanlarında sıkı güvenlik vardır. Kaçak biri için olabileceğiniz en güvenli yerdir."

Bir parçam beni durdurmadığı için ondan nefret ediyordu. Bir parçam da gitmeme izin verdiği için ondan nefret ediyordu. Kayıtsızlığı da en az soğuk reddi kadar canımı yakıyordu. "Neden benimle iletişime geçmedin?"

"İstemediğinizi "

"Ama sonra ben biriyle görüşmeye başladığımda ortaya çıkıyorsun..."

Yüz ifadesi değişmedi. Eskisi kadar soğuk ve stoikti. "Geçtiğimiz iki ay boyunca... kayboldum. Geceleri uyurken, sen orada olmasan da yatağın sol tarafında kalmaya devam ediyorum. Yemeklerimi yemek odasında yemeyi bıraktım çünkü artık karşımda oturmuyordun. Sen beri hala yatak odana girmedim. Lars pencereyi tamir ettirdi ama kontrol etmedim. İşe gittiğimde konsantre olamıyorum. Kendime bu hissin söyleyip durdum. Ama geçmedi."

Her kelimeyi dinlerken nefesimi tuttum. Duymayı beklemediğim bir itiraftı bu. Gerçekten de benim için bir şeyler hissediyordu, her ne ise. Yokluğuma kayıtsız değildi. Ayrı kaldığımız zamanlar benim için zor olduğu gibi onun için de zordu.

"Lars bana bir şey söyledi... ve bunu bırakmadım. Ve sonra takıntılı bir şekilde GPS koordinatlarını izledim. Senin

Rutinini anladığım hareketler. Her hafta sonunu Park Avenue'da geçirdiğinde bunu anlamaya başladım... ve bununla başa çıkamadım."

Lars'ın ne söylediğini merak ettim ama sormaya cesaret edemedim.

"Sana en iyi şekilde yaklaşmadığımı kabul ediyorum. Beni vurmuş olsaydın seni suçlamazdım. Ama çok kızgındım."

"Seni Yasemin'i öperken gördüğümde olduğum gibi." Pencereden dışarı baktım ve onu tarlada öperken gördüm. Hiç bilmediğim bir öfke beni ele geçirdi. Kalbim hiç böyle kırılmamıştı. İhanet beni derinden yaralamıştı.

"Beni öptü," diye düzeltti. "Ve evet, ben de tam olarak böyle hissettim."

"Ödeşlik gibi görünüyor."

"Hayır. Yaklaşamadım bile." hava gerginlikle doluydu. Havada ağır bir şekilde asılı duruyor, bana Jason'la yattığımda nasıl ihanete uğramış hissettiğini hatırlatıyordu. "Daha önce hiç kıskanç olmamıştım. Bu bende iyi bir renk değil." Öfkesini gizlemek için uzun bir yudum aldı.

Benim için de iyi bir renk değildi. "Neden kimseyle yatmadın? İki ay uzun bir süre..." Crow özel ihtiyaçları olan bir adamdı. Eğer karanlık dürtülerini serbest bırakmazsa, bu onu tüketecekti.

Kadehini karıştırdı ama bir yudum almadı. Suyunun yanına koydu, koyu şarabın yarısı bitmişti. Kara gözlerini bana çevirdiğinde onları okumak imkânsızdı. Soruya kızmış ya da sinirlenmiş gibi görünmüyordu. "İstemedim."

Detaylandırmasını bekledim çünkü bu cevap yeterli değildi. İnce dudakları başka bir kelime söylemeyi reddederek kapalı kaldı.

"İstemedin mi?" Buna bir an bile inanmadım. Belki beni özlemişti ama seks onun için duygusal bir şey değildi. Sadece boşalmakla ilgiliydi. Bunun için herkesi kullanabilirdi, sadece beni değil.

"Hayır."

Gözlerim kısıldı. " bu mu?" "Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Bilmiyorum... belki de Yasemin ne zaman istesen senin emrinde olduğu içindir." Eminim gittiğimi anladı ve birden fazla kez onun çarşaflarının altına girmeye çalıştı. Artık orada değilsem neden ona doğru dönsün ki?

"Tipimi biliyorsun. Akıllı, güçlü ve gururlu kadınlardan hoşlanırım. O bunların hiçbirisi değil."

"Ama onunla daha önce yatmıştın."

"Bu benim zevklerim değişmeden önceydi." Bana bilmiş bir bakış attı.

"O zaman neden bu özelliklere sahip başka birini aramadın?"

Elini masanın üzerine koydu ve ince parmakları hafifçe masa örtüsüne çarptı. "Dediğim gibi, istemedim."

Gözlerim kızgınlıkla kısıldı. "Asla benim olmadığınızı açıkça belirtmişsiniz."

"Değildim."

Söylediği her şey geçmişte söyledikleriyle çelişiyordu. Sürekli ileri geri çekmekten boynum ağrıyordu.

"Ama şimdi öyleyim."

Hayal kırıklığı uzuvlarımı terk etti ve midem tepki olarak gerildi. Gözlerim otomatik olarak yüzünde bir yaşam izi aradı. Bunu gerçekten söylemiş miydi yoksa ben mi hayal etmişim?

Kollarını masaya dayadı ve öne doğru eğildi. Sesi alçak çıkıyordu, böylece başka kimse bizi duyamazdı. Bana bakışı dehşet vericiydi ama aynı zamanda çok güzeldi. "Ve ben senin benim olmanı istiyorum. tekrar."

Yatak odasına girdiğimizde arkamdan geldi ve elbisemin fermuarını açtı. Dantel desenli siyah bir elbiseydi. Vücudumun kıvrımlarına tam oturuyordu, sanki ölçülerimi biliyordu.

Ayaklarımın dibinde yere düştü.

Hemen askısız sütyenimin düğmelerini açtı ve yere düşmesine izin verdi. Dudakları omzumu buldu ve nazıkçe öptü. Çenesindeki tüyler özlediğim türden bir sürtünmeye neden oldu. Yavaşça köprücük kemiğime yaklaştı.

Ve endişeyle beni ısırmasını umuyordum.

Dili kemiğin hemen üzerindeki deriyi yaladı. Sonra dişleriyle tıpkı yatakta birlikte olduğumuzda yaptığı gibi beni ısırıldı.

değildi. İnledim.

Elleri belimde dolaştı, sonra karnıma doğru ilerledi. Göğüslerimi ellerinin arasına aldı ve onlara agresif bir şekilde masaj yaptı. Ağzı kulağıma doğru hareket etti ve nefesleri kanalımı doldurdu. "Düğme." Meme uçlarım sertleşti ve onları hafifçe çimdiklemeden önce parmak uçlarında topladı.

Sırtımı göğsüne yasladım, hemen tepki verdim agresif bir dokunuş. Bu gece onunla yatmayacağımı söyledim ama kararlılığım hızla kayboluyordu.

Bir eli göğüslerimi okşamaya devam ederken diğer eli karnımdan aşağı indi. Parmakları yavaşça göbek deliğimin üzerinden kayarak külotumun danteline girdi. Yavaşça zonklayan klitorisime doğru ilerlediler ve sonra ona doğru bastırdılar.

Sırtımı tekrar dikleştirdim.

"Bu benim. Beni anlıyor musun?" Dudakları kulağıma değdi, ağır nefesleri beni ateşledi.

"Karga..." Onun kontrolüne teslim oldum ve söylememem gerekirken adını söyledim. Bunu çok özledim. İtiraf edebileceğimden çok daha fazla özledim.

kendim. Durumun kontrolünü eline aldı ve ikimiz için de kararlar verdi. Benim tek yapmam gereken tadını çıkarmaktı.

"Benim seni özlediğim kadar sen de beni
özledin." "Evet..."

Parmaklarını külotumdan çıkardı, sonra kumaşı kalçalarımın altına
çekti. Çırılçıplak arkamdan soyundu, takım elbisesini ve kravatını çıkardı.
Boxerını sıyırdı ve yere attı.

Bunu ne kadar de biliyordum. "Hayır dedim."

Yüz yüze gelene kadar beni çevirdi. Elleri saçlarımı sertçe kavradı ve
sırtımdaki dik kıvrımı tuttu. Ona o kadar yaklaşmışım ki her nefes alışımında
göğsüm onun göğsüne değiyordu. "Zihnin ve bedenin birbiriyle savaş halinde.
Ve ben kimin kazanacağını biliyorum." Beni yerden kaldırdı ve altındaki yatağa
yatırdı. Ellerini başımın iki yanına dayadı ve kalçalarını benimkilerden ayırdı.

"Beni zaten öptün. Bana zaten dokundun. Ne yaptın?

ne fark ki?" Parmakları benimkilerle kenetlendi ve ellerimi yatağa sabitledi.

"Bu bir fark yaratıyor."

Burnu benimkine değene kadar başını eğdi. Sessiz nefesleri yüzüme
düşüyor, açlığı ellerimi tutuşundan belli oluyordu. O avcıydı, ben de avlanan.
Bir süre dudaklarıma baktı.

Beni öpmeden önce birkaç kalp atışı geçirdi. Bu kucaklaşma daha önce paylaştığımızdan daha yumuşaktı. Dudaklarımı hissetmeye odaklandı, bana hem narin hem de tutkulu öpücükler verdi.

Dudaklarım sanki kendi akılları varmış gibi hemen onunkilerle birlikte hareket etti. Dudaklarındaki acı şarabın tadını aldım ve vücudumun onun altında sıkılaştığını hissettim. Ayak bileklerim belinde buluştu ve dizginlenemez bir tutkuyla dolu bir gece istedim. Bu an bana şöminenin önünde seviştiğimiz geceleri hatırlattı.

Aramızda sadece bir santim boşluk kalana kadar dudaklarını çekti.

Neredeyse sızlanacaktım çünkü geri çekilme acı vericiydi.

"duymayı özledim." Yoğun bakışları benimkilerle buluştu, aynı anda hem çaresiz hem de güçlüydü.

Bacaklarımın arasındaki bölge hemen zonklamaya başladı. Uzun zamandır içime girmemişti ve o hissi arzuluyordum. Bir zamanlar paylaştığımız bağlantıyı istiyordum. Bunu itiraf edebileceğimden çok daha fazla özlemiştim.

Yavaşça vücudumdan aşağı inmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Göğüslerime ve karnıma öpücükler kondurdu. Ağzı yaklaştıkça iri elleri bacaklarımı genişletti. Dilini kalçalarımın gezdirdikten sonra uyluklarımın iç kısmını öptü.

Aman Tanrım.

Buna hemen bir son vermeliydim ama . Bunun yerine, altımdaki çarşafları kavradım ve sıcaklığıma karşı o sıcak ağza hazırlandım. O bölgeyi çevreleyen deriyi öperken gözleri benimkilerle kilitlendi, bilerek beni kızdırdı. Yüzü bacaklarımın arasına sıkıştığında hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Sonunda ağzı kıvrımlarımın üzerine kapandı ve bana yakıcı bir öpücük verdi.

"Aman Tanrım..." Sırtım kamburlaştı ve parmak uçlarımı şiltenin içine soktum. Coşku anında vücuduma yayıldı, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve meme uçlarımın sertleşmesine neden oldu. Hiç utanmadan bacaklarımı açtım çünkü o yakışıklı ağızdan daha fazlasını istiyordum.

Beni tekrar öptü ve bu sefer dilini klitorisimin etrafında dolaştırdı. Beni canlandırmak için kuvvetli bir baskı uyguladı. O bölgeyi öptü ve emdi, bana çok özlediğim nefis başı verdi. Ellerimi çarşafın üzerinde kavrayıp parmaklarımızı birbirine kenetlemeden önce klitorisimi tekrar emdi. Hareket etmemem için beni yerimde tuttu. "Durmamı ister misin?"

Kafam bulutlardaydı ve amımın etrafındaki o sıcak ağızdan başka bir şey düşünemiyordum. "Hayır." Kimse bunu bana karşı kullanamazdı. Bacaklarımın arasında muhteşem bir adam vardı ve görünüşe göre benden daha çok zevk alıyordu. Mükemmel bir fanteziydi. "Hayır."

Ağzını tekrar bacaklarımın arasına götürdü ve beni öncekinden daha sert öptü. Dili büyüğü şeyler yapıyordu ve kendimi kalbimi kıran adam için kıvrılırken ve inlerken buldum.

Dilini klitorisimin etrafında daha sert bir şekilde dolaştırmak için kullandı, beni doğru noktadan vurdu, böylece uçurumun kenarına gidecektim.

"Tanrım... tam orada." Ellerine karşı kıvrıldım ama yerlerinde kilitliydi. Çarpışma beni bir yük treni gibi çarptığında kalçalarım hemen yukarı doğru hareket etti. Güçlü ve kör ediciydi. O kadar iyiydi ki, ne kadar harika bir his olduğunu unuttuğuma inanamıyordum. "Karga..." Ben bile Hasar bitene kadar onun adını söylediğimi fark ettim. Yeniden bu adamın kölesi olmuştum.

Yükseklik vücudumu terk ederken öpücükleri yumuşadı. Yavaş yavaş gevşemeye başladım. Kalçalarım aşağı indi ve parmak uçlarım onunkileri sıkmayı bıraktı. Nefes alışım normale döndü ama meme uçlarım hâlâ sertti ve göğsüm ter içindeydi.

Karga yüz yüze gelene kadar vücudumda gezindi. Vücudumdaki kalıntılar dudaklarına bulaşmıştı. Dudaklarında parlayan uyarılmışlığı görmek, bacaklarımın otomatik olarak kalçalarını sıkmasına neden oldu.

Ellerim göğsünde kayıyor, kasların oluklarını hissediyordu. Pençelerimi ona batırmak ve asla bırakmamak istiyordum. Anında, bedenim onun beni ele geçirmesine izin verdi. Bir zamanlar beni ona bağlayan o görünmez kordon

boğazımı sıkıyordu. Kalbim çelikten yapılmıştı ve bir daha asla içeri girmesine izin vermeyecekti ama bedenimin geri kalanı ona boyun eğdi.

"Seni istiyorum." Vücudunu benimkine doğru hareket ettirdi, kalın siki hassas kıvrımlarıma bastırdı. Yavaşça bana karşı öğüttü, zonklayan aleti içimde olmak için çaresizdi. Zaten sıırsıklam olan amıma ön sperm sızdırdı.

Bedenimdeki güçlü arzularla mücadele etmek tüm gücümü aldı. Crow'la pişman olduğum çok fazla şey yapmıştım. Zarar çoktan verilmişti. Ama onunla yatmak işleri daha da kötüleştirecekti. Güçlü olmak zorundaydım.

"Yarın."

Yüzüme karşı hırladı, gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Yarın," diye tekrarladım.

Sonunda çekildi ve uzandı. Sert hâlâ karnına yaslanmıştı, kalındı ve fikrimi değiştirirsem beni içine almaya hazırdu.

Ellerimi kendime saklayarak bütün gece onun yanında yatabilir miydim emin değildim. Bunu yapmak istiyorsa üzerine bir şeyler giymesi gerekiyordu.

Başucu lambasını kapattı ve yatak odası karanlığa gömüldü. Sonra kollarını bana doladı ve beni sertçe göğsüne doğru çekti. Bacağımı beline doladı ve alnını benimkine yasladı.

Kendi aklımla düşünerek kolumu boynuna doladım ve gözlerimi kapattım. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, yüzüme bakan gözlerinin yakıcılığını. Ona bakmadım çünkü o mavi gözlere bakmak için kendime güvenmiyordum. Günaha girmenin eşiğindeydim. Eğer çok uzaklaşırsam, Crow Barsetti olarak bilinen uçuruma düşecektim.

Derin sesi kulağıma geldi. "İyi geceler, Button." "İyi geceler, Crow."

Dokuzuncu Bölüm

İnci

Jason'la yapacağım konuşmadan korkuyordum. Bana kızacaktı ve kızmakta da sonuna kadar haklıydı. Suçluluk duygusu beni ruhumun derinliklerine kadar kemiriyordu ve bu duygudan kurtulamıyordum. Bana çok destek olmuştu ve ben ona ihanet etmişim gibi hissediyordum. Bir ilişkimiz yoktu. Aslında, birlikte yemeğe bile çıkmamıştık. Ama yine de yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum.

Kapıyı, onu son gördüğümde takındığı aynı soğuk ifadeyle açtı. Kot pantolon ve tişört giymişti ve saçları nemliydi.

Duştan yeni çıktığı için. Konuşmadığında bana hâlâ kızgın olduğunu anladım.

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Mutfığa girdi ve tezgahın başında durdu. Kolları göğsünün üzerindeydi. Kollarındaki kaslar gergindi ve her zaman parlak olan gözleri kararmıştı.

Tezgâhın karşı tarafında durdum ve onun düşmanlığının gözeneklerime sızdığını hissettim. "Jason, konuşmamız gerek-"

"Evet, var. Ve sanırım önce ben gitmeliyim."

Son tartışmamızdan ayrılış şeklimiz yüzünden bana zaten kızgındı. Ona bu yeni bombayı attığımda daha da sinirlenecekti.

"Tamam."

"Ne olduğumuzu bilmiyorum ama bence bir adım geri atmalıyız. Geçen gecedan sonra ilerleme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

İfademi değıştirmedim ama kesinlikle şaşırmıştım. Gergin bir an yaşadık ama bunun onu bu kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. "Daha açık konuşabilir misin?"

Aramızda kilometrelerce mesafe bırakarak buzdolabına yaslandı. "Ne zaman seks yapsak başka bir şeye geçiyor. Sana şaplak atmamı ya da seni bağlamamı istiyorsun... Geçen yıl çok şey yaşadığını biliyorum. Bu konuda hiç konuşmuyorsun ama ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum. Ve... bu deneyimleri bana yansıttığını hissediyorum ve bu beni rahatsız ediyor."

"Jason, yaptığım şey bu değildi. Ben sadece... Böyle şeyleri severim." Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks Crow'la yaptığımđı. Başlangıçta bana yaptığı çarpık şeylerden hoşlanmamıştım. Ama şimdi vanilya en az sevdiğim seks türüydü. Sapıkça şeyler, karanlık şeyler istiyordum.

"Ama daha önce böyle şeyleri sevmezdin."

"Her şey değışir, Jason. Yıllardır birlikte değiliz. Yatakta da eskisi gibi değilsin."

"Ama ben garip şeyler yapmıyorum."

Kızgınlığımı yuttum ve . "Garip değil. Hoşuma gidiyor ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum."

"Ben bilmiyorum. Ve düşünmeden edemiyorum... bilirsin işte."

En çok bu acıttı. Crow bana hiç hasarlı malmışım gibi bakmadı. Beni dünyanın en seksi şeyiymişim gibi becerdi. Onun gözünde, Bones bana hiç dokunmamıştı. Kendim için üzülmemeye izin vermedi. Her zaman olduğum gibi güçlü bir kadın olmamı bekliyordu. "Jason, bana tecavüz kurbanı gibi bakmayı bırakmalısın."

"Bakın, değil. Yapmamaya çalışıyorum ama çok zor. Eğer sana kemerimle şaplak atmamı ya da seni bağlamamı istemeseydin, bunu görmezden gelebilirdim. Ama yapamıyorum."

İnsanların beni zayıf olarak görmesinden nefret ediyordum. Başıma gelenler benim suçum değildi ve bunu bana karşı kullanmak çok yanlıştı. Belki Jason anlamadı ama bu bana söyleyebileceği en incitici şeydi. "Ben hâlâ benim..."

Başını eğdi ve dudaklarından sessiz bir iç çekiş çıktı. Gözlerini yeniden açmadan önce bir anlığına kapattı. Kolları iki yanına düştü ve bana yaklaştı. "Biliyorum. Pearl, seni hala seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Ama bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Anlıyorum." Belki de sadece Crow gibi bir adam geçmişimle başa çıkabilirdi. Belki de sadece onun kadar yaralı ve harap olmuş biri gözlerimin içine bakabilir ve yüzeyin altındaki her şeyi görebilirdi. İçimde hareket ettiğinde

sadece ikimiz vardık. Birbirimizden önce erkekleri ve kadınları düşünmedik.

"Özür dilerim... Umarım seni incitmemişimdir."

"Kendini kötü hissetme, Jason. Dürüst davranıyorsun ve seni tamamen anlıyorum."

Elini tezgâhın elime uzattı ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Hâlâ arkadaş olmak istiyorum. Hâlâ görüşmek istiyorum.
sen."

Ona Crow'dan bahsettikten sonra böyle hissetmeyebilir. Benden ayrılmış ve bir süre mesafeli davranmış olsa da yaptıklarım affedilemezdi. "Bunu çok isterdim. Ama seninle konuşmam gereken bir şey var."

Jason masada karşıma oturdu. Ben konuşmamı bitirdikten sonra yaklaşık iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Parmak uçlarıyla çenesini ovuşturdu ve gözlerini masanın yüzeyine dikti.

"Kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum... Anlamamı beklemiyorum." "Yani bu adam seni yakaladı ve bir yıl boyunca esir olarak tuttu...
ama sen ona aşık oldun?"

Başka biri söylediğinde, bunun ne kadar gülünç olduğunu anladım.
"Evet."

"Ama o aynı şekilde hissetmiyordu."

"Hayır." Bu soğuk hatırlatma kendimi yeniden bok gibi hissetmeme neden oldu. "Peki şimdi burada mı?"

"Evet."

"Ve onu öptün mü?"

Başımı salladım. "Evet." İki aylık sessizlikten sonra ona karşı koyabileceğimi düşünmüştüm. Ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi, yeniden onun avı olmuştum.

"Tamam..." Çenesini ovuşturmaya devam etti. "Haklısın. Anlamıyorum. Stockholm Sendromu gibi geliyor."

"Öyle değil." Crow bana asla zarar verecek bir şey yapmadı. Bana tecavüz etme tehdidini bile yerine getirmedi. Daha kötü şeyler yapabilecekken benimle ilgilendi. Ona saygı duydum çünkü bunu hak ediyordu.

"Bu onunla tekrar görüştüğün anlamına mı geliyor?"

Düğme sisteminden bahsedemezdim. Jason bunu asla anlamazdı.

"Hayır, pek sayılmaz. O burada ve konuştuk ama tekrar bir araya gelmeyeceğiz."

"O zaman neden burada?"

Kıskançlık. Sahiplenme. Delilik. "Beni kontrol etmek için."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Sadece arayamaz mıydı?" "Evet ama işleri belirli bir şekilde yapmayı seviyor." Benim ilişkim

Jason gibi bir adama asla açıklanamazdı. Çektiğim çileden sonra

Artık normal değildim. Ve normal insanlar beni asla anlamayacaktı. "Peki... iyi miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece onu öptüm ve onunla oynadım. Seninle ciddi değildik ama... yine de bunu yaptığım için kendimi suçlu hissettim. Umarım seni incitmemişimdir."

"Hayır, sorun değil," dedi hemen. "Dediğim gibi, birkaç gündür bu ilişkiden değilim. Kendini kötü hissetmene gerek yok."

Bunu konuştuğumuz ve arkadaşlığımızı koruduğumuz için mutluydum. "Bunu duyduğuma sevindim. Sen benim tek arkadaşısın, Jason.

Seni kaybetmek istemiyorum."

Masanın karşısından gözleri yumuşadı. Eli benimkine ulaşana kadar masanın yüzeyinde dolandı. "Beni asla kaybedemezsin. Sonsuza kadar arkadaşız, tamam mı?"

Gülümsedim. "Sonsuza kadar arkadaşız."

"Ama arkadaşın olarak söylemeliyim ki Crow'la olan bu şey benim anlayışımın ötesinde. Onunla vakit geçirmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, psikopata benziyor."

Kıkırdamamaya çalıştım. "Onunla tekrar ciddileşmeyeceğim. Bir süre burada kalacak sonra gidecek. Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim."

Jason başını salladı. "Peki... ona hala aşık mısın?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve saklanacak bir yerim yoktu. "Olup olmamam önemli değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Jason'la yemek yedikten sonra daireme döndüm. Kapıdan içeri girdiğimde neredeyse beton bir duvara çarpıyordum. "Kahretsin. Normal insanlar gibi dışarıda bekleyebilir misin?"

Beni buzdolabına doğru itti ve ellerimi başımın üzerinde birleştirdi. Kavrayışı buz gibi soğuk ve güçlüydü ve güçlü göğsüyle beni ezdi. "Onunla ilişkini bitirdin mi?"

"Sana da merhaba."

Ellerimi sıktı.

"Onunla ilişkimi çünkü bitirmek zorunda değildim."

Gözleri kısıılırken kaşları çatıldı. Beni buzdolabının içine daha da bastırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benden ayrıldı." Elinden kurtuldum ve uzaklaştım. Duvarda boğuluyordum ve biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Çantamı tezgâhın üzerine attım.

Yine acele etmedi ama gözleri beni yakından takip etti. "Detaylandır."

"Ondan yatak odasında rahat olmadığı bazı şeyler yapmasını istedim. O da arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını düşündü."

Bu konu karşısında çenesini sıktı.

"Yani hiçbir şey yapmama gerek
yoktu." "Ona bizden bahsettin mi?"

"Evet. Şehirde olduğunuzu ama yakında ayrılacağınızı söyledim."

Oradan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi. Tezgâhın kenarını kavradım ve pencereden dışarı, şehrin ötesine baktım. Konuşmamız zihnimde tekrarlandı ve neden olduğu acıyı görmezden gelemedim.

Crow sessizce beni izledi, gözlerimdeki hüznü bir reklam panosu gibi okudu. "Yaralanmışsın."

"Evet..."

yaklaştı ama dokunmadı. Yanımda durdu, gözleri yüzümün yan tarafını yakıyordu. "Konuş benimle, Button." Parmakları yanağıma gitti ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Benim... bilirsin işte... olduğum gerçeğini düşünmeden edemediğini söyledi." Bana gerçek gözlerle bakmadı. Tek görebildiği diğer erkeklerin açtığı yaralardı. Kullanıldığım için arzu edilen biri değildim.

Crow kolunu belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Güçlü kolları etrafımda çelik bir kafes oluştururken dudaklarını alnıma dayadı. Korumasıyla tüm acı ve ıstırabı dışarıda tutuyordu. "O senin için asla yeterince iyi olmadı, Button." Dudakları

O konuşurken alnımı okşadı. "Gerçek bir erkek senden önceki erkekleri düşünmez. Onları siler."

Bu adamla kendimi zaten güvende hissediyordum. Doğru şeyleri söylüyor ve bana dokunulması gereken şekilde dokunuyordu. Sürekli yaydığı güç ve kudretin tadını çıkararak kendimi onun bıraktığımı hissediyordum.

"Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?" Saçlarımı avuçladı ve başımı geriye doğru çekerek beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Vazgeçmeyi reddeden güçlü bir kadın görüyorum. Söndürülemeyen dirençli bir ateş görüyorum. Gezegendeki en seksi ve en arzu edilen kadını görüyorum. Eğer senin geçmişinle başa çıkamıyorsa, geleceğini de hak etmiyor demektir."

Yüzümü kavradı ve beni öptü. "Seni alaşağı etmesine izin verme, tamam mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Çünkü benim tanıdığım kadın kimsenin onu parçalamasına izin vermez, benim bile."

Onuncu Bölüm

Karga

"Eşyalarını topla." Boş çantayı yatağının üzerine attım.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı aralığında duruyordu. "Neden?"

"Her zaman çıplak olmak istemiyorsan, yanında bir birkaç şey." İç çamaşırını çekmecesini açtım ve bir göz attım. "Ama sadece birkaç külot almak istersen, benim için sorun değil." Çekmeceyi kapatmadan önce göz kırptım. Sonunda istediğimi elde ediyordum ve keyfime hâkim olamıyordum. Hayatımın son birkaç ayı onsuz cehennem gibiydi. Sonunda bunu hem ona hem de kendime itiraf ettim. Şimdi onun olmasını, bacaklarının belime dolanmasını istiyordum. Aminin tadı hatırladığımdan daha güzeldi ve sikim de tadına bakmak istiyordu.

"Jason ve ben artık görüşmüyoruz, yani ortada yerine getirilecek bir pazarlık yok."

Kararlılığını yitirdiğinde onun koltuk değneğiydim, ama bana karşı çıktığı anda düşmanı oldum. "Yanılıyorsun."

"Onunla yatmayacağım. Yani anlaşma iptal."

Onunla yüz yüze gelene kadar odanın içinde yürüdüm. Yüzünde güçlü bir ifade vardı ama korkusunu gizlemeye çalıştığını biliyordum. Farkında bile değilken onu gerdim. Vücudu doğal olarak tepki verdi

ikimizin de hissettiği sessiz bir dans yapıyordu. "Kalan borcunuzu kapatın ve o ölmesin. Anlaşma bu."

"Ama artık onunla görüşmüyorum."

"Bu onun boynunu kırmamı umursamadığın anlamına mı geliyor?"

Kişisel alanını daralttım ve onu kapı çerçevesine geri dönmeye zorladım.

"Çünkü yapacağım, Button. O bok parçasını bir parmak şıklatmasıyla öldüreceğim. Eğer istediğin bu değilse, o zaman eşyalarını topla. Şimdi."

O asi ateş gözlerinde yanıyor, mükemmel yüzünün güzel hatlarını ortaya çıkarıyordu. Dudakları otomatik olarak gerildi ve omuzları gerginleşti. Göğüs uçları bluzunun içinde sertleşti. Gömleğinin içini göremiyordum ama vücut dilini o kadar iyi anlıyordum ki neler olduğunu tam olarak biliyordum. "Sana inanmıyorum."

Elim hemen boğazına dolandı ve onu tehditkâr bir şekilde sıktım. "Seni beceren adamı öldürmeyeceğimi sanıyorsan beni iyi tanımıyorsun demektir."

Ona gerçekten zarar vermeden önce elimi bıraktım.

İstedigimi elde edemediğim anda içimdeki vahşi taraf ortaya çıktı. Onu yatağında ve altımda, ait olduğu yerde istiyordum. "Bana tekrar sordurtma."

Neredeyse bir dakika boyunca kapının yanında kaldı, parmakları ince boynuna dokunuyordu. Bir çürük yoktu ama yine de acıyı hissediyordu. Jason'dan yatakta ona yaptığım şeylerin aynısını yapmasını istediğini itiraf etti. Orada

beni hala istediğini inkar edemezdim. Islak amcığı da dün gece bana aynı şeyi söylemişti. Sonunda işbirliği yaptı ve eşyalarını topladı.

Gözlerimde zaferle onu izledim.

Otel odama girer girmez onu mutfaktaki tezgâhın üzerine kaldırdım ve bacaklarının arasında durdum. Bu gece beni hiçbir şey tutamazdı, bu yüzden belini kavradım ve onu dudaklarından sertçe öptüm. Öpüşüm o kadar şiddetliydi ki neredeyse dudaklarını morartacaktım.

Ama o da aynı arzuyla beni öptü.

Dünya yok oldu ve geriye kalan tek şey Button oldu. Malikânedeki yalnız varlığımı unutmuştum. İçtiğim tüm viskileri ve göğüs boşluğumda biriken pişmanlığı unuttum. Aylardır ilk kez kendimi huzurlu hissediyordum.

Saçlarını avuçladım ve tanıdık yumuşaklığını fark ettim. Eskisinden daha uzundu ama aynı vanilya ve portakal kokusunu içeriyordu. O gittikten sonra bu koku haftalarca odamda kaldı. Ama bir gün kayboldu ve kendimi kaybolmuş hissettim.

Kanım kulaklarımda çarpıyor ve kalbim onunkiyle aynı anda atarken sallanıyordu. Ve işte o zaman aylardır ilk kez kendimi bütün hissettim. Tüm acı, pişmanlık ve öfke yok oldu.

kestim ve yüzüne baktım. "Onu öldürmeyeceğim."

Büzülmüş ve kızarmış dudaklarıyla bana baktı.

"Ama her biriniz için çalışana kadar gitmeyeceğim.

düğmesi." Onun özgürlüğünü asla elinden alamazdım. Geçmişte onu bir duvara zincirlemek ve ona tamamen sahip olmak istediğim sayısız zaman oldu ama gözlerindeki o ateş beni durdurdu. Sadece sessizliğiyle sadakatimi kazanmıştı. Fark ettiğinden çok daha fazla güce sahipti ve umarım bunu asla fark etmezdi.

"Borcumu ödediğimde gidecek misin?"

Sesindeki umudu duyduğumda içim biraz burkuldu. "Evet." "Neden bu düğmeleri geri ödememi istiyorsunuz? Ben istemiyorum. anlıyorum."

Çünkü onsuz geçen her gün işkence gibiydi. Hayatım anlamsız bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Gezegendeki en güzel yerde yaşıyordum, insanların sadece hayalini kurduğu türden bir lükse sahiptim ve istediğim her kadına sahip olabilirdim.

Ama o gittikten sonra bunların hiçbir önemi kalmadı. "Çünkü seni istiyorum." "Hepsi bu mu?" diye fısıldadı.

Belki ona tekrar sahip olsaydım, onu sistemimden çıkarırdım ve böylece hayatıma devam edebilirdim. Belki de her şey olması gerektiği gibi bitmedi. "Vedalaşma şansımız hiç olmadı. O uçağa bindiğinde gitmene hazır değildim. Seninle işim bitmemişti."

Gözlerindeki arzu yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Eğer söylememi istediği başka bir şey varsa, keşke bana söyleseydi. "O düğmelerin sonuncusunu da alacağım. Sonra da seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Derime yayılan acıyı görmezden geldim. Yanık külden daha sıcaktı ve beni içten içe kavuruyordu. İfadem aynı kaldı ve mideme kadar inen acıyı yuttum. Onun acısının nereden geldiğini biliyordum. Bana asla karşılık vermediğim üç küçük kelime söylemişti. Ve bunun için beni asla affetmeyecekti.

Ama belki fikrini değiştirebilirim.

Belki de onu yeniden kendime aşık edebilirdim ve o da benim sevgime karşılık o düğmelerden bazılarını geri verirdi. Ve zamanın sonuna kadar benim olur. "Tamam."

"Ne istiyorsun?" Yatak odasına girdi ve yavaşça soyundu. Parmak uçları kot pantolonunun üst kısmıyla oynadı ve sonunda düğmeyi ve fermuarı açtı. Yavaşça uzun bacaklarından aşağı çekti ve çıktı. Hareket ettikçe kalçaları sağa sola sallanıyordu ve hiç zorlanmadan o güne kadar gördüğüm en seksi kadın gibi görünüyordu.

Sikim kotumun içinde sertleşmişti ve fermuara acı verici şekilde bastırıyordu. Özgür olmak, içine girene kadar kaygan amına sürtünmek için çaresizdi. Onu germek ve beni beceren adamın anısını silmek istiyordum.

onu hak etmiyordu. Eğer adam onu ümitsiz bir vaka olarak gördüyse, o zaman ona gerçekten hiç bakmamış demektir. Benim gördüğümü görmedi. Eğer dikkat etme zahmetine katlansaydı, onun gözlerinde hiç sönmeyen o ateşı fark ederdi. Teninin her santimetrekaresinden yayılan kusursuz cinselliğe değer verirdi. Benimle birlikte olmak istediğı anda kalması için ona yalvarırdı.

Siktiğimin salağı.

Kıskançlığım ilk kez o zaman azaldı. Jason onu reddettikten sonra gözlerindeki acıyı gördüğümde, her şeyi düzeltmek istedim. Her şeyi düzeltmek istedim.

Sorunun kendisinde değil, onda olduğuna ikna etti. Hayatı boyunca erkekler onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve açıkçası ben de farklı değildim. Onunla birlikte olmasına izin verdiği ilk erkek bendim.

ona bakmak, ona bakmak ve onu korumak için.

Ve sonra onu incittim.

Bana bir daha asla güvenmezse onu suçlayamam.

Button arkasını dönüp bana baktı, tişörtü ve siyah külotuyla duruyordu.

Tişört belini ve göğüs kafesini sararak doğal seksi kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Geniş kalçaları bir saat camı gibi incelmışti. Ona arkadan baktığımda kıvrımları daha da belirgin görünüyordu. Benim sikim için bu bir mekke gibiydi.

Bakışlarını, onu doğuştan seksi yapan gururlu bir güvenle benimkilere kilitledi. Başka hiçbir kadın bu kadar seksi görünemezdi.

Kibirli. Mükemmel bir on olduğunu hemen anlayan bir kadın sıfır oldu. Ama başlangıçta kendisine hiç puan vermeyen bir kadın mükemmel bir on puandı.

Gömleğini başının üzerine çekti ve siyah bir sütyen giydi. Bu bir push-up'tı ve şımarık göğüslerini sıkıca birbirine bastırıyordu. Aletim için bir iniş pistiydi, böylece göğsü ağrıyana kadar memeleri sikilebilecekti. "Soruma hiç cevap vermedin." Bana yaklaştı, otoriter bakışları benimkileri hiç terk etmiyordu.

Gözlerim onun ince boynuna ve boğazının çukuruna kaydı. Dudaklarım oraya sonsuz öpücükler kondurmak, vücudunu izlerimle kavurmak için can atıyordu. Bu güzel kadının gitmesine nasıl izin verdiğim benim için bir muammaydı. Gerçeğine sahip olamadığım için akşamlarımı bir ergen gibi dövünerek geçiriyordum. "Peki bu soru neydi?"

İnce kolları gövdesini sardı ve parmakları sütyenini bir arada tutan kopçayı çözdü. Kopça hemen gevşedi ve kayışlar vücudunun önüne düştü. Yavaşça, yerçekiminin etkisiyle sessiz bir vuruşla yere düştü.

O memeleri özledim. Muhteşemler.

Dilim birden ağızıma sığmayacak kadar büyük geldi. Meme uçlarını çiğ çiğ emmeden önce acı dolu öpücüklerle köpürtmek istiyordu. Onun güzel vücudunu sayamayacağım kadar çok kez görmüştüm ama şimdi

Bana boyun eğdiğinde sikim kudurmuştu. Onun bana boyun eğmesi, kontrolü bana vermesi en büyük heyecandı.

Sonunda benim olmuştu.

Uzun ve zarif bacaklarından aşağı çekmeden önce tangasının kayışlarını tuttu. Bacaklarının arasındaki cennet mükemmel bir şekilde korunmuştu ve çıkıntı adımı çağırıyordu. "Ne istiyorsun?"

Göğüsleri sertleşmiş ve dudakları ayrılmıştı. Ne istediğime karar veremiyordum. Her şeyi aynı anda istiyordum. O güzel ağzın aletimin etrafında olmasını istiyordum, ama aynı zamanda içinde on inç derinliğinde olmak istiyordum.

Külotu hâlâ elindeyken aramızdaki mesafeyi kapattı. Parmak uçları kot pantolonuma gitti ve yavaşça açtı. Fermuar aşağı indiğinde sikim nihayet kısıtlamalarından kurtulmuştu. Boxerımın ön tarafına doğru bastırıyor, sanki kendi aklı varmış gibi ona doğru uzanıyordu.

Ona ne kadar dokunmak istesem de kollarım yanlarımda kaldı. Hareketleri çok seksiydi ve başka neler yapabileceğini görmek istiyordum. Bu gece liderlik ondaydı ve dizginleri ona teslim etmek hoşuma gitmişti.

Kot pantolonumu ve boxerımı ayak bileklerime kadar indirdi, sonra tekrar tam boyuna yükseldi. Benden çok daha kısaydı, sikim karnıyla aynı hizadaydı. Ama boyu onu zayıf yapmıyordu. Girdiği her odada en uzun kişi oydu.

Siyah külotunu uzunluğuma yerleştirdi, sonra yumuşak danteli kullanarak sikimin sert derisini uyarmak için şaftıma masaj yaptı. Islaklığının bir kısmı kumaşın içindeydi ve taşaklarımdan uçlarıma kadar yayıldığını hissedebiliyordum.

Sikeyim.

Yavaş hareketlerle yukarı ve aşağı hareket etti, mümkün olduğunca hızlı gitmenin uyarıcılığından ziyade her saniyenin hissine odaklandı.

Kahretsin, ne kadar seksi olduğunun farkında mıydı?

"Ne istiyorsun?" Dudaklarını ağzımın köşesine bastırdı ama bana bir öpücük vermedi.  p lesi dudaklarını ağzımdan birkaç santim uzakta gezdirerek benimle alay etti.

Aletim ağrıyordu çünkü bu fantezi hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. İtalya'dakiyle aynıydı ama bir şekilde daha iyiydi. Ben vardı tam hakimiyet ve şimdiye kadar bu müthiş sorumluluğu tam olarak anlamamıştım. "Dizlerinin  zerine   k." Kasıklarımdan başlayıp kafatasımın arkasına kadar yayılan g   omurgamda büyüdü. Sonunda bu kadına sahip olmuştum ve o sadece benim zevkimdi.

Parke zeminde dizlerinin üzerine çöktü ve dizlerindeki acıdan hiç şik yet etmedi. Küçük elini şaftımın etrafında tuttu, külot taşakların yanında büküldü. Parmak uçları yavaşça  uvalımla oynadı, onlara şefkatle masaj yaptı.

"Ağzını sikeceğim." Saçlarını avucumun içinde topladım ve başının arkasına doğru sıkıca tuttum. Külotu hâlâ yerinde duruyordu ama çıkarmıyordum. Narin kumaştan amının kayganlığını hissetmek hoşuma gidiyordu.

Sikimin tabanını tuttum ve ucumu yumuşak dudaklarına sürttüm. Hemen öpmeye başladı, dili ortaya çıktı ve hassas derinin üzerinde gezindi. Gözleri ateş gibi parlıyordu ve biliyordum ki Bacaklarının arasından ıslaklık süzölmeye başlamıştı. Ağzındaki büyük sikimi hâlâ seviyordu.

Bazı şeyler asla değişmez.

Kendimi onun içine soktum, her santimi içine girene kadar boğazından aşağıya doğru ilerledim. Bir profesyonel gibi öğürmeden yuttu. Nefesini tuttu çünkü boğazı tıkanmıştı. Ağzının önünden derin bir nefes aldı. Sonra kendimi tekrar içeri ittim.

Oral seksin hissi sadece en iyi kısmı değildi. Hiçbir şey manzarayı yenemezdi. Bu kadın benim takıntımdı ve onu kralıymışım gibi dizlerinin üzerinde görmek egom için inanılmaz şeyler yaptı. Sikimi daha da kalınlaştırdı.

Onu birkaç dakika boyunca boğazının derinliklerinde becerdim, bu anı daha sonra değerini anlayabilmek için aklımın bir köşesinde sakladım. Bu

O yanımda değilken, bir şeylere vurup dururdum. Umarım kullanmak zorunda kalmam.

Aletimi onun sıcak boğazından çıkardım ve yatağa uzanmasını emrettim. "Sırt üstü. Başını yastığa koy." Bana itaat etmesini izlerken sikimi pompaladım. Sikim elimde zonkluyordu çünkü onun içinde olmak için çok .

Başını yastığa koyarak yatağa uzandı. Bir köle gibi bir sonraki emrimi bekledi.

Üstüne çıktım, sonra başının altına bir yastık daha koydum. Boynu kıvrılmış ve yüzü neredeyse dikleşmişti. Hafif bir şaşkınlıkla bana baktı ama tek bir soru bile sormadı.

Göğüslerini avuçladım ve göğüslerinin vadisini ıslak öpücüklerle köpürttüm. Sikim öne doğru sarkmış, karnının sadece bir santim üzerinde sallanıyordu.

Göğsü tükürüğümle köpürtüldükten sonra kendimi onun üstüne yerleştirdim. "Göğüslerini birbirine bastır."

Dediğimi yaptı, belirgin bir çıtırtı çıkardı.

"Ağzını aç."

Emrettiğim gibi yaptı.

Onun itaati karşısında tüylerim diken diken oldu. Ağzı bir parmak şıklatmasıyla açıldı ve gözleri nefretini göstermedi. O da en az benim kadar tahrik olmuş, o aleti göğüslerinin arasında istiyordu.

Sikimi muhteşem göğüslerinin arasına bastırdım ve başım diğer taraftan çıkana kadar. Ağzına girdi ve dilinin üzerine oturdu. "Düğme, göğüslerini birbirine sıkıca tut." Kalçalarımı ileri ve geri ittim, ıslak göğüslerinin arasından kaydım. İstedğim gibi onları sıkı tuttu ve dili ona her ulaştığında ucumu öptü. Tüm bu süre boyunca ona baktım, göğüslerinin tekrar tekrar sallanmasını izledim. Daha önce hiç memelerini sikkemiştim ve bundan büyük zevk almıştım.

Dilini bir iniş pisti gibi dışarıda tutuyor, ona her verdiğimde aletim için hazırlanıyordu. Her nasılsa, her zamankinden daha iyi bir itaatkârdı. İçinde hiç mücadele yoktu çünkü onu fethetmemi istiyordu.

Coşku, shaftımın dibinde uzaktan başladı. Coşkunun uca doğru süründüğünü, patlamanın ufukta yavaşça yaklaştığını hissedebiliyordum. Kendimi bırakmak ve yüzünün her yerine boşalma arzusuna teslim olmak istedim ama kendimi durdurdum.

Sikimi güzel göğüslerinin arasından çıkardım ve onu kalçalarından yakaladım. Onu altıma çektim ve bacaklarını açtım. Sikim karnıma dayanmış, onun ve benim tükürüğümün karışımıyla parlıyordu. Beklentiyle seğirdi, tüm dikkatimi çalan bu kadının derinliklerine gömülmeye hazırды

Elleri ön kollarımı kavradı ve uzun tırnakları derimin derinliklerine battı. Çelik gibi tutuşuyla neredeyse kanı çekiliyordu. Ne kadar sert olursa

bana sarıldıkça onu daha çok becermek istiyordum. Konuştuğumuzda kayıtsızmış gibi davranmaya devam ediyordu, ama şimdi birlikte çıplaktık ve sevişmeye hazırdık, kayıtsızlıktan başka bir şey değildi.

Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim ötede durana kadar kendimi onun üstüne yerleştirdim. Dudakları uzun sikime sürdüğü tükürükten parlıyordu ve küçük dişleri ağzının hafif aralığından görülebiliyordu. Bu bakışı yüzlerce kez görmüştüm ve ne anlama geldiğini biliyordum.

Onu öpmemi istedi.

Ağırlığımı kollarıma verdim ve ağızlarımız birbirine değene kadar yavaşça ona sokuldum. Sanki onu hayatımda hiç öpmemişim gibi göğsümün derinliklerinde ateşli bir patlama patlak verdi. Tenimde titreşen ve boğazımın derinliklerinde ortaya çıkan bir hırıltıydı bu. Vücudumdaki tüm kaslar tepki olarak gerildi ve altımdaki çarşafları yumrukladım.

Ağzımın içine doğru sessizce soludu, tam da arzuladığı dokunuşu almıştı. Dudakları buz gibi bir yanık tarafından sokulmuş gibi bana karşı titredi. Dudakları belime dolandı ve ayak bilekleri bir çapa gibi birbirine bağlandı. Beni kendine doğru daha sıkı çekti, şimdi içinde olmamı istiyordu, sonra değil.

Elleri yüzümü kavradı, sonra sandalyeme doğru kaydı. Saç tellerimi öyle bir güçle parmakladı ki neredeyse saçlarımı kafa derimden çekip çıkaracaktı.

Onun

Vücudu benimkiyle birlikte sallandı ve kalçaları beni içinde hissetmek için sabırsızlanarak bana sürtündü. "Crow... sık beni."

Sikeyim.

Kalçalarımı, sikim girişine bastırana kadar ayarladım ve tek bir hızlı hareketle tamamen içine girerken ağırlığımı itmeye verdim. Amı eskisinden daha dardı ama sikim kolaylıkla içeri kaydı.

Çünkü hiç bu kadar sıırıslıklam olmamıştı.

"Evet..." Elleri sırtıma uzanıyordu ve tırnakları hâlâ hançer gibi keskindi. Beni öpemediği için ağzımın içine doğru nefes nefese kaldı. Tek yapabildiği benim için inlemektir. "Karga."

küçük bir top haline gelene kadar vücudunu kıvırdım. Bacakları belime dolanmış, kolları da gövdeyi sarmıştı. Bir oyuncak bebek gibi eğilerek, kıyıya yeni yanaşmış bir denizci gibi onu sertçe yatağa doğru becerdim.

Kolum, boynunun arkasına ulaşana kadar gövdesinin altından kıvrıldı. Parmaklarımı boğazının arkasına doladım ve onu sıkıca . Sıkı bir tutuşla onu yukarıdan sertçe çarparken uzunluğumun üzerinde yukarı ve aşağı hareket ettirdim. "Düğme..." Yaşadığım uzun kuru dönemden sonra amı cennet gibiydi. Ama beklediğime değdi.

Çünkü bu an çok güçlü ve sarsıcıydı. Eskiden paylaştığımız bağ tüm gücüyle geri gelmişti. Bunu hissettim ve onun da hissettiğini biliyordum.

Daha fazla dayanamadım. Dövüşmek bana bir zamanlar sahip olduğum dayanıklılığı vermiyordu. Sikimin onun içinde serbest kalması, amının hepsini tutamayacağı kadar çok boşalması gerekiyordu. geçen adamın her izini silmem gerekiyordu. "Button, benim için gel." İtişlerimi derinleştirdim ve leğen kemiğimi onun zonklayan klitorisine sürttüm. Onun boşalmasını izlemek istiyordum, böylece ben de boşalabilecektim.

Yanakları pembeleşti, kıştan hemen bahar gülünün uzak rengi. Dudakları yakut kırmızısına döndü, çürüyen ağzımın izleri. Onun Meme uçları hançer gibi sertleşti ve yavaşça, güzel ağzı beklediğim belirgin O'yu oluşturdu. Sonra neredeyse kulak zarımı parçalayacak bir çığlık attı. "Oh Tanrım..." Başını geriye attı ve tırnakları neredeyse derimi kesiyordu. "Evet, işte bu."

Amcığı etrafımda sıkılaştı ve başka bir kayganlık dalgası sikimi çevreledi. Aramızdaki ıslaklık ve sıcaklık giderek artıyordu. Aletim hazırlanmak için kalınlaştı ve boynunu daha sıkı kavradım, neredeyse onu morarttım. "Al. Al. Hepsini." Kendimi tamamen içine soktum, her santimini ona verdim. Ve sonra edemediğim bir inlemeyle serbest bıraktım. Dudaklarımı terk etti ve bir hırıltı gibi kaçtı. Parmaklarım onu sıkmaya devam etti ve kendimi bırakmaya zorlamak zorunda kaldım, aksi takdirde onu boğacaktım.

Onun üstünde kalmaya devam ettim çünkü henüz ayrılmak istemiyordum. Zamanımın çoğunu onun içine gömülerek geçiriyordum ve haber vermeden gittiğinde, gittiğine dair soğuk gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım. Artık o benim altımdaydı ve ben onun her anının değerini bilmek istiyordum.

Gözleri memnuniyetle doluydu ve nefes alış verışı yavaş yavaş normale dönüyordu. Kalın saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve Parmak uçları yavaşça tenimdeki tutuşunu gevşetti. Onun güzel yeşil Gözleri yavaş yavaş canlılıktan uyuşukluğa geçti. Sadece tatmin olmamıştı, aynı zamanda bitkin düşmüştü.

Onu öptüm, daha önce sert bir şekilde yaptığım şeyi telafi etmek için ona yumuşak bir şekilde sarıldım. Artık tutku ortadan kalktığına ve sadece ikimiz olduğumuza göre, ona şehvetten daha fazlasını gösteren bir okşama vermek istedim. Onu sadece aramızdaki seks harika olduğu için özlemiyordum. Onu birçok nedenden dolayı özlüyordum, açıklayamadığım nedenlerden dolayı.

Bacaklarının arasındaki cennetten ayrıldığım için sikimin acı içinde kıvrandığını hissederek ondan ayrıldım. Yanına uzandığımda onu arkadan kaşıkladım, birlikte uyuduğumuzda yaptığımız olağan düzenleme. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve o ertesi sabah için alarm kurmamıştı. Düğmelerini istemedi, ben de teklif etmedim.

Ve uyuyakaldık.

On Birinci Bölüm

İnci

Ertesi sabah uyandığımda anında kahve kokusu aldım.

Koku kusursuzdu. Zengin bir kokuydu ve demleyicinin uzaktan sesi kulaklarıma doldu. Pencereden gelen ışık göz kapaklarıma vurdu ve güneşin doğduğunu anladım.

Bu da işe gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yataktan kalktım ve yerde bulduğum ilk gömleği kaptım. Crow'un gömleği idi ve dizlerime kadar uzanıyordu çünkü zilyon beden büyüktü. Büyük. Kumaşı parmak uçlarımda hissettim ve bir ömür önce onunla yaşarken her sabah aynı şeyi hatırladım.

Mutfağa girdim ve Crow'un masada oturduğunu gördüm.

Gömleksiz ve muhteşem bir şekilde sabah gazetesini okuyordu. Üzerinde sadece boxer'ı vardı ve kaslı, dolgun kalçaları masanın altından uzanıyordu. "Kahvaltı ocakta. Lars yapmadı ama yenilebilir."

Yumurtaları tabağıma koydum ve bir fincan kahve doldurdum. Krema ve şeker zaten dışarıda duruyordu çünkü Crow nasıl içtiğimi çok iyi biliyordu. Onun karşısındaki koltuğa oturdum ve saate baktım. İşe gitmeden önce hâlâ bir saatim vardı, bu yüzden acele etmeyebilirdim.

Crow gazetesini okuyordu ve bana bir kez bile bakmadı. Eğer arkasındaki pencere Manhattan manzarasını göstermeseydi, burada olduğumuzu düşünürdüm.

Toskana'daki malikanede. Saat beş gölgesi güçlü bir şekilde ortaya çıkıyordu ve dudakları dün gece paylaştığımız tüm sıcak öpücüklerden dolayı hafifçe çatlamış görünüyordu.

Tanrım, dün gece çok iyiydi.

Jason beni hiç böyle tatmin etmemişti. Karanlık değildi ama kesinlikle yoğundu. Crow bana bir et parçasıymışım gibi davrandı ama bunu doğru yaptı. Hiç bu kadar arzulandığımı ve arzulandığımı hissetmemiştim. Jason bana hep cam gibi davrandı, Her an kopacakmışım gibi. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazm olmalı çünkü beni hemen bayılttı.

"Nasıl uyudun, Button?" Elindeki kâğıdı bıraktı ve moka kahverengi gözlerini bana çevirdi. Bir gece önce yuvarlandığı için saçları dağınıktı ve pençelerimi ona batırdığım için göğsünde çizikler vardı. Nedense tüm bunlar onu daha seksi yapıyordu.

"Güzel." Aslında harikaydı. Onunla aynı yatağı paylaştığımdan beri böyle bir gece uykusu çekmemiştim. Gecenin bir yarısı dönüp dururdum, Bones'un eski kâbusları peşimi bırakmazdı. Bazen hiç kıpırdamadan yatıyor ama Atlantik'teki yolculuğum sırasında geminin sallanışını hissediyordum. Jason'la uyumak hiçbir şeyi daha iyi yapmadı. Her şey tamamen aynıydı. Ama Crow'da sakın bir huzurdan başka bir şey yoktu. Ne zaman Kolları etrafımda kilitliydi ve hiçbir şey bana zarar veremezdi. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama kendimi güvende hissetmemi sağlayan ilk erkek oydu. "Sen mi?"

"Kaya gibi." Kahvesini içtikten sonra parmaklarını çenesi boyunca uzanan kıllara sürttü. Normalden daha kalındı çünkü bir gün önce tıraş olmamıştı. Onu daha önce hiç sakallı görmemiştim ve sakalın onda nasıl duracağını merak ediyordum. Daha da fazla mı görünürdü? Güzel mi? Ya da sadece ölümcül.

Artık medeni bir şekilde karşılıklı oturuyorduk ve İştahım kapanmıştı, artık işe koyulmam gerekiyordu. "Beş." Açık avucumu masanın üzerine koydum, böylece ödememi içine yatırabilecekti.

Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Elimi orada tuttum ve borcumun ödenmesini bekledim. Burada değildim çünkü bu kâbusun içine tekrar çekilmek istiyordum. Bağlarımızı sonsuza dek koparmak istiyordum, böylece hayatımıza devam edebilecek ve birbirimizi bir daha asla göremeyecektik. Seks harikaydı ve bana sarıldığında inanılmaz hissediyordum ama kalbim daha önce bir kez kırılmıştı ve bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Onu sakladım.

Göğsümün derinliklerinde, ulaşamayacağı bir yerde saklıydı. Onu otuz düğme boyunca güvende tutabilirdim ama bundan daha uzun süre değil.

İşbirliğine yanaşmayan kısık gözlerle bana baktı. "Öde bakalım." Parmaklarımla ona işaret ettim.

"İki."

"İki mi?" İnanamayarak sordum. "Beş dedim."

"Bu ikiye bedeldi ve ikimiz de bunu biliyoruz." Dirseklerini masaya dayayarak kahvesini içti. Sert ifadesi bana bunun pazarlığa açık olmadığını söylüyordu.

Sanırım bir fahişe gibi sevişmeden önce ödemeyi yapmalıydım. "Önceki gece bir değerindeydi. Peki dün gecenin değeri neydi? İki mi?"

"Vanilyaydı. Olsa olsa bir tane eder."

Belki kısıtlamalar kullanıldı ama yine de uzun ve agresifti. O gecenin bana daha önce verdiğinden çok daha değerli olduğunu hissettim. O düğmelerin sadece bir ödemeden çok daha fazlasını temsil ettiğinin farkında değildi.

Kalbimi onun soğukluğundan koruyan katmanları temsil ediyordu.

"İki."

"Beş."

Başını hafifçe salladı. "Düğme."

Pes etmek üzere olduğuma inanamıyordum. Ama bir çıkmaz sokağı gördüğümde tanırdım. "Tamam."

Cebinden iki düğme çıkardı ve masanın üzerinden bana uzattı.

Parlak ve metaliktiler. Birinde fiyonk resmi vardı, diğeri ise düz gümüş rengindeydi. İşe başladığımdan beri yüzlerce düğme biriktirmiştım.

onun tarafından yakalandı ama bunun için hiçbir şeyim yoktu. Gizli koleksiyonuma ekleneceklerdi. "İşe gitmem gerekiyor."

Crow itiraz etmedi ama bu durumdan memnun değildi. "Çıktığında görüşürüz."

"Buraya gelmiyorum Crow."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona karşı gelmemem konusunda beni uyardı. "Planlarım var. Yarın görüşürüz." Aramızda boşluk bırakmak zorundaydım.

Biz. Onunla çok fazla zaman geçirirsem bu her şeyi daha da zorlaştırırdı.

Kendimi yavaşlatmalıydım.

"Ne planı?"

"İş arkadaşlarımla bir şeyler içeceğim." "Bunu normalde yapar mısın?"

"Yaklaşık ayda bir."

Kaşları sıkıntıyla çatıldı. "Sana katılacağım." "Hayır," diye tersledim. "Sen iş arkadaşım değilsin."

"Sana sahibim."

Bu sözler yüzüme bir avuç içi gibi çarptı. Ayağa kalktım ve masanın kenarını kavradım. "Bana sahip değilsin Crow. Artık senin kölen değilim, bu yüzden ne istersem yapabilirim." Düğmeleri masanın üzerinde bırakarak hışımla uzaklaştım. Harika bir gecenin ardından ona kızmıştım. Bir an beni itip çünkü ona gerçek hislerimi itiraf etmiştim.

hissetti ve bir sonraki dakika bensiz yaşayamazmış gibi beni ele geçirdi. Bu hiç mantıklı değildi ve bundan bıkmıştım. İkisini birden yapamazdı.

Bir gece önce giydiğim kıyafetleri giydim ve hışım la daireden çıktım.

Tam ön kapıya geldiğimde beni durdurdu. "Düğme." Elini bastırdı, böylece kapıyı açamadım. Ağır kütlesi yolu kapattığı için kapana kısılmıştım.

"Geç kalacağım." Hâlâ çok zamanım vardı ama bu psikopattan uzaklaşmak için çaresizdim.

Kolu belime dolandı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Sırtımı tahtaya dayamıştım ve bir hayvan gibi köşeye sıkışmıştım. Yırtıcı hayvan avını yakalamıştı ve sonunu beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bir elini saçlarıma daldırdı ve çenemi yukarı kaldırarak doğrudan yüzüne bakmamı sağladı. "Tekrar benim ol." Başparmağı ağzımın köşesinde durana kadar yanağımda gezindi. "Sana sahip olmama izin ver. İzin ver sana sahip olmak. Sana sahip olmama izin ver." Dudakları benimkilere yaklaştı, beni bir öpücük le baştan çıkardı.

"Hayır." Onun huzurunda olduğum her an beni yıkıyordu. Bir eski halimize dönmek istiyordu. Hayatım çok daha basitti. Bir yere aittim. Bir evim vardı. Acımasızca yaralanmış bir adamım vardı.

Tıpkı benim gibi ve bu kesikler bizi bir aile gibi birbirimize bağladı. Toskana'nın ortasındaki o malikanede kalmak alabileceğim en iyi terapiydi. Hiç köle olarak satılmamış olsam bile Amerika'da mutlu değildim. Jacob'la ya da hayatımdaki başka hiçbir şeyle mutlu değildim. Crow bana hayatım boyunca aradığım bir şeyi verdi. Ama sonra onu benden aldı. "Bana sahiptin ama beni istemedin Crow. Bu konudaki fikrini öylece değiştiremezsin."

"Seni hiç istemedim." Vücudunu benimkine daha da bastırdı. "Bunu biliyorsun."

"İki aylık sessizlik aksini söylüyor." Geçtiğimiz iki ay boyunca yalnız kaldığımda kendime yalan söylemek ve incinmemiş gibi davranmak kolaydı. Ama kelimeler dudaklarımdan dökülürken ihanet bana taze bir yara açmış gibi geldi. Kalbimi tahmin ettiğimden daha kötü kırdı. Beni paramparça etti belirsiz parçalara ayırdı ve bu kez onları bir araya getiremedi. "Bunu sadece hesaplaşmak için yapıyorum. Bunu sadece sen ortadan kaybolasın diye yapıyorum. O yüzden İtalya'ya dönmüşüz ve her şey eskisi gibiymiş gibi davranma. Asla eskisi gibi . Sakın bana bir daha köle demeye cüret etme. Sakın bana sahip olduğunu söyleme. Çünkü bana sahip olmayı hak etmiyorsun."

Bütün gün vahşi bir ruh halindeydim.

Bana duygusal işkence yaptığı için Crow'dan nefret ediyordum ve ona sırlıslıklam aşık olduğum için kendimden nefret ediyordum. Evet, seksi ve için için yanan biriydi. Evet, şefkatliydi ama zayıf değildi. Ama o güzel paketin altında hâlâ bir kalp kırıcıydı.

Bir daha bu işe bulaşmazdım.

Başından beri bunun olduğuna inanamıyordum.

İşteyken haftalar önce bana edilen projeye odaklandım. İşimle ilgili en iyi şey, içine çekilmenin kadar kolay olmasıydı. Karmaşık ve zorlayıcıydı bu da odaklanmamı sağlıyordu, böylece başka bir şey düşünmüyordum.

İşten sonra bazı bir şeyler içtik. Çoğunlukla spordan ve bir sonraki tatillerinde ne yapacaklarından bahsettiler. Biramı içtim ve Toskana şarabı olmasını diledim. Sonra yalnız kalabilmek için eve gittim. Eğer Crow dairemin içinde gizleniyor olsaydı kışını tekmelerdim.

Ciddiyim.

İçeri girdim ve ışıkları yaktım. Buzdolabımda hiç yiyecek yoktu, bu yüzden akşam yemeği için koca kışlı yağlı bir pizza sipariş etmek zorunda kalacaktım. Ama bu

Zaten yemek yapamadığım için benim için sorun yoktu. Yapabileceklerim sadece peynirli makarna ve konserve şehriyeli tavuk çorbasıydı. Keşke işimde daha çok para kazansaydım da Lars'ı benimle çalışması için işe alabilseydim.

Korktuğum gibi, o kibirli orospu çocuğu oradaydı.

Çantamı tezgâhın üzerine fırlattım ve çekmecelerden birinden tahta bir hamur merdanesi kaptım. Beyzbol sopası değildi ama iş görürdü. "Pislik, bu gece izin istediğimi söyledim ve-"

"Beni dinle, ben de gideyim." Üzerinde gri bir tişört ve kot pantolonla tezgâhın karşı tarafında duruyordu. Yüzü temiz bir şekilde tıraş edilmiş ve saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Her zaman taktığı saati yoktu ama yine de yönetici gibi görünüyordu.

Söyleyeceği her neyse onu dinlemek istemedim. "Yap şunu çabuk."

Adanın etrafından dolaştı ve bana doğru yaklaştı.

Hemen geri adım attım, dokunulacak havada değildim. "Bu iyi." Aramızda bir metre vardı ama bu mesafe yine de yeterli değildi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak vücudumu kapattım ve onun hoş karşılanmadığını belli ettim.

Kollarını iki yana açmış duruyordu ve gözleri bana daha yakın olmak istediğini söylüyordu. Elleri her fırsatta üzerimdeydi ve bu lüksten mahrum bırakılmak onun sabrını sınıyordu.

Orada durmaya ve söyleyeceği şeyi beklemeye devam ettim. Söyleyeceği her neyse, hoşuma gitmeyeceğinden emindim. Adam tüm duygulardan yoksundu çünkü içi boş bir kabuk gibiydi. Onun değişeceğini düşünmem aptallıktı, özellikle de benim için.

"Sonunda seni ne kadar incittiğimi anladım."

Söylemesini beklediğim son şey buydu. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama o kelimeler ağzımdan döküldüğü anda Yüzümü ağzım yumuşadı. Kollarım göğsümde güçsüzleşti, dizlerim bile bir an önceki kadar güçlü hissetmiyordu. Ve tüm söylediği tek bir cümleydi.

Duvarlarımın yıkılmaya başladığını fark ettiğinde bana bir adım daha . Elleri yanlarında kaldı ve bana dokunmadı, ama beni yakalama arzusu gözlerindeki arzudan belliydi. "Sana ne yaptığımı görüyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Her kelimesine asıldım, vücudumun bir mıknatıs gibi onunkine doğru çekildiğini hissettim. Ağzım şimdiden onu öpmek istiyordu ve ellerim onun sert bedenini kavramak için can atıyordu. Savaşmaya çalıştığım tüm duygular sel gibi akmaya başladı. Üzerimde sahip olduğu güç o kadar güçlüydü ki, dehşet vericiydi.

"Benimle Toskana'ya geri dön. Sana kendi evin diyebileceğin bir ev vereceğim. Sana lüks, güzellik ve saygı dolu bir hayat vereceğim. Yatak odam sadece benim değil, bizim olacak. hanımı olacaksın, en az benim kadar hakkın olacak. İsteyebileceğin her şeye sahip olacaksın. Ne olursa olsun, sana vereceğim."

"Tam olarak ne diyorsun Crow?" Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu ve aceleyle varsayımlarda bulunmadan önce açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

Aramızdaki boşluğu kapattı ve eli hemen boynumun arkasına dolandı. Yüzüme baktı, kahverengi gözleri yüz hatlarımın verdiği her tepkiyi alıyordu. "Ben seninim, Button. Sana sadık kalacağım. Seni koruyacağım. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Benimle eve gel. Eve."

Elim bileğine dolandı ve güçlü nabzını hissettim. Parmak uçlarımda kaç kez titreştiğini saydım. Ön kollarındaki damarlar, çelikten yapılmış gibi gergin olan belirgin kaslar nedeniyle derinin altından dışarı taşıyordu. "Ne kadar sürecek?"

Soruyu anlamayınca gözleri kısıldı. "Sonsuza kadar."

Gözlerimi kapattım çünkü bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Her günümü Toskana güneşinin altında bu adamla geçirmek istiyordum. Yoğunluğuna ve menziline rağmen o benim ruhumun diğer yarısıydı. Hayatıma devam edebilmek için kendimi onu artık sevmediğime ikna ettim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Yalanlarım beni kandıracak kadar güçlü değildi. "Crow, beni seviyor musun?" Gözlerimi açmadım çünkü tepkisini görmek istemiyordum. O acı kelimeyi söyleyişini izlemek istemedim.

O bir şey söylemeyince, cevabım bu oldu.

Gözlerimi açtım ve ona baktım, her yerimin yeniden acıdığını hissettim. Yüzünde aynı acı okunuyordu çünkü beni incittiği için kendinden nefret ediyordu.

Benden. Duymak istediğim sözleri söylemediği için kendinden nefret ediyordu.

"O zaman ne anlamı var?" Fısıldadım. "Seninle yaşamamı istiyorsun ama ne zamana kadar? Benden bıkacaksın ve başka birini isteyeceksin, Yeni biri. Ve sonra yeniden başlamak için buraya geri gönderileceğim. Bunu yapamam Crow."

İki eliyle yüzümü kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Senden asla bıkmayacağım, Button. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Eğer sensiz geri dönersem sadece mutsuz olurum. Sana hayatımda ihtiyacım var. Sensiz ben yokum."

Bunları söyleyip de nasıl daha fazlasını hissetmez? "Anlamıyorum, Crow. Bana bu güzel şeyleri söylüyorsun ama yine de beni sev. Aynı şekilde hissetmediğimiz sürece seninle birlikte olmak için her şeyden vazgeçemem." Artık kartlarım masadaydı. Hâlâ iki ay önceki gibi hissettiğimi itiraf ettim. Bu bilgiyi bu kadar kolay verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Dudaklarından sessiz bir iç çekiş çıkarken ellerini omuzlarıma indirdi. "Sana aşkı hissetmediğimi söyledim. Sana kimseyi sevmeyeceğimi söyledim. İstemediğimden değil. Sadece bunu hissetmekten acizim." Elleri belime gitti, başı öne eğildi. "Ama sana bunun dışında her şeyi verebilirim. Sana sadakatimi, bağlılığımı, dürüstlüğüme, servetimi, evimi, her şeyimi verebilirim. Bu yeterince iyi olmalı."

Belki onu sevmeyen biri için yeterli .

Belki güvenlik, zenginlik ve koruma arayan bir kadın için yeterli olabilirdi. Ama benim bunların ihtiyacım yoktu. "Crow, seninle yaşamayı senin sayende seviyorum. O güzel köşkte uyumayı seviyorum çünkü Yanımdasın. Pencereden dışarı bakmayı seviyorum çünkü seni tarlalarda koşarken izleyebiliyorum. Lars'ı seviyorum çünkü onun sana olan bağlılığını görüyorum. Beni yanında tutan şeyin bana olmadığını ne zaman anlayacaksın?" Ellerim göğsüne gitti, kalbinin üzerinde durdu. "Sadece sensin."

On İkinci Bölüm

Karga

Otelde viski evdekiler kadar iyi değildi. Ama aynı etkiyi yaratıyordu, bu yüzden içmeye devam ettim. Oturma odasındaki kanepeye oturdum ve pencereden dışarıya, şehrin ötesine baktım. Button muhtemelen küçük dairesinde bir kase peynirli makarna yiyor ve kablolu yayın izliyordu.

Uçsuz bucaksız tarlalara bakarken benimle birlikte bir malikanede yaşıyor olabilirdi.

Bardağımı yeniden doldurmadan önce kalanını mideye indirdim. Yaptığımız son konuşma bozuk bir plak gibi zihnimde çalmaya devam ediyordu. Kelimeleri tam olarak söylememişti ama beni hâlâ sevdiğini söylemişti. Benim bir parçamla yetinmeyi reddediyordu çünkü her şeyimi istiyordu.

Şimdi bir çıkmazdaydık.

Benimle eve gelmesini sağlamak için ona yalan söyleyebilir ve onu sevdiğimi söyleyebilirdim. Ama asla yapmayacağıma yemin etmişken ona yalan söylediğim için kendimi asla affetmeyecektim. Bir ömür önce birbirimize verdiğimiz bir sözdü bu. Button'a gelince, tüm sözlerimi tuttum.

Ona her şeyi teklif etmenin yeterli olacağını düşünmüştüm. Başka bir kadın olsaydı, piyango kazanmış gibi teklifin üzerine atarlardı. Paramı pahalı kıyafetlere harcarlardı.

takı takabilir, zeytin ağaçlarının altında dinlenebilir ve havuzun önünde kitap okuyabilirdim. Onları sevsem de sevmesem de umurlarında olmazdı.

Ama Button'ın umurundaydı.

Onu uyuşturabilir ve isteği dışında Toskana'ya geri getirebilirdim. Onu hapsedebilir ve kendi eğlencem için tutabilirdim. Bu fikir cazipti, o kadar cazipti ki kot pantolonumun içinde sertleşmeme neden oldu.

Ama bunu ona asla yapmam.

Cep telefonum çaldı ve hemen ona sarıldım.

beni arıyordu. Belki de fikrini değiştirdi ve şartları kabul etti. Ama ekranda onun yerine Cane'in adını gördüm. Bir hafta önce geldiğimden beri beni aramamıştı ve kardeşim için bu alışılmadık bir durumdu. Telefonu açtım, muhtemelen Çünkü sarhoştum. "Ne?" "Sana da

merhaba."

"Ne?" Tekrar ettim.

"Eve ne zaman geliyorsun? Yapacak işlerimiz var."

"Bilmiyorum..." Onsuz gidemezdim ama Amerika'da da daha kalamazdım. İşim eve dönmemi gerektiriyordu. Beni bekleyen koca bir iş hayatı vardı. Ama güvende olup olmayacağını bilmeden onu geride bırakamazdım.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Pearl'ü alıp eve geleceğini söylemiştin."

"Benimle gelmek istemiyor." Hüzün sesimi bastırdı ve göğsümün ağrıdığını hissettim. Bunu söylediğime göre gerçekten sarhoş olmalıydım. Cane bunu. Çoğu zaman kardeşimi sevmezdim bile. Çocuksu ve mantıksız bir insandı.

Cane konuşmanın tahmin ettiğinden çok daha ciddi olduğunu anlayarak hatta durakladı. "Ne demek istiyorsun, dostum?"

"Benimle gelmek istemediğini söyledi. Benimle işi bitmiş." "Buna inanmıyorum," dedi sakince. "Sende bir şey var bana söylemiyorsun."

Likör öne geçti ve ben de saçmalamaya başladım. "Sadece onu sevdiğimi söylersem benimle geri dönecek."

"O zaman söyle ona," diye tersledi. "Sorun çözüldü."

"Ama ben onu sevmiyorum, Cane. Bunu biliyorsun."

"Saçmalık." Öfkesi telefonda yükseldi, güçlü bir şekilde kulağıma doğru sesler çıkarıyor. "Seni hayatım boyunca tanıdım ve bir kez bile başka bir kadınla böyle davrandığını görmedim. Sadece sevmiyorsun Bu kadın. Ona sıırıslıklam aşırıksın, acınası ve aptalca bir şekilde kendi boğazını kesiyorsun. Bana yalan söyleme ve bu doğru değilmiş gibi davranma."

Elimi yüzümde gezdirdim, hayal kırıklığının göğsümün derinliklerinde yandığını hissettim. "Cane, bilmiyorum."

"Senin derdin ne? Neden itiraf etmiyorsun? Korkak gibi görünmekten korkuyorsan, yalan söyleyerek zaten korkak gibi görünüyorsun."

"Kapa çenenini, Cane."

"Hayır. Ciddiyim." "Siktir git."

"İşin özü bu Crow." Normalde ona hakaret ettiğimde çılgına dönerdi, bu yüzden bu kadar sakın kalması buna olan inancının bir göstergesiydi. "O hayatımızda tanıştığımız diğer kadınlara benzemiyor. Çelik gibi bir omurgası ve bizimkine rakip bir ağzı var. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm ve o hayatta kaldı. Ondan başka kimse bunun üstesinden gelemezdi."

"Cane... sadece beni kızdırıyorsun." Onu neredeyse öldürdüğü o korkunç gece hakkında konuşmak beni bir şey yapmaya ikna etmek için iyi bir yol değildi.

"istediğim, o özel biri. Gururun ya da her ne haltsa onun gitmesine gerçekten izin mi vereceksin?"

"Bu gururla ilgili değil." "O zaman ne?"

Bu konuyu Cane ile konuşmak istemedim. Bu konuyu kimseyle konuşmak istemiyordum. "Bırak artık."

"Hayır. Bunu yapacağız. Bu işi çözene kadar kız kıza konuşacağız. Çünkü sen benim kardeşimsin ve başına gelen en güzel şeyin mahvolmasına izin vermeyeceğim."

Birdenbire ortaya çıkan migreni iyileştirmek için bardağımın geri kalanını içtim.

"Şimdi ne var?" diye tekrarladı. "Ne oldu, Crow?"

"Ben kimseyi sevemem. Bu kadar basit. İnsanların eşleriyle tanıştıklarında hep bahsettikleri o duygu... Ben bunu yapamıyorum. Vanessa öldükten sonra... işte o kadar. Onu her şeyimle sevdim ve herkes gibi o da öldü. Yeterince insan kaybettim ve bundan bıktım. O sadece listedeki başka bir isim olacak."

Cane sessizdi. Konuşmuyordu, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Normalde, biri ona kapatmasını söyleyene kadar konuşurdu.

"Bu yüzden bir daha o yola girmeyeceğim. Pearl'e karşı dışında bir şey hissetmeyeceğim. Güzel olduğunu düşünüyorum ve onun olmayı seviyorum ama sevgim bu kadar. Ona yalan söyleyip, asla hissetmeyeceğim halde bir gün hissedeceğimi söylemeyeceğim - ne olursa olsun onu ne kadar çok istediğimi."

Telefona doğru iç çekti. "Bak, . Onu kaybetmekten korkuyorsun. Her gün yaşadığımız boktan şeyleri anlıyorum. Ancak onu kaybetmenin de doğru bir karar olduğunu düşünmüyorum."

"Başka bir karar yok. O daha fazlasını istiyor ve ben vermiyorum. ona."

"Yani geri dönmeye ve onu unutmaya hazır mısın? Korktuğun şey tam da bu değil mi? Onu kaybetmek?"

Hayır. Onlar tamamen farklıydı. Eğer o ölürse kalbim kırılırdı. Ama onu sevseydim... paramparça olurdu. O noktaya gelmeme izin veremezdim. Eğer kendimi tamamen ona veririm, sonunda mahvolurdum. İkisi aynı şey değildi, hem de hiç. "Hayır. Ve bu konuda konuşmayacağım."

"Sadece beni dinle-"

Telefonumu kapattım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Yapmam gerektiği gibi bardaktan içmek yerine, onu duvara fırlattım ve küçük cam parçalarına ayrılışını dinledim. Sonra şişeden içmeye başladım.

Tam kapısının kilidini kırmak üzereydim ki fikrimi değiştirdim. Karşı duvara ulaşana kadar geri çekildim, sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum ve normal bir insan gibi koridorda beklemeye başladım. En azından o bana böyle derdi.

Birazdan işten çıkması gerekiyordu ve ben de sabahımın büyük bir kısmını akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmaya çalışarak geçirdim. Bütün şişeyi içtim.

viski içtim ve kendimi . Cane bana on tane sesli mesaj bıraktı ama onları dinlemedim.

Saat beşi biraz geçe saçlarını at kuyruğu yapmış bir halde koridordan aşağı indi. Floresan ışıkları altında belirgin elmacık kemikleri görünüyordu ve makyaj yapmamasına rağmen yüzü çok güzeldi. Gözleri sisin içinde ışık gibi parlıyordu ve dolgun dudaklarında her zaman bir ifade vardı.

Kapıya yaklaşırken çantasından anahtarlarını çıkardı, başı öne eğikti. Hırsız olsaydım farkına bile varmazdı. Sonunda kafasını kaldırdığında gözleri şaşkınlığını gösterdi. Bana bakmadan önce kapıya baktı. "İçeride zaten bekleyen biri mi var...?"

Gülmedim çünkü komik değildi. "Normal olmaya çalışıyorum."

"Normal... Crow Barsetti'nin normal olmasının mümkün olduğunu sanmıyorum.

normal." Kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Davet edilmediğim halde onu takip ettim. Diğer seferlerde olduğu gibi evine zorla girmedim, bu yüzden nezaketimi takdir etmeli.

Her gün olduğu gibi çantasını mutfak adasının üzerine attı ve hemen buzdolabının içindekilere göz attı. "Neden buraya baktığımı bilmiyorum. Hiç market alışverişine gitmem."

"Seni her zaman yemeğe götürebilirim."

Gözlerini devirdi. "Kendi yemeğimi kendim alabilirim. Sadece markete gidemeyecek kadar tembelim."

"Benimle yaşarsan asla markete gitmek zorunda kalmazsın." Eğer fikrini değiştirebilecek bir şey varsa, bunu ona karşı kullanırdım. Eğer kabul ederse ona ödeme yapardım. O malikanede her gün benimle kalmasını istiyordum.

tek bir gün. Her sabah onun yüzüne uyanmak istiyordum. Benimle gelmeyi kabul etmezse çekip gitmek zorunda kalacaktım. Ve bunu yapma fikri beni korkutuyordu çünkü çok acı veriyordu.

"Ya da belki bir bakkal hikayesinin içinde yaşayabilirim, böylece ben de gitmek zorunda ."

Eskiden ukala yorumları beni rahatsız ederdi ama şimdi hoşuma gidiyor. Bunlar onun doğuştan bir parçasıydı. O gittikten sonra yaptığı tüm küçük şeyleri özledim. Onun varlığı ortadan kalktığında malikane asla eskisi gibi olmadı.

"Ne istiyorsun Crow?" Duvarları bir kez daha tamamen dikilmişti. Gözlerimin içine bakmıyordu çünkü bu yakınlığa dayanamıyordu. Daha dün gece birbirimize çok yakındık ve şimdi beni hiç tanımıyormuş gibi davranıyordu.

"Tekrar düşünüp düşünmeyeceğini görmek istedim." Ama düşünmeyeceği çok açıktı.

Başını sallamadan önce eğdi. "Hayır."

Şimdi o malikâneye onsuz dönmek zorundaydım. Onun hayaleti hep peşimdeydi. Başka biriyle görüşmeye başladığımda

Button ile karşılaştırmak. Bu fikir o kadar iç karartıcıydı ki yaşama isteğimi

kaybettim. "Üzgünüm Crow. Ama bence yollarımızı ayırmak en iyisi."

"Buna katılmıyorum." En ufak bir şey yok. İkimiz de boku yemiştik.

Ama birlikte uyum içindeydik. Benim karanlığım onun ışığını tamamlıyordu. Ve onun sertliği benim öfkemi tamamlıyordu. İkimiz de birbirimizin yerini dolduracak birini asla bulamayacağımızı biliyorduk.

"Şey..." Sonunda hüzün dolu yeşil gözleriyle bana baktı. Eskisi gibi ateşli . Bir ağacın üzerindeki yaşlı yosunlar gibi ölüydüler. "Bazen işler istediğin gibi gitmez."

"Button, bir . Benimle birlikte burada tek başına olduğundan çok daha mutlu olursun."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama bu sadece bir yere kadar . Crow, bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyorum. İlk seferinde yeterince iç karartıcıydı. Yine sana nasıl hissettiğimi söyledim ve sen karşılık vermedin. Bir kız bu tür bir reddedilmeyi ancak bu kadar kaldırabilir."

Kendimi yeniden bok gibi hissetmeye başladım. "Belki de öyle demedim.

Ama sana başka hiç kimseye söylemediğim pek çok şey söyledim. Saygımı, sevgimi ve sadakatimi kazandın. Hiçbir kadın

bunu daha önce hiç yapmadım. O yüzden ne söylemediğime odaklanmayın. Ne söylediğimi hatırlayın."

Gözlerimin içine baktı ama ifadesi maskelenmişti. Düşüncelerini benden sakladı, kendini kapattı ve böylece bir kez daha birbirimizden uzaklaştık. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın. Ama bence benimle gelmenin tamamen başka bir nedeni var. Sana söylüyorum, Bones öylece pes edecek bir adam değil. Burada güvende olmayacaksın, Button."

"Şimdiye kadar beni bulmadıysa, muhtemelen asla ."

Cehaletine karşı gözlerimi kısmıştım. "Aptal olma."

O ateş gözlerine geri döndü. "Korku içinde yaşamıyorum Crow. Eğer gelirse, hazır olacağım. Ama geleceğinden şüpheliyim."

Kalır ve onu korurdum ama hayatım Amerika'da değildi. İtalya'daydı. Üzümlerimle ilgilenilmesi gerekiyordu ve Cane'le olan işim uyumuyordu. Sadece onu izlemek için burada kalamazdım. Ve eğer reddederse ona yardım edemezdim. "Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun." Cebimden kartviziti çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. Üzerinde cep telefonu numaram ve adresim vardı. "Ve her zaman ziyaret için uğrayabilirsiniz. Sizi görmeyi çok isterim." Evli ve çocuklu olsaydı bile onu yine de görmek isterdim. Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da kaç kadınla yatarsam yatayım, bu gerçek asla değişmeyecekti.

Almadan kartı inceledi. "Sabah mı gidiyorsun?"

"Dokuzda."

Tekrar yere bakmadan önce başını salladı. "Erken kalkman gerektiğine göre iyi bir uyku çekmelisin."

Bu şekilde vedalaşmayacaktık. Bu kadın hayatıma çok şaşırtıcı bir şekilde girmişti ve anlamlı bir şey yapmadan gitmesine izin veremezdim. Hayatımın bir bölümü kapanıyordu ve ben hayatımın daha karanlık bir bölümüne geçecektim. Tam bir yıl boyunca bana ışık oldu ve bitene kadar ne kadar mutlu olduğumu fark etmedim bile. "Sen ve ben. Her şey gece." Ertesi sabah güneş doğana kadar onunla sevişecektim. Onu tezgâha sıkıştırdım ve yüzünü avuçladım. Parmaklarım hemen saçlarını kavradı ve çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorladım.

Bana direnmedi ya da göz temasından kaçınmadı. Bakışlarımı aynı özlemi iliklerine kadar hissediyordu. Gitmemi istemesinin tek nedeni işleri kendisi için kolaylaştırmaktı. Ama yine de beni istiyordu. "Sen ve ben."

Sırt üstü uzandım ve ona baktım. Saçları bir omzuna dökülmüştü, uzun ve yumuşaktı. Diğer omzu açıktaydı ve esaretinden kalan uzak yara izleri karanlıkta bile görülebiliyordu. Kusurları yoktu

teninin deęerini dūřuruyordu. Bunlar onun direncini gōsteren savař yaralarıydı. Ne kadar rahatsız edici olsa da, onları seksi buldum.

Ellerim kadınsı kalçalarına gitti ve onları nazikçe sıktım, parmak uçlarım yumuşak etine batıyordu. Sikim onun altındaydı ve içinde olmak için sabırsızlanıyordu. Islaklığı uzunluğuma sızdı, onu yağladı, bōylece içine sorunsuzca kayabildim.

Elleri gōęsūmden yukarı doęru kıvrıldı ve ōne doęru eęildi, mūkemmel gōęsleri tam yūzūmdeydi. Hareket ettikçe tırnakları içime batıyor, içimdeki canavarı yūzeye çıkartıyordu. Ellerim kalçalarına yapıřtı ve onu hissetmeye hazırlanırken nefes aldım.

Saçları omzuma dōkūldū ve sırtını dikleřtirerek ıslak amını boyuma doęru hareket ettirmeye hazırlandı. Alt dudaęını hafifçe ısırđı ve hareket etmeye bařladı. Sikim onu yavařça gerdi ve kalınlıęımdan biraz acı veren pūrūzsūz bir giriř yaptı. Nefes alıř veriři hızlandı ve meme uçları elmas keskinlięinde sertleřti.

Heyecanım beni alt etti ve doęrulup kolumu beline doladım ve onu boyumun sonuna kadar çektim. Tařaklarıma kadar batmıřtım ve dūnyanın en muhteřem kadınının içine gōmūlmūřtūm. Aęzım memesini emdi ve onu kucaęımda sıkıca tutarken boynunun arkasını kavradım. "Harikasın, Button."

Bastım

Gōęsūne, sonra da boęazının çukuruna ōpūcūkler kondurdum. Cořku beni alıp gōtūrdū.

ve ben de onunla birlikte kayboldum. Vücutlarımız sıcaktı ve terle kaplıydı ve yavaşça birlikte hareket etmeye başladık. Onun meme amcığı beni defalarca aldı ve onun içine o kadar çok boşalmak istedim ki kurusıkı ateş etmeye başladım.

Beni omuzlarımdan kavradı ve sonra beni eden bir güçle yatağa geri itti. Bana karşı sert davranması, kontrolü ele alması ve bundan zevk alan bir kadın gibi davranması hoşuma gidiyordu. Kalçalarını dramatik bir şekilde yuvarladı ve uzunluğumu defalarca aldı, ıslak klitorisi hareket ederken pelvik kemiğime sürtündü.

Parmaklarım kalçalarına saplandı ve alttan ona doğru sallandım. Göğüsleri yüzümde zıplıyordu ve duvardaki aynada kıcının yansımasını görebiliyordum. Burası Jason'ı becerdiği yataktı ama ben Jason'a dair türlü izi siliyordum. Hayatına giren diğer tüm erkekler için izimi bırakıyordum. Beni silmeye çalışabilirlerdi ama asla başaramazlardı.

Yine alt dudağını ısırды, boşalmak üzere olduğunu söylüyordu.

"Düğme." Kalçalarını ileri ve geri hareket ettirdim, klitorisine karşı ekstra kurgu verdim. Aminin etrafımda sıkılaştığını, neredeyse morarana kadar aletimin etrafında daraldığını hissettim.

"Karga." Aletimin üzerinde daha sert zıplıyor, göğüsleri hareketle birlikte sallanıyordu.

Bunun daha sonra unutamayacağım bir anı olduğunu biliyordum. "Hadi tatlım. Sen hep oradasın." K r edici bir zevkle boşalması için ihtiyaç duyduğu acıyı vermek üzere iki meme ucunu da sıkıştırdım.

Anında işe yaradı ve az önce ona verdiğim orgazmla kalçaları sarsıldı. Ağladı ve yüksek sesle inledi, nefesi inilti olarak  ıktı. Mümkün olduğunca uzun süre yüksek sürerken bana karşı öğütmeye devam etti.

Her damlasını sıkmasına gerek yoktu çünkü güneş doğmadan önce ona daha birçok kez verecektim. Onu sırt üstü yatırmadan önce kolumu beline doladım. Altımda tam da onu sevdiğim yerdeydi. Bacakları hemen belime dolandı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. "Karga..."

Dilimi boynunda gezdirdim ve içine sallanmaya devam ettim. Kukusu az önceki orgazmdan dolayı h l  sıkıydı ve ben de onu o kadar dolana kadar doldurmak istiyordum. Yaptığım her itişte k ım kasıldı ve onu yavaşça yatağa doğru hareket ettirdim, göğüsleri her itişte titriyordu. Bu gece onu sert sikmek istemiyordum. Bu mükemmeldi.

Ellerim başının iki yanında olacak şekilde ağırlığımı onun üzerinde tuttum. I ine her girdiğimde verdiği tepkiyi izledim. Dudakları Sanki yeniden boşalacakmış gibi her zaman o belirgin O harfini oluşturuyordu. Dudakları

dayanılmazdı, çok yumuşak ve tatlıydı. Ağzımı onunkine bastırdım ve onu nazikçe öptüm.

Sonra her şey çok yavaşladı.

Elleri her yerimdeydi. Dokunabildiği her yerime dokunuyor, vücudumun hissini ezberliyordu. Öpücükler arasında ağzıma doğru nefes alıyor, tutku bizi alıp götürürken nefesini tutmaya çalışıyordu. Alt dudağımı emdi, sonra hafifçe ısırıldı, o kadar seksiydi ki omurgamı titretti.

enseme gezdirdikten sonra dudaklarını kulağıma bastırdı. Kanalıma doğru nefes aldı, çıkardığı tüm seksi sesler güçlendi ve güzelleşti. "Karga... çok iyi hissediyorsun."

Aletim onun içinde seğirdi ve boğazımdan sessiz bir inilti kaçtı.

Bir sürü harika kadınla birlikte olmuşum ama hiçbirinde

Button'ın sahip olduğu nitelikler. Denemeden bile seksiydi ve denediğinde daha da seksiydi.

Ağzımı onunkine bastırdım ve alt dudağını ağzıma çektim. Dudakları benimkilere sımsıkı yapıştığında verdiği dolgun hissi seviyordum. O bana aitti. O benimdi, başkasının değil. "Isır beni."

Elleri saçlarımı delerken beni sertçe öpmeye devam etti. "Düğme, ısır beni."

Gözlerini açtı ve gözlerimin içine baktı, ağzı hala benimkine doğru hareket ediyordu. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve derisini ısırarak kan çıkana kadar deldi.

Dilimi ağzına götürdüm, ona her vermek istiyordum. Beni hayatta tutan özüme sahip olmasını istedim. Benim kanım onun kanıydı. Ben gittiğimde hayatlarımıza devam edecektik ama o hala bana sahipti. Her zaman bana sahip olacaktı.

Kanımın tadı onu tahrik etti ve tekrar etrafımda sıkıştı. Tırnakları derime battı ve bu sefer kanımı çekti. Aletimin her tarafına boşaldı ve ağzıma doğru inledi, amı boşalmam için çaresizdi. "Tanrım... evet." Dudakları zevkten titrerken ağzımın içine doğru nefes nefese kaldı.

Kahretsin, bunu özleyeceğim.

"Ver onu bana." Eli kıcıma gitti ve beni daha da içine çekti. "Hepsini istiyorum, Crow."

Bu kadın bir seks tanrıçasıydı.

Onu yatağa daha da sabitledim ve açığı derinleştirdim, tetiğime basmadan önce horozumun her santimini onun içinde istiyordum. Benimle birlikte sallanmaya devam etti, terimiz çarşaflarına işliyordu. Hissedebiliyordum Patlama bir yerdeydi. Vücudumu bir sıcaklık kapladı ve ona sahip olduğum her şeyi vermek üzere olduğumu biliyordum.

Kalçalarımı daha da içine çekti, hızımı artırdı ve taşaklarımın kıcına çarpmasını sağladı. Bana yer açmak için bacaklarını araladı ve coşku anına hazırlandı. Sikimin içinde sıkılaştığını hissetmiş olmalı ki, "Oh evet..." dedi.

Serbest bırakırken onu sıkıca kendime doğru tuttum, bu yüksekliğin değerini sonsuza dek bilmek istiyordum. Seks sadece güzel olduğu için iyi değildi. İnanılmazdı çünkü aramızda bir bağ vardı. Ayrıyken cehennemi yaşamıştık. Ve birlikte huzuru bulmuştuk. Bundan vazgeçmek zorunda kalmak beni hiç olmadığım kadar dehşete düşürdü. Üzüntüyü kovmak için ona daha sıkı sarıldım. Sonsuza dek veda etmek zorunda kalmadan önce bu ana olabildiğince uzun süre tutunmak istedim.

Çekildiğimde gözleri benimkilere bakıyordu. Aynı düşünceler onun zihnine de girince tutku bir anlığına kayboldu. Birlikteyken güçlü ve yıkılmazdık. Ama ayrı kaldığımız an aynı derecede zayıftık. Ben gitmeden önce beni özlemişti.

Ben de onu özledim.

O gece ikimiz de uyumadık. Sevişmediğimiz zamanlarda birbirimizin gözlerinin içine bakıyor ve gelecekteki başka bir öğleden sonraya saklamak üzere ayrıntıları ezberliyorduk. Elimde onun hiç fotoğrafı yoktu.

Çünkü fotoğraf çekmeye hiç zaman ayırmadım. Aptalca, onun her zaman yanımda olacağını düşünmüştüm.

Eli yüzümü kavradı ve bana beklenmedik bir öpücük verdi. Saatler geçtikçe bana karşı daha şefkatli olmaya başladı, daha sonra bana vermekten zevk almayacağı tüm kucaklamaları bana verdi. Durmaksızın öpüştüğümüz için dudakları çatlamaya başlamıştı. ama tadı hâlâ bal gibiydi.

Son saat geldiğinde bana daha sıkı sarıldı ve diktiği her duvar yıkıldı. Elini kalbimin üzerine koydu ve atışını hissetti. Birlikte uykuya daldığımızda da aynı şeyi yapardı. Bu ses onu rahatlatıyor olmalı.

Fikrini değiştirmesini, kalbimin çoğuna razı olmanın onu tamamen kaybetmekten daha iyi olduğunu anlamasını bekledim. Ama gözlerindeki hüznün daha da arttı ve hak ettiğinden daha azına razı olmayı reddederek silahlarına yapıştı.

Güneş çoktan şehre girmiş ve yatak odasının penceresini örten siyah perdeler baskı yapıyordu. Saate bakmadım ama yelkovanın hızla ilerlediğini biliyordum. Kıyametimiz hızla yaklaşıyordu ve yakında arkama bakmadan dışarı çıkmam gerekecekti.

Göz açıp kapayıncaya kadar alarmım çaldı. Otel odama uğrayıp çantamı almam gerekiyordu ki şoförüm beni alıp

havaalanında bekleyen özel jet. Alarm komodinimin üzerinde çalmaya devam etti, ta ki ben onu yakalayıp başparmağımı kaydırarak susturana kadar.

İşte o zaman ağlamaya başladı.

Button daha önce hiç böyle ağlamamıştı. Her zaman çok güçlü ve dirençliydi. Onun yıkıldığını gördüğüm tek an Vanessa için ne kadar acı çektiğimi. Ağladı çünkü acımı anlıyordu. Benimle birlikte taşıdı.

Ama şimdi kendi kalp kırıklığı için ağlıyordu.

"Düğme..." Yüzünü kavradım ve alnımı onunkine bastırdım.

Gözyaşlarının durmasını istiyordum ama onları izlemeyi de seviyordum. New York'a geldiğimde çok soğuktu ama beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu çünkü bana her zaman olduğu gibi aşıktı. Bu benim için olduğu kadar onun için de zordu. "Şşş..."

Derin bir nefes aldı ve susturarak kuru boğazından aşağı yuttu. Burnunu silmeden önce burnunu çekti, gözleri kızarmış ve ıslanmıştı. "Özür dilerim."

"Olma." Bir kadının ağlamasını dinlemekten nefret ederdim ama söz konusu o olunca durum değişiyordu. Gözlerinin kenarlarını öptüm ve gözyaşlarını dudaklarıma emdim, elmas gibi sakladım.

Nemden kurtulmak için gözlerini hızla kırptırdı.

Yataktan kalktım ve acı verici bir görev olan giyinme işine başladım. Boxerımı ve kot pantolonumu giydikten sonra gömleğimi başımın üzerine çektim. Bütün gece yerde durmaktan kırıışmış ve soğumuşlardı. Eskisi gibi üzerime oturmuyorlardı, değıştikleri için değil, ben değıştiğim için.

Kıyafetlerini çekti ve gözyaşlarını tamamen durdurdu. Onun Gözleri hafifçe kızarmıştı ve ağladığına dair tek kanıt da buydu.

Ön kapıya doğru yürüdük ve birbirimize baktık.

Ona benimle gelmesini teklif etmek istedim ama . Cevabının ne olacağını biliyordum.

Kollarını boynuma doladı ve yüzünü göğsüme gömdü. Kapının önünde birbirimize sarıldığımızda hiçbir şey üzücü değildi. Bizim Kalp atışları geçen zamanı ölçüyordu ve bağlantımız yavaş yavaş .

Zamanımız kalmamıştı.

Uzaklaştığında gözleri yine ıslaktı. "Sana teşekkür etme fırsatım olmadı..."

"Ne için?" Onu kaçırdım ve evimde tutsak olarak tuttum. Yapmam gerektiği gibi ona özgürlüğünü vermek yerine, bunun için onu çalıştırdım. Zaten sahip olmaya hakkı olan bir şey karşılığında benimle yatmasını sağladım - özgürlüğü.

"Bones'la olanlardan sonra... Gerçekten olmuşum. Beni tekrar bir araya getirdin Crow. Eğer sen olmasaydın... Çok kötü durumda olurum. başını. Kendime acıdığım zamanlarda bana kendimi güçlü hissettirdin. Kendimi hasarlı bir mal olarak gördüğümde bana kendimi güzel hissettirdin. Bunun için her zaman minnettar olacağım."

Gözlerim yavaşça onunkileri yansıtmaya başladı ve bunu gizlemek için gözlerimi kırptım.

"Düğme..." Söyleyecek kelime bulmaya çalıştım ama ağzım kurumuştı. Yaptığının farkında olmadığım bir şey için bana teşekkür ediyordu. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bana hiç ihtiyacın olmadı. Ve hiçbir erkeğe ihtiyacın yok.

Çünkü sen bu dünyadaki en güzelsin." Alt dudağı titredi.

Bir an daha onun yanında kalamazdım. Çatlamak ve her şeyi yere dökmek üzereydim. O ana kadar Şehvet ve şiddetten başka bir şey hissedemiyordum. Ve şimdi tutmaya çalışıyordum. Kız kardeşim kollarımda öldüğünde tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. Annem ve babam öldüğünde hiçbir şey hissetmedim. Ama şimdi ondan uzaklaşırken yıkılmak üzereydim.

Veda etmedim çünkü bu kelime çok ağırdı. İstesem bile söyleyemezdim. Yüzünü avuçladım ve ona son bir öpücük verdim. Onun gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve birazdan benimkilerle de ıslanacaktı. İkimiz de acıdan uyuştüğumuz için dudaklarımız neredeyse hiç hareket etmiyordu. Dudaklarımı oynattım.

Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce alnına son bir veda öpücüğü kondurdum.

Geri dönüp ona son bir kez bakmak istedim ama yapmadım. Kapıyı tuttum ve arkamdan kapattım, onu bir an bile görmemek için yüzümü başka yöne çevirdim. Sırtımı kapıya yasladım ve ellerimi yüzümde gezdirerek yüzeye çıkmayı başaran gözyaşlarımı sildim.

Ellerime baktım ve damlaların tenime bulaştığını gördüm. Gerçek olduklarından emin olmak için parmak uçlarımı birbirine sürttüm. Son damla Ağladığımda beş yaşındaydım ve Cane oyuncak ayımı yakmıştı. Kendimi o kadar acınası ve zayıf hissetmiştim ki bir daha asla böyle yıkılmayacağıma yemin etmiştim.

Ama Button beni kırdı.

On Üçüncü Bölüm

İnci

O gittiğinde yatağıma döndüm ve gözlerimi kapattım. Göğsümün derinliklerinde başlayan gözyaşları, dışarı çıkmaya çalışırken bedenimi sarsıyordu. Geçtiğimiz iki ay boyunca sadece özgürlüğümü değil, kalbimi de çalan adamı düşünmemek için kendimi meşgul ettim. Ama artık zihnimi yürek parçalayıcı gerçeklerden uzak tutacak hiçbir şey yoktu. Crow gitmişti ve onu bir daha asla göremeyecektim.

Gözyaşlarım yüzeyi kırdı ve burnumdan aşağı damladı. Büyük bir damlacık oluşturana kadar yüzümden aşağı süzöldüler ve çarşafı. Crow'un kokusu hâlâ yatağın her yerindeydi ve kaybolması haftalar alacaktı. Her kokladığımda acı veriyordu. Ama gittiği anda çok daha kötü olacağını biliyordum.

Sonunda hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. New York'a geldiğinde kayıtsız görünmek için harika bir iş ama bu rolün kayboldu. Gerçek duygularım beni alt etti ve bu adam benim tüm dünyam değilmiş gibi davranamazdım.

Çünkü öyleydi.

O benim sadece sevgilim değil, dünyadaki en yakın arkadaşımdı. Hiç kimse beni onun anladığı gibi anlayamazdı. Neler yaşadığımı çok iyi biliyordu ve geçmişimin geleceğimi değiştirmesine asla izin vermedi. O

bana baktı ve yaralarımın altındaki kadını gördü. O sadece beni gördü-Button.

Ve şimdi o gitmişti.

Derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımı durdurmaya zorladım.

Yatağında hıçkıra hıçkıra ağlamak kalp kırıklığımı düzeltmeyecekti ve kesinlikle daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı. Aksine, her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Sadece bana sarılmak ve gözyaşlarımı öpmek için geri gelmesini istedim.

Sonunda gözyaşlarımı durdurdum ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Her damla nemi sildim ve yüzümün yanaklarını daha önce oldukları kuru yüzeye geri döndürdüm. Gözlerim hâlâ kızarık ve şişti ama sıcak bir duştan sonra normale döneceklerdi.

Ve hayatıma devam edebilirdim.

Mutfağa girdim ve tezgahın üzerinde duran kartviziti gördüm. Siyah bir nakışla adı ve iletişim bilgileri yazılıydı. Cep telefonu numarasına baktım ve sadece zihnime odaklanacak bir şey vermek için ezberlemeye çalıştım. Crow'u asla aramayacaktım, bu yüzden onu saklamak için bir neden yoktu ama bana verdiği bir şeyi atamazdım. Bu onun özünün bir formunu içeriyordu ve bunu bir kenara atmak ondan bir parçayı atmak gibi bir şeydi.

Mutfak çekmecesini açtım ve kartı içine bıraktım. İsmi hala bana bakıyordu, yazı tipi onun derin erkekliğine işaret ediyordu ve

Güç. Kartta ne iş yaptığı bile yazmıyordu ama

görünüşü bunun önemli ve tehlikeli bir şey olduğunu açıkça ortaya koydu.

Çekmeceyi kapattım ve yatağa geri döndüm. Belki yenilenmiş ve yeni bir başlangıç yapmış olarak uyanırdım. Belki de bu sadece

Birkaç hafta içinde unutabileceğim uzak bir kabus gibi. Belki yeni bir başlangıç gibi gelirdi.

İşten çıktıktan sonra markete gittim ve biraz yiyecek aldım. Şu anda evimde yenilebilir tek şey Top Ramen ve bayat krakerlerdi. Pizza sipariş etmek gibi bir seçeneğim yoktu çünkü son birkaç haftadır o kadar çok sipariş vermiştim ki artık resmen bıkmıştım.

Binama yaklaştığımda girişin yan tarafında duran uzun boylu, yağlı saçlı bir adam gördüm. Üzerinde Amerika'da üretilmiş gibi görünmeyen siyah bir deri ceket vardı ve gözleri üzerime dikildiğinde bana kömürden daha kara bir bakış attı.

Sanki beni tanıyormuş gibi.

Yürümeye devam ettim ve şüpheli bir şey fark etmemiş gibi davrandım. Kötü takılan türden bir adamdı. Şehirde pek çok acımasız adam vardı, bu yüzden şüpheli bir adamın dikkat çekici görünmesi garip değildi, ama düşmanlığının bana yönelmesi garip görünüyordu.

Aklıma bir isim geldi.

Merdivenlerden kendi katıma çıktım ve koridorda yürüdüm.

Paranoyaklaştım ve bu adamın sahip olduğu belirgin özellikleri düşünmeye devam ettim. Çelikten daha sert ve şeytandan daha kötüydü. Bunu derinliklerinde hissedebiliyordum. Ve içimden bir ses orada olmasının bir sebebi olduğunu söylüyordu. Bana attığı bakış tesadüfi değildi. Amaç doluydu.

Bones.

Anahtarlarımı kilide soktum ve kapımı açtım. Ellerim titriyordu ve poşetleri koymaya hiç niyetim olmadan fayansın üzerine bıraktım. Küçük bir parçam sadece paranoyaklaştığıma ikna olmuştu. Crow gittikten sonra duygusal bir enkaz haline gelmiştim. O kadar depresyondaydım ki doğru düzgün düşünemiyordum. Belki de bu sadece onun yokluğunun bir yan etkisiydi.

Ama ya yanılıyorsam?

Çekmecedan kartviziti çıkardım ve telefonumu aldım. Gerçekten ciddi bir tehlike içinde olsaydım polis bana yardım edemezdi. Bones çok ölümcül ve güçlüydü. Sonsuz adam ve silah kaynağıyla, bombalanamayan bir tank gibiydi. Eğer önsezim doğruysa Crow benim tek kurtarıcımdı.

Numarayı telefona yazdım ama arama yapmadım. Eğer ben Crow'un sebepsiz yere geri döneceği konusunda yanılıyorlardı.

Ve eğer ona tekrar veda etmek zorunda kalırsam kendimi öldürürüm. İlk seferinde bu yeterince zordu.

"İşte." Koridordan bir erkek sesi geldi. İki çift ayak sesi onu karşıladı, ağır botlar dairemin dışındaki parke zemine vuruyordu. "234A."

Bu benim daire numaramdı.

Kahretsin.

Gönder tuşuna bastım ve telefonu kulağıma dayadım. Nefesimi tutarak çalmasını dinledim ve cevap vermesini bekledim.

Kapı kolu yavaşça döndü ama kilide çarpınca durdu. İçeri girip beni orada dikilirken bulup bulamayacaklarını görmek için kapıyı test ediyorlardı.

Kahretsin.

Bulabildiğim en büyük bıçağı aldım ve telefonu dinledim.

Yüzük.

Lanet olsun, Crow. Cevap ver.

Sonunda hatta geldi. "Crow."

Yakalanmadan önce sadece bir saniyem vardı, bu yüzden her şeyi olabildiğince çabuk söyledim. "Bones'un adamları benim için burada. Kapıyı kırmak üzereler-"

Çılgınca sesimi duydukları anda devasa omuzlarıyla kapıyı kırdılar ve daireye girdiler. Hepsi de kocaman ve bellerinde silahlarla, hiçbirleriyle boy ölçüşemezdim. Tek bir tanesine bile denk değildim.

Crow'un öfkeli sesi telefondan geldi. "Düğme-"

Telefonu lavaboya bıraktım ve koştum. Ne kadar güvence vermesini de aynı anda hem kendimi savunup hem de telefonu tutamazdım. Elimde sıkıca kavradığım bıçakla mutfak adasının etrafında koştum, böylece onları benden ayıran bir engel vardı.

Adamlardan biri sanki bu iğrenç bir oyunmuş gibi kıkırdama cüretini gösterdi. "Alınan, değil mi?"

"Beni alt edeceğini sanıyorsan, bir daha düşün." Bıçağımı hazır tutarak savunma pozisyonumu korudum.

Lider bir tabanca çıkardı ve tam kafama doğrulttu. "Bıçağı bırak."

"Hayır." Beni vurmayacaklardı. Bones beni canlı istiyordu. Hasta bir piçti ama nekrofiliyle ilgilenmiyordu. Ölü halimle onun işine yaramazdım ve beni bulmak için bunca zahmete katlandıysa, bana zarar vermek istemesi mümkün değildi - tabii bunu kendisi yapmadıysa. "Vur beni ve ne olduğunu gör olur." Bıçağı daha sıkı kavradım ve hazır olda bekledim. Çok yaklaşırlarsa bıçakları her birinin gözüne .

Adam ateş etmediğinde blöfünü gördüğümü anladım. "Bıçağı bırak ve bizimle gel, yoksa seni bizimle gelmeye zorlarız. Ve inan bana, çok fazla bükülme ve el yordamı olacak."

Burun deliklerim alevlendi ve tarifsiz bir öfke doldu. Ben Özgürlüğün ayrıcalığına ve etrafımdaki erkeklerin saygısına alıştım. Crow beni kaçıran biri yerine sevgilim oldu ve asla reddettiğim bir şey yapmadı. Ama şimdi bir köle olarak görüldüğüm, sırf Bones bana baktığında için ağza alınmayacak şeyler yapmaya zorlandığım zamanlara geri dönmüştüm. Çiftlik hayvanından başka bir şey değildim, hakkı ya da fikri olmayan bir nesneydim. Boyun eğmeye zorlandım, bana söyleneni yapmak zorundaydım.

Artık bu saçmalıklar yok. "Kapıdan çık yoksa sikini keserim kapalı."

Silahlı adam kıkırdadı. "Aptal ve alingan. Kötü kombinasyonu." Bana doğru koştu ve silahın kabzasını kafatasıma doğrulttu.

Bıçakla saldırdım ve bulabildiğim her et parçasını hedef aldım. Gömleğini kestim ve altındaki deriye isabet ettirdim. Anında, kan yarada birikti ve kıyafetlerinin içine işledi. Onu duyabiliyordum. Nefesinin altında tısladı, kesiğin yanığı dikkatini yeterince dağıttı ve silah kısa düştü.

İlk saldırganım geri çekilip kanamayı durdurmak için elini karnına bastırıldığında diğer iki adam geldi. Biri beni kolumdan tutarken diğeri diğer taraftan bana yaklaştı.

"Uyuşturun onu," diye emretti ilki.

Hay sikeyim. Hayır. Kavrayışından kurtuldum ve bıçağı onunkine sapladım.

bağırsak.

Adam bıçağı eliyle yakaladı ve elini . Ama baskıyı sürdürdü ve kendini ölümcül bir yaradan korudu. Bıçağı sert zemine çarpıp tıngırdadığı fayansın üzerine fırlattı. "Lanet olası kaltak. Onu uyutun." Bir kolunu boynuma doladı ve dizlerimi altımdan tekmeledi.

"Hayır!" Yuvarlanmak için bedenimi öne doğru attım ama tutuşu çok sıkıydı. Beni yere yatırıp dizlerimin üzerine çökmeye zorladı, kolu hâlâ acı verici bir şekilde boynuma dolanmıştı.

İkinci saldırgan iğneyi boynuma sapladı ve serumu doğrudan kan dolaşıma soktu. Damarın kalınlaştığını hissedebiliyordum. ekstra sıvı. Kalbim davul gibi hızlı atıyordu ama ilaç etkisini gösterince hemen yavaşladı. Gözlerim ağırlaştı ve düşüncelerim kayboldu. Aklıma sadece tek bir kelime, tek bir isim geldi. "Crow..."

Gürültülü ve sürekli, motorların güçlü sesi beni uykumdan kopardı. Yüzüm uçağın siyah döşemesine bastırılmıştı ve gözlerimi açtığımda etrafımdaki koltuk koridorunu gördüm. Adamlar sandalyelerde oturuyorlardı. Siyah deri ceketleri ve boncuk gibi küçük gözleriyle kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı.

Ben yerde bir çöp yığını gibi yatarken.

Gereksiz yere dikkat çekmek istemediğim için kıpırdamadım. Uyandığımı fark ettiklerinde ya beni tekrar uyuşturacaklar ya da kendi eğlenceleri için kullanacaklardı. Tek yapabildiğim altımdaki zeminin sallanmasına ve uçak motorlarının sürekli uğultusuna odaklanmaktı.

Beni İtalya'ya geri götürüyor olmalılar. Muhtemelen şu anda Atlantik'i yarılamıştık. Pervanelerin sürekli uğultusunu dinlerken, kazların pervanelere çarpmasını umuyordum. okyanusun ortasında. Bu, psikopat Bones'a geri gönderilmekten çok daha iyi bir alternatifti.

Bunu düşününce bile ürperdim.

Crow kaçırılacağımı biliyordu ama beni bulacağına pek umut yoktu. Şimdi bir uçaktım ve eninde sonunda Yerde. Ayak bileğimdeki küçük takip cihazına henüz el koymamışlarsa, esarete geri döndüğümde Bones onu kesinlikle bulacaktı. Parmak uçlarımla ayak bileğimi kontrol etmek istedim ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Acı eksikliği

ya da ağrı bana hala orada olduğunu, derinin altına gizlice yerleştirildiğini ve bir dedektör olmadan bulunmasının imkansız olduğunu söyledi.

Umarım hâlâ çalışıyordur.

Sinyal güçleniyorsa, Crow onu görebilirdi. Ve yeterince hızlı hareket ederse, ben Bones ve özel ordusunun koruması altına girmeden önce beni bulabilirdi. Kalbim Crow'un beni kurtarabileceğine inanıyordu. Hiçbir şey beni kurtarmasına engel olamazdı. Belki de Beni seviyordu, ama yine de itiraf etmek istediğinden daha fazla önemsiyordu. Hayatına mal olsa bile, beni oradan sağ salım çıkaracaktı.

Bölüm On Dört

Karga

"Bana yaklaşırsan aletini keserim."

Onu kaçıranlarla kapışırken Button'ın uzak sesini dinledim. Aksanlarını dinleyince kim olduklarını anladım. Onları isimleriyle tanımıyordum ama kökenleri çok açıktı. En büyük düşmanım için çalışıyorlardı.

", Button." Gözlerimi kapattım ve boğuk konuşmaya . Telefonu yere düşürmüş olmalıydı.

Çünkü hayatıyla savaştığı gerçeğinden başka şey anlamam neredeyse imkânsızdı. Bu durumdan kurtulabilecek biri varsa, o da oydu. Ne olursa olsun pes etmeyecekti.

"Hayır!" Tamamen sessizleşmeden önce Button'ın sesinin yenilgiyle haykırdığını duydum. Bones adamlarına ona zarar vermemelerini ve kesinlikle öldürmemelerini tembihlemişti. Söyleyecek bir şey bulamaması tek bir anlama gelebilirdi.

Uyuşturulmuştu.

Telefonu kapattım ve uçağın koridorunda durdum. İtalya'ya dönmek üzere özel bir uçuştaydım ve Button beni aradığında neredeyse yolu yarılanmışım. Okyanusun üzerinde mahsur kaldığımı ve ona yardım edemeyeceğimi bilmek beni neredeyse parçalıyordu.

Kalmalıydım.

Ya da iyisi, onu da götürmeliydim. Kahretsin, bu çok kötüydü.

Telefonumdaki takip cihazını açtım ve hâlâ çalışıyor olması için dua ettim. Telefonu çıkarmamıştı ve umarım pili hâlâ güçlüydü. Bir dakika boyunca iletimin gelmesini bekledikten sonra ekranda onun noktası belirdi. Manhattan sokaklarında ilerliyor ve kıyıya doğru yöneliyordu. Havaalanına giden bir arabanın içinde olmalıydı.

Sikeyim.

Cane'i aradım.

"Beni aramanın zamanı gelmişti."

"Kapa çeneni ve beni dinle. Bones az önce Button'ı aldı. Onu evinden kaçırdılar, şimdi de harekete geçtiler. Ben lanet olası uçakla Toskana yolunu yarılardım bile."

Cane'in tepki vermesi biraz zaman aldı, çünkü muhtemelen bu muazzam bir haberd. "Kahretsin. Ne yapacağız?"

"Bu uçağı geri döndüreceğim." Bones, Button'ı benden alabileceğini düşündüyse fena halde yanılmıştı. Onun güzel tenine tek bir elini bile sürmesine izin vermeden öldürdüm. Ona en zalim ve en acımasız şeyleri yapmıştı ve bu tür bir istismarın devam etmesine kesinlikle izin vermeyecektim. Vanessa'yı ben kurtarmadım ve hayatımın her günü bundan pişmanlık duydum. Ve aynısının Button'a olmasına izin vermeyecektim.

"Bekle, bunu yapma."

"Ve ne yapacaksın?" Tersledim. "Öylece yapacağımı mı sanıyorsun?"

Hiçbir şey mi?" Kollarım titriyordu ve yerimde duramıyordum. Uçaktaki türbülansa rağmen koridorda bir ileri bir geri yürüdüm, hareket ettirmem gerekiyordu. Button'ın başı dertteydi ve ben ona yardım edebilecek güçteydim. Engel ve umutsuzluk beni çıldırtıyordu. Bana ihtiyacı vardı ve ben onun yanında değildim. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Hiç.

"Bir saniye sakinleş ve düşün," diye emretti Cane. "Belli ki onu İtalya'ya götürüyorlar. Son kontrol ettiğimde Bones . Ve sen arkana döndüğünde o çoktan Avrupa yolunu yarılamış olacak. Olduğun yerde kal."

O anda bu kulağa imkânsız geliyordu. Nasıl ayakta durabilirdim ve Beklemek mi? Bu duygudan nefret ederdim. Yapılması gereken bir şey olduğunda, onu yapardım. İleri geri volta atarak zaman kaybetmezdim. Ben her zaman aksiyon adamıyım. "Ya onu başka bir yere götürürlerse?"

"Takip cihazı hâlâ üzerinde mi?"

"Evet." Tanrıya şükür.

"Sadece gözünüz üzerinde olsun. Sizi temin ederim, onu Roma'ya götürüyorlar."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Bir aydır Amerika'daydım ve işime hiç kafa yormamıştım. Düğme'yi yapmaya odaklanmıştım.

Benimle eve gelmeni. Bunu yapamadım.

"Dün bir şeyler olduğunu biliyorum. Bir çeşit silahlanma yarışı. İkimiz de Bones'un bu işin içinde olduğunu biliyoruz."

Bones hiçbir iş fırsatını kaçırmaz ve işlerini başkasına yaptırmazdı. Her zaman elini taşın altına koyan bir adamdı. Cane ve ben de tamamen aynıydık. Ciddi güven sorunlarımız vardı ve önemli işleri başkasının halletmesine izin vermezdik. "Doğru."

"Size garanti ederim, o burada. Ve kız yere düşene kadar hiçbir yere gitmiyor. O isteyecek-"

"Yeter." Bitirmesine izin vermeyi reddettim çünkü zihnim zaten ondan on adım öndeydi. Onun çıplak ve dövülmüş görüntüleri zihnimi doldurdu. Bir eşek arısı sürüsü gibi. İçten dışa doğru yanıyordu. Kız bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı ve adam onu kadar dövüyordu. Bu düşünce o kadar acı vericiydi ki, gözlerimin arkasında öfkeli gözyaşları yanıyordu. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar en yakın sandalyeyi kavradım.

Cane gerginliği bastırdı. "İnin ve sizi . Bütün adamları Bones ve ekibini pusuya düşürmek için hazırlayacağım. Onu geri alacağız, dostum."

"Onu geri almak zorundayız, Cane. Ciddiyim." Onu hayal kırıklığına uğrattıysam devam edemezdim. Amacım onu korumak ve güvende tutmaktı. Kim olduğumun çok önemli bir parçası haline gelmişti ve onun neler yaşadığını herkesten daha iyi anlıyordum. Görüntüler peşimi asla bırakmayacak ve sonunda kendi intiharına teslim olacaktım.

"Biliyorum. Ve yapacağız. Sadece sakın olun."

Bu imkansızdı. Şu anda kötü adamların elindeydi. Belki ona zarar vermeyeceklerdi ama bu başka şeyler yapmayacakları anlamına gelmiyordu. Bu fikir midemi öyle bulandırdı ki neredeyse koridorun ortasına fırlayacaktım.

"Karga mı?"

Kendimi güçsüz hissettiğim için en yakın sandalyeye oturdum. "Hmm?"

"Telefonda seninle kalacağım." Sessizliğe gömüldü ve başka bir şey söylemedi. Arka planda erkekler konuşuyordu çünkü o buluşma noktası. Silahlarını ve zırhlarını kuşanıyorlardı. Kendimi daha iyi hissetmem için bana sahte umut sözleri söylemedi ya da yalan söylemedi. Yapabileceği tek şeyi yaptı.

Acıma ortak oluyorsun.

On Beşinci Bölüm

İnci

Uçak indi.

Kıpırdamadan yatmaya ve biraz daha yalnızlığımın tadını çıkarmaya devam ettim. Çok kısa bir süre sonra, bana işkence etmekten zevk alan adamın ellerine geri dönecektim. Bana kırbaçlarla ve kıcıma bir dildo sokarak hoş geldin kutlaması yapacaktı.

Orada yapamazdım.

Benimle ilgilenmesi için bir erkeğe hiç güvenmemiştim ama Crow'un beni kurtaracağını umuyordum. Buradan için tek umudum oydu. Ama Bones beni alıp gittiği anda Crow'un beni geri getirmesinin neredeyse imkânsız olacağını biliyordum.

Kendi başıma kaçmak zorundaydım.

Korku kalbimde bir ateş gibi yanıyordu ve ellerim durdurulamayan hafif bir titremeye sahipti. Yemek yemediğim için bacaklarım güçsüz hissediyordu ve vücudum kaldırabileceğinden daha fazla adrenaline sahipti. Ama sakın kalmalı ve kaçmaya odaklanmalıydım. Belirsizlik ya da dehşet için zaman yoktu.

Yapmak zorundaydım.

"Ayağa kalk." Adamlardan biri köşedeki yerime geldi ve karnıma hafif bir tekme attı. "Uyanık olduğunuzu biliyoruz."

Meydan okuyarak onu tekmeledim. Akıllıca davranıp bana söyleneni yapmak yerine, vücudum otomatik olarak tepki verdi ve mümkün olduğunca çok acı vermeye çalıştı. Kaval kemiğimle tam dizine vurdum ve acı içinde inlemesine neden oldum.

"Orospu." Beni saçlarımdan yakaladı ve yerde sürükledi. "Amcık mı olmak istiyorsun? Sana amcık gibi davranacağım."

Diğer kişi ona İtalyanca bir şeyler söyledi ve onu Kol.

Hemen beni serbest bıraktı ve aynı dilde karşılık verdi.

Kafa derim parçalanmış gibiydi ve migrenim çoktan başlamıştı. Saçlarımın bir kısmı döküldü ve yere serpildi. Başıma dokunmadım ya da acı çektiğime dair herhangi bir işaret vermedim. Zayıf görünmektense ölmeyi tercih ederdim.

Kızgın bir psikopat gibi düşünceli bir şekilde başımda dikiliyordu. "Kalk. Şimdi." Bu sefer bana dokunmadı çünkü daha yeni disiplin cezası almıştı.

Artık benim koşullarımda olduğu için ayağa kalktım ve denge için sandalyeyi kavradım. Başım dönüyordu, ilaçların ve yemek yemememin yan etkisiydi bu. Crow gittiğinden beri yemek yememiştim çünkü çok depresyondaydım. Şimdi keşke bana güç verecek bir şeyler yeseydim.

Beni uçaktan indirdiler ve renkli camlı siyah bir cipe bindirdiler. Neyse ki Bones içeride değildi. Sadece ben ve üç adam vardı. Arabanın karşı tarafında oturan gardiyan silahını bana doğrultmuştu. "Bones beni senin hakkında uyarmıştı. Aptalca bir şey yaparsan seni öldürürüm."

Bu anlamsız bir tehditti çünkü şu anda yaşamam ya da ölmem umurumda değildi. Boşlukta kaybolmak, o delinin kölesi olmaktan çok daha iştah açıcı geliyordu. Beni durduran tek şey Crow.

Ben ölürsem asla iyileşemez.

Vanessa'nın öldüğü gerçeğini zar zor kabullendi. Aynı kaderi ben , hemen beynine bir kurşun sıkardı.

Kaçmak zorundaydım.

SUV ilerledi ve küçük havaalanından uzaklaştı. Kısa süre sonra tura çıktık ve doğruca Roma'ya doğru yola koyulduk. Şimdi biliyordum ki Gitmeden öncekinden daha iyi bir çevre. Amerika'ya döndüğümde coğrafyayı incelemek için zaman harcadım, tekrar kaçırılacağımı düşündüğüm için değil, bir yıl boyunca evim dediğim yeri özlediğim için.

Donuk bakışlarla camdan dışarı baktım ve aracın içindeki herkese kayıtsızmış gibi davrandım. Beni kelepçelemek gibi bir hata yaptılar ve ben de onların bu aptallığından faydalanacaktım. Onlar

alınan olduğumu biliyorlardı ama belli ki cesur ve aptal olduğumu bilmiyorlardı. Gerekirse bu arabayı karşıdan gelen trafiğe bile çarpabilirim.

Dakikalar ilerledi ve Roma'ya yaklaştık. Sokaklarda neredeyse hiç araba yoktu çünkü sabahın garip bir saatiydi. Uyuşturulduktan ve Atlantik'i uçarak geçtikten sonra zaman kavramım kalmamıştı.

Gözlerim yanımda oturan adama takıldı. Silah hâlâ bana doğrultulmuştu ama yerçekimi elini yorduğu için yavaşça indiriyordu.

Bana bakması gerektiği gibi bakmak yerine gözlerini ön pencereden dışarı dikmişti. Radyo açık değildi ve sadece sessizlik bize eşlik ediyordu.

Yapacaktım.

Arabanın üzerinden atladım ve silahı yere düşürdüm. Crow'un sayısız kez yaptığını gördüğüm gibi, sağ kolumu geri çektim ve yüzüne sert bir yumruk attım. Burnu kırılana kadar tekrar vurdum ve sonra kafasını pencere pervazına çarptım.

Sürücü neler olduğunu anlayınca araba yoldan çıktı. İtalyanca küfretti ve direksiyonun kontrolünü ele aldı. Yolcu koltuğundaki adam beni ensemden yakaladı ve çekmeye çalıştı ama faydası olmadı.

Bu pisliği ölümüne yakalamıştım.

Kapının kolunu çektim ve kapı lastiklerin altındaki sokağa doğru açıldı. Adam neredeyse düşüyordu ama kapıya ve sandalyeye tutunarak şöyle dedi

Sabit. Yüzünden aşağı kanlar süzüldü ve çenesinden damladı. "Seni kaltak _."

Ayağımı göğsüne soktum ve onu arabadan dışarı attım. Sırtı kaldırıma çarptı ve yolda kaldırıma doğru yuvarlandı. Yaşayıp yaşamadığını izlemek için zamanım yoktu. Şimdi dışarı atlamalı ve oradan uzaklaşmalıyım.

"Bu amcık delirmiş!" Yolcu koltuğundaki adam beni arabanın içine sürükledi ve deri koltuklara yapıştırdı. Ellerimi arkamdan çekti ve ipleri sıktıkça tenime sürtünen kalın bir iple hızla birbirine bağladı. Canım çok yanmasına rağmen acıdan bağırmadım. Yerden silahı aldı ve tam şakağıma doğrulttu. "Kımıldarsan ölürsün." Kapı hâlâ açıktı, o da kapıyı çarparak kapattı. İkisi de düştüklerinden bahsetmedi.

ve açıkça onu geri almaya niyeti yoktu.

Bu benim için bile soğuktu.

Silahı kurdu ve şakağıma dayadı. "Şimdi sana olan hayranlığını anlıyorum. Her zaman mücadele. Her zaman deniyor." Eli kolumun etrafından dolaştı ve vücudumun altına girdi. Uzun parmakları

Gömleğimin içinden göğüslerimi avuçladı ve sertçe sıktı. "Belki de oraya varmadan önce memelerini sikerim."

Onu uzaklaştırmak için kalçalarımı olabildiğince sert ittim ama bir inekten daha ağırdı. Hareketimin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. "Ben o silahı kıçına sokup tetiği çekeceğim."

"Pis konuşmalar." Kıkırdadı. "Hoşuma gitti." Meme ucumu buldu ve acıyla sıktı, kıvrımlarımın yanı sıra sefaletimden de zevk alıyordu.

Zihnim hemen panik moduna geçti ve neredeyse o sinir krizi geçiriyordum. Tutsaklığımın tüm anıları geri geldi ve cehennemden çok daha kötü bir yere döndüğümü fark ettim. Her gün dayak yiyecek ve tecavüze uğrayacaktım ve bir daha asla gün ışığını göremeyecektim. Bir hayvan gibi tekmelenecek ve herhangi bir yanlış davranış için disipline edilecektim. Artık bir ismim olmayacaktı ama bir köle olarak anılacaktım. Sahip olamayacaktım-"

Her şey ağır çekimde hareket etti. Pencerenin camı kırıldı ve sırtıma sıçradı. Gece havasıyla temas ettiği için soğuktu ve bir canavarın dişleri gibi keskindi. SUV, az önce ortaya çıkan izdihamın kurbanı olarak hemen sağa doğru sert bir şekilde savruldu. Beni tutan adam aracın diğer tarafına uçtu ve karşı kapıya çarptı. Ellerim hala arkamda bağlıydı ve hiçbir şeye tutunamıyordum. Havada uçtum ve aracın kapısına çarptım.

Adamın göğsünü, kapı çerçevesinin sertliği yerine vücudunun dolgunluğunu hissederek. Aniden durana kadar dünya dönmeye devam etti.

Gürültü varsa bile duymadım. Motordan duman bile kokusunu alamazdım. Etrafımda her ne kaos yaşıyorsa kulaklarımdaki çınlama. Bir araba kazası geçirdiğimi biliyordum ama hala ne olduğunu bilmiyordum. Alnımda bir kesik kanıyordu ve beni esir alanlardan biriyle çarpıştığım için tüm vücudum ağrıyordu.

Ne oldu?

Karşı kapı açıldı ve Cane'in sert ifadesi benimkiyle buluştu. Geceden daha koyu siyah saçları ve tıpkı kardeşi gibi moka rengi gözleriyle bana bir hedef gibi baktı. "Pearl, iyi misin?"

Bunu hayal mi ediyordum? "Ne...?"

Kolumdan tuttu ve beni araçtan çıkardı. Yaralarımına rağmen hassas davranmadı ve beni olabildiğince hızlı bir şekilde oradan çıkardı. "Yürü hadi. Bu saçmalık için vaktimiz yok."

Sesi ona benziyordu. Ona benziyordu. Yoksa hâlâ hayal mi görüyordum? "Crow nerede?"

"Şu anda bunun için endişelenme. Gel ." Yere yatmama yardım etti. "Yürüyebilir misin?"

"Evet, sanırım öyle." test ettim. Ne kadar zayıf da ayakta durabiliyordum. Etrafıma bakmak için döndüğümde nihayet onu gördüm.

Yüzünü buruşturarak ve gözlerinde cinayet ifadesiyle sürücü kapısını çekip açtı ve adamı direksiyonun arkasından çekip çıkardı. Omuzları ip gibi gergindi ve vücudu kana susamışlık çılgınlıkları atıyordu.

Adam yere düştüğünde inledi ve kalkmaya çalıştı.

Karga, ayağını gürültüsüne çarpmadan önce yüzüne tükürdü, duyulabilir bir çıtırtı gece havasını doldurdu.

Şok içinde ona baktım.

"Bunun için zamanımız yok Pearl. Gel ." Cane beni tasmalı bir köpek gibi çekerek uzaklaştırdı.

Crow, adamın göğsüne vurduktan sonra birkaç kez daha tekmeledi ve adamın kendi ağzına atmasına neden oldu. "Yapma. Sikme. Benimle. Benimle." Sonunda silahını adamın gözlerinin arasına doğrulttu ve onu tam isabetle vurdu.

Aman Tanrım.

Cane yüzümdeki kanın çekildiğini gördü ve beni ileriye doğru kışkırttı. "Fazla zamanımız yok. Gel hadi."

"Ne için zaman?"

"Bones'un adamları her an burada olabilir." Beni yolun karşısına ve bir ara sokağa yönlendirdi. "Burada kal, tamam mı? Hiçbir sebeple kıpırdama."

" oluyor?" diye sordum. "Adamlarının geldiğini nereden biliyorsun?"

"Sadece sezgi diyelim." Silahını hazır tutarak önümde diz çöktü. Crow diğer adamı yakalayıp yolun ortasına sürüklerken sokağı izledi. Adama kötü niyetle işkence ettikten sonra sonunda kafasına ateş ederek acısına son verdi.

Crow acımasız bir adamdı. Ama onu hiç bu kadar acımasız görmemiştim.

Bir araba sürüsü caddeye doğru hızla ilerledi ve yoldaki yıkımı gördüklerinde dağıldılar. Crow'un adamları tüfeklerini hazır tutarak saklandıkları yerden fırladılar. Crow, tabancası hâlâ hazırda beklerken bir arabanın arkasına siper aldı.

"Ona yardım etmeyecek misin?"

"Bana verilen emir sizinle kalmak. Burada güvende olmalıyız."

"Peki ya o?"

Şimdi şaka yapmanın sırası olmamasına rağmen kıkırdadı. "İnan bana, o iyi."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Bir saniye önce onu gördün mü? Öfke onun tarafında."

Çatışma başladı ve silah sesleri duyuldu. Yankılanan ses kulaklarımı ama ellerim hala arkamda olduğu için onları kapatamıyordum. Gürültünün kakofonisi ara sokakta yankılandı ve kulak zarlarıma karşı saf bir pandemoniydi.

Cane köşeye tünedi ve herkesle birlikte ateş etti ama asla pozisyonunu bırakmadı. Crow'u bulmaya çalıştım ama caddenin karşısında onu göremedim. İyi olduğunu biliyordum çünkü Cane kardeşine bir şey olursa yıkılırdı.

Savaş yaklaşık beş dakika boyunca devam etti. Düşmanın her iki tarafı da vuruldukça mermiler mahallede uçuşmaya devam etti. Adamlar birbirlerinin etrafını sararken ileri geri koşuyorlardı. Sokak kavgasından ziyade bir savaş alanına benziyordu. Zamanda geri gitmiştim ve tüm zamanların en kanlı savaşlarından birine tanıklık ediyordum.

Kendimi Truvalı Helen gibi hissettim.

Silahlar nihayet sustuğunda, iş adam adama çatışmaya dönüştü. Crow'un saklandığı yerden çıktığını ve beş silahsız adamı yere ittiğini gördüm. Mermileri ve zamanları tükenmişti. Crow'un adamları geride kaldı, uzaktaki pozisyonlarını korudular.

"Onları idam mı edecek?" Konuşurken sesim hafifçe titredi.

Bu adamların kötü olduğunu biliyordum ve eğer istedikleri gibi olsaydı, beni Bones tarafından dövölmeye sürüklerlerdi. Benden önce sayısız kadına bunu yaptıklarını bildiğim için onlara sempati duymamalıydım. Ama kalbimin küçük bir parçası üzüntüyle sızladı.

Cane sonunda cevap verdi. "Evet."

Crow silahını bıraktı ve ceketinin içinden uzun bir hançer çıkardı. Sokak lambasının altında parıldadığını görebiliyordum çünkü çeliği tertemizdi. İlk adamın önünde durdu ve ona soğuk bir şekilde baktı. Görmeye alışık olduğum adam değildi. Bu onun beni uyardığı versiyonuydu.

Acımasız bir katil.

Teker teker her adamın boğazını kesti. O kadar korkunçtu ki ben bile gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Onlara kurşun yarasıyla temiz bir ölüm vermek yerine sonuna kadar acı çektirdi. Bu Bones'a ve dünyanın geri kalanına bir mesajdı.

Son adama ulaştığında bıçağını . Adam dizlerinin üzerinde kaldı ve zerre kadar korku göstermedi. Hatta onun Yoldaşları betonun üzerinde kan kaybından ölürken o irkilmedi. Sadakati her zamanki gibi güçlüydü.

Crow gözlerini dikmiş ona bakıyordu, aynı korkusuzlukla.

"Çağır onu." Adam kıpırdamadı.

Hâlâ kan damlayan bıçağı havaya kaldırdı. "Yap da sana merhamet edeyim."

Cebinden telefonu önce bir süre bıçağa baktı.

"Hoparlörde."

Telefon hat üzerinden çalmaya başladı. Asker telefonu elinde tutmaya devam etti ama parmakları titremeye başladı.

Sonunda sesi hatta geldi. "Onu yakaladınız mı?" Derin sesi hatırladığım kadar groteskti. Haklılık, vahşet ve saf kötülükle doluydu. Beni çığlık atana kadar becerirken kulağıma fısıldadığı korkunç şeyleri hatırladım. Kanım öfkeyle kaynadı ve nefes almakta zorlandım.

Crow telefona baktı, moka rengi gözleri siyah görünüyordu. "Yapma. Dokun. Benim. Kızım." Crow bir adım öne çıktı ve telefona zehirli bir nefretle baktı. Sesini yükseltmeden bir kralın sahipti. Güçlü ve heybetli, korkunç ve zalimdi.

Bones konuşmadan önce düşüncelerini toparladı. Sessizliği telefondaki sesi tanıdığının bir göstergesiydi. Ona göre bu çok açıktı. "Görüyorum ki-"

Crow telefonu yere fırlattı ve ayağıyla üzerine bastı. Telefon düzinelerce parçaya ayrıldı ve Bones'un sesi hemen kesildi. Geri çekildi ve silahı adamın gözlerinin tam ortasına doğrulttu. Başka bir şey söylemeden tetiği çekti ve adam yere yığıldı.

O anda ışıkları yanıp sönen ve sirenleri çalan üç polis arabası geldi. Sert bir şekilde caddeye girdiler ve

kapılar açıldı. Hepsi silahlarını çekerek siper altında savunma pozisyonlarını aldılar.

"Kahretsin." Her şey sona mı erecekti?

Crow, bir elinde silahı, diğerinde kanlı bıçağıyla doğrudan ona bakacak şekilde döndü. Silahını kaldırmadan ileriye doğru birkaç adım attı. Zerre kadar korkmadan onlara baktı ve bir düzine polis memurunun kendisine baktığını gördü. "Şimdi gidin ve size zarar gelmesin. sen."

Polisler duruşlarını korudular ama birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Tek bir kelime bile etmediler ama aralarında bir konuşma geçti. Teker teker silahlarını kılıflarına soktular ve arabalarına geri bindiler. Işıklar ve sirenler kapatıldı ve az önce tüm bloğu kaplayan savaş alanının tam tersi yönde ilerleyerek uzaklaştılar. Yerinden kıpırdamadı ve tamamen gözden kaybolduklarından emin olduktan sonra Saklandığım ara sokağa yöneldi.

Onu iş başında hiç görmemiştim ve neler yapabileceğini tam olarak bilmiyordum. Onun gördüğüm tek tarafı daha yumuşak versiyonuydu.

Şarap konusunda bilgeydi ve çalışanlarına işçiden ziyade aile gibi davranırdı.

Bana karanlığından bahsetti ama bana karşı nazık olmaktan başka bir şey yapmadı.

tanıştığımız andan beri. İçinde böyle bir vahşet ve savaş hiç bilmiyordum. Ama canavar bir kez kışkırtıldığında kapıları kırdı.

Beni götürdükleri anda harekete geçti ve beni uyardığı bir vahşet sergiledi. Bir erkek olmayı bıraktı ve bir canavara dönüştü.

Crow onun yaklaştığını görünce bana döndü. "Ve sen hala onun seni sevmediğini mi düşünüyorsun?"

Crow normal hızıyla bana doğru yürüdü ama gergin kolları ve sıkılı çenesi, elleri üzerime gelene kadar koşmak istediğini gösteriyordu. Bana ulaştığı anda yüzümü avuçladı, saçlarım avucunun altında kaldı ve başımdaki yarayı inceledi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kanama ya da yetişkin bir adamın üzerine son hızla fırlatıldıktan sonra sırtımın beni öldürüyor olması umurumda . Tek umursadığım Bones'tan ve duran adamdan güvende olmaktı. "Eminim hissettiğinden daha kötü görünüyordur."

Cebinden bir mendil çıkardı ve kanı sildi.

Yavrularıyla ilgilenen bir anne tavuk gibi, her şey bitene kadar beni temizledi. Ellerine bulaşan kanın bir kısmı mendile bulaşmıştı. Lekeleri birbirinden ayıramıyordum. "Hastaneye gitmek misin?"

"İyi olduğumu söyledim." Yatakta geçireceğim birkaç hafta beni toparlayacaktı. Acı geçecek yara kapanarak koleksiyona eklenecek bir yara izine dönüşecekti.

Elleri yine üzerimdeydi ve yüzünü yüzüme bastırdı. Beni dudaklarımdan sertçe öpmeden önce kokumu içine çeker gibi derin bir nefes aldı. Yıpratıcılığı, az önce gösterdiği ilgiyle doğrudan çelişiyordu ve beni sanki yıllardır birbirimizi görmemişiz gibi öptü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildi ve beni kollarına aldı. Sanki ağır yaralıymışım gibi beni göğsüne bastırdı, sanki bir tüyden daha hafıfmişim gibi. Beni taşımasına gerek yoktu çünkü ben çok iyi taşıyabiliyordum. ama karşı koymadım. Bana hissetmek tüylerimi diken diken etti. Az önce yaşadığım çileden sonra kendimi gerçekten güvende hissediyordum. Kolumu boynuna doladım ve başımı göğsüne yasladım.

Havlayarak Cane'i yönlendirdi. "Arabayı getir. Sen ." Cane gözlerini devirdi. "Sen nasıl istersen patron."

Crow beni bir cipin arkasına taşıdı ve arka koltuğa oturttu. Yanımda olduğu anda beni tekrar kucağına çekti ve yüzünü yaklaştırdı, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Araba yola çıktı ve eve doğru yola koyulduk.

Home.

Yüzümdeki saçları çekti ve beni incelerken tek bir tutuşla kavradı. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce gözleri sanki onları okuyabiliyormuş gibi dudaklarımın üzerinde durdu. Gözleri kömür gibi siyah olmak yerine kahve rengine dönmüştü. "Sana zarar verdiler mi?"

"Birazcık. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi."

Eli saçlarımı sıktı. "Fırsatım varken onlara daha fazla işkence etmeliydim."

"Gerek yok. Buraya gelirken bir tanesini arabadan dışarı ittim."

Dudağının kenarı yarım bir gülümsemeye kalktı. "İşte benim kızım." Yanağıma bir öpücük kondurdu, yumuşak ve samimi bir dokunuştı bu. Diğer öpücüğünün yaptığı gibi beni ezmedi. Bunun tamamen farklı bir anlamı vardı. "Onlar...?" Cümlesini bitiremediğinde ne sorduğunu anladım.

Buraya gelirken uğradığım tacizden bahsetmedim. Bundan bahsetmeye ve beni daha önce kurtarmadığı için ona kendini suçlu hissettirmeye gerek yoktu. "Hayır. Onlara bana dokunmamaları söylendi."

Rahatladığını mümkün olduğunca sakladı ama benden . "Özür dilerim, Button. Seni bırakmamalıyım."

"Yapma bunu..."

"Ya da seni yanımda götürmeliydim."

"Bu senin hatan değildi." Tek başıma mücadele etmeyi seçen bendim. Crow şehirden ayrılır ayrılmaz kaçırılmayı beklemiyordum. Zamanlama korkunç derecede kötüydü. "Uyarını ciddiye gerekirken almadım."

"Yine de çekip gitmemeliydim." Yüzünü benimkine yasladı ve gözlerini kapattı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Kollarını Beni çevreledi ve göğsüne yaklaştırdı. Alnımız birbirine yaslandı ve eve dönüş yolunda birbirimizin nefes alışını dinledik. Cane arabadayken söyleyemeyeceğimiz o kadar çok şey vardı ki. Ve onunla arabadayken yapamayacağımız o kadar çok şey vardı ki.

Ama eve gider gitmez işler değişirdi.

Crow arabadan beni kollarında taşıırken kardeşine veda etmedi. Cane de bir şey söylemedi, muhtemelen kızgınlıktan ya da bir anlam veremediğinden. Kardeşinin benimle ilgilenmesinin görgü kurallarına uymaktan daha önemli olduğu açıktı.

Beni evin içine ve giriş kapısına kadar taşıdı. Lars ön kapının açılıp kapandığını duyunca mutfaktan çıktı.

"Majesteleri, dönmüşsünüz. Bayan Pearl'ü de yanınızda getirdiğinize sevindim."

Crow onun söylediği tek kelimeyi bile duymamış gibi yürümeye devam etti. "Gece boyunca rahatsız edilmek istemiyoruz. Yemeği yatak odamın kapısının önüne bırak."

Emir karşısında irkilmedi. "Elbette, . İyi akşamlar dilerim."

Kollarım boynunda dolanmaya devam etti ve merdivenleri çıkarken yüzüne baktım. Her zamanki saat beş gölgesi her zamankinden daha kalındı çünkü gitmeden önceki sabahtan beri tıraş olmamıştı. Ön kapımdan çıktığı sabah giydiği kıyafetleri giymişti ve ben Bütün gece yatak odamın zemininde oturduğum için hala kokumu içerip içermediklerini merak ettim. Koklayabildiğim tek şey oydu, nane kokusuyla karışık erkeksilik.

Beni yatak odasına götürdü ve girdiğimiz anda yatak odası uykuda gibiydi. Neredeyse bir aydır orada uyumamıştı ve hava hiç bozulmamıştı. İki ay önce ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmemişti. Yatak takımları aynıydı, perdeler aynıydı ve her zaman olduğu gibi tertemizdi.

Beni yatağa yatırdı ve hemen gömleğini başına çekti. Benim ve öldürdüğü adamların kanıyla lekelenmişti. Kumaşın altında yontulmuş fiziği vardı. Onu son gördüğüm zamanki halinin aynısıydı. Sıyrıklar, kesikler ve çürükler Roma sokaklarında süren savaş sırasında tenine nüfuz etmemişti.

Silahı kalçasında duruyordu, kılıfından çıkardı ve komodinin üzerine koymadan önce emniyetini açtı. Şık ve parlaktı, pencerenin dışında yükselen güneşin loş ışığını yansıtıyordu. Beni Bones'tan kaçırdığı gece dışında onu hiç silahla görmemiştim. Evde kaç tane sakladığını merak ettim.

Önce kot pantolonunu, sonra da boxer'ını çıkardı. Her gibi sertti ve gitmeye hazırdı. Yatağın üzerine eğildi ve ellerini belimin iki yanına koyarak beni nazikçe sırtüstü yatırdı. Gözleri benimkilere yapışmış bir şekilde, alt bedenim çıplak kalana kadar kot pantolonumu ve külotumu çıkardı.

O an doğası gereği cinsel bir his uyandırmıyordu. Daha önce hiç paylaşmadığımız bir yakınlık seviyesiydi. Kalplerimiz bir atarken ve göğsümüzdeki korku hâlâ ağırlığını korurken, birbirimize mıknatıs ve çelik gibi yapıştık. Üstüme uzanmadan önce önce tişörtümü sonra da sütyenimi çıkardı, çıplak vücudu sert ve belirgindi.

Kendini üzerimde konumlandırırken dudakları dudaklarıma değdi ve kolunu gövdem etrafına dolayarak beni sıkıca kavradı. Eğer beni becerecek olsaydı çoktan içime girmiş olurdu. Her dakika beklentiyle geçiyordu ve diğer her şey yerine gözlerime odaklanmak için zaman ayırıyordu.

Yavaşça içime kaydı, sanki bitiş çizgisine ulaşmak için acelesi yokmuş gibi acele etmiyordu. Her zamanki yaygın karanlık bakışı yoktu.

Düzinelerce adam öldürmüş bir adam gibi görünmek yerine

Görmek için çıktığı bir geziden yeni dönmüş bir adam. Kahverengi gözleri sıcacıktı ve amacına uygun bir şekilde içime girdi. İçime tamamen yerleştğinde yavaşça içisallanmaya başladı. Evimden son kez çıkıp gitmeden hemen önce yaptığımız türden bir seksti. Yavaş ve şefkatli. Birbirimizi en zevkli şekillerde hissetmekten daha fazlasıydı. Her dokunuş ve her öpüşmeyle ilgil.

Çok daha fazlasıydı.

On Altıncı Bölüm

Karga

Gözlerimin arkasında yanan yorgunluğa rağmen uyuyamadım. Normalde Button yanımdayken ışık gibi sönerdim. Şimdi çalışma odamda oturmuş, viski ve konyak depomu tüketmiştim.

siyah bir tişört ile pijama altı.

Saat akşamın beşiydi ama o hâlâ uyuyordu. Yaşadıklarından sonra, enerjisinin tükenmiş olmasından dolayı onu suçlayamazdım. Kendi evinde kovalanmış, sonra da uçağa sürüklenmeden önce uyuşturulmuştu.

Sonra kamyon onun içinde bulunduğu araca çarptı ve onu karşı kapı. Haşat ve yara bere içindeydi ve bir gün dinlendikten sonra daha korkunç görünmeleri kaçınılmazdı.

Dinlenmeyi hak ediyordu.

Biraz sonra Cane içeri girdi, külotunu kolunun altına sıkıştırmıştı. Kanepeye çöktü ve hemen bir bardak viskimi içti. Dosyayı masaya koymadan önce bardağın yarısını bitirdi.

Kendime bir tane daha doldurdum ve onun saygısızca saldırısını görmezden geldim. "Haberler ne?"

"Adamlarımız sokağı temizledi ve cesetleri ortadan kaldırdı. Bazı arabalarını çalmıştık. Kapsamlı bir temizlik ve plaka düzeltmesinden sonra,

bahçe için daha fazla oyuncağımız olacak. Bazı havalı silahlarımız da var ve onlar da koleksiyona eklendi."

"Polis mi?"

"Bir Şeyleri kontrol etmek için geri geldiler ama rapor tutmadılar. Aptal değiller."

"Yani intihara meyilli değiller." Polislerle uđraŐmadım. Ülkemizdeki masum insanları korudular ve işlerini ellerinden geldiğince iyi yaptılar. Bones ve benim gibi insanlar yasaların üstündeydi ve sadece Yolumuza çıkmaları, kayıplar vermemiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Açık bir uyarıyla, genellikle bölgemizden geri çekilir ve yanaklarını evirirlerdi. Ayrıca, biz sadece diğer suçluları öldüren suçlulardık. İtalya halkı için tam olarak bir tehdit değildik.

"Her neyse." Viskisini bitirdi ve ağzına kadar doldurdu. "Bones hakkında hiçbir istihbarat almadım. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir Şey yok mu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "İtalya'da olmadığından Őüpheleniyorum. Muhtemelen bizi etmek için takviye kuvvet topluyordur. Ona yaptıklarımızdan sonra eminim kellelerimizi gümüş tepside istiyordur. Yani, Pearl'ü ondan iki kez aldık."

"Belki daha büyük bir aleti olsaydı onu yanında tutabilirdi." Bu adamı ateşe vermek ve yanıŐını izlemek istedim. İçimde ciddi bir öfke vardı.

Button'a zarar veren insanlar söz konusu olduğunda, ama o adam için vahşiliğimde özel bir yer vardı. Kız kardeşim, ailem ve onun için intikam alacaktım. "Onu ilk ve son kez ele geçirmeliyiz. Eğer bunu yapmazsak, Button asla evine dönemeyecek ve hayatına devam edemeyecek."

Cane tam dosyayı açacaktı ki irkildi ve bakışlarını bana çevirdi. Bakışı tıpkı sanat eseri gibi donmuştu ve bir o kadar da acımasızdı. Hakaret içeren bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra hemen fikrini değiştirdi. "Biliyor musun... unut gitsin." Evraklara geri döndü ve göz gezdirdi.

"Neyi unutayım?"

Başını salladı ve cevap vermedi.

"Cane, söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

Dosyayı yere çarptı. "O kadını elde etmek için çektiğimiz onca sıkıntıdan sonra cidden onu geri göndermeye hazır mısınız?" Cane bana daha önce de kötü şeyler söylemişti ama bunları asla kastetmemişti. Sözleri incitici olmasa da, ses tonu büyük bir nefreti ima ediyordu. O anda beni küçümsüyordu - tamamen ve tamamen. "Bir tugay dolusu askeri neredeyse tamamen tek başına yok ettin, sonra da sağ kalanları Avusturya ordusundaki bir general gibi infaz ettin ve hâlâ gözlerimin içine bakıp bu kadını sevmediğini mi söyleyeceksin?" Bana bakarken o artık bakış hiç kaybolmadı. Benimkine benzeyen kahverengi gözlerinde sadece nefret vardı.

Sevgi. Küçük kardeşim aslında beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Bu konuda konuşmayı . Bu zaten amcık boku." Bones'un fabrikalarından birinin haritasını buldu ve bana uzattı. "Bence buraya saldırmalıyız. Burası mallarının çoğunu üretiyor ve eğer burayı dağıtırsak bu onu dışarı çekecektir. Adam her zaman hareket halinde, bu yüzden onu kendimize çekmeliyiz."

Gerçekten görmeden haritaya baktım. Ağabeyimin sözleri, söyledikten uzun süre sonra bile zihnimde yankılandı. "Cane-"

"Bu konuda konuşmayı bitirdim. Ne halt istiyorsan onu yap. Ama bir dahaki sefere kurtarmak ya da kaçırmak için yardıma ihtiyacın olursa... ya da onunla ne yapmayı planlıyorsan, beni arama. Çünkü ararsan sana yardım etmem."

Cane duygusal bir adam değildi ve romantizm de değildi. Button'la olan bu durum onu rahatsız ediyordu ama

Nedenini bul. "Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu söyle. Mutlu olmamı istediğin için olduğunu söyleme. Hikayenin daha fazlası olmalı."

"Umurunda değil, o yüzden umurundaymış gibi davranma."

Haritayı masanın üzerine fırlattım ve tüm dikkatimi ona verdim. "Biliyorum."

Gözlerini devirdi. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Kız gibi ve aptalca."

"Aptalca olsun ya da olmasın, buna ihtiyacımız var. Şimdi tükür de hayatımıza devam edelim." Cane ve benim anlamlı bir

duygularımız ve diğer şeyler hakkında konuştuk. Sadece birlikte çalıştık ve hareketlerimizi planladık. Çoğu zaman o beni kızdırırdı, ben de onu kızdırırdım. Ama aramızdaki kan bağı bizi birbirimize ikimizin de kabul edebileceğinden daha yakın tutuyordu. Vanessa öldükten sonra onun hakkında bile pek konuşmadık, ama bunu konuşacaktık.

Gözlerinde hâlâ aynı kızgınlık ifadesiyle ensesini ovuşturdu. "Bunun için bana bok atamazsın, tamam mı?"

Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu. "Peki. Sadece söyle."

"Pekala..." Düşüncelerini toparlamaya çalışırken birbirine sürttü. "Pearl'ü buraya getirdiğinde ondan nefret ettim. Ona ne yapmak istediğimi biliyordun. Ona aslında ne yaptığımı gördün."

Hatırlayınca çenemi sıktım. Button'a zarar verdikten sonra onu kolundan vurdum ama bu yeterli bir ceza değildi. Hâlâ konuşuyor olmamızın tek nedeni aile olmamızdı. Her nasılsa, bu bağ nefretime ağır basıyordu.

"Ama sürekli yanımda olduğu için onun hakkında çok şey öğrendim. Güçlü, kuvvetli ve bir askere kendini bok gibi hissettirecek bir ağzı var. Onda bu dürtü var, anlıyor musunuz? Üçlümüzü tamamlıyor."

Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sormadım. Sonunda meramını anlatana kadar tutarsız düşüncelerini kusmasını bekledim.

"Eğer onunla evlenirsen, o bir Barsetti olur."

Evlilik hakkında kim bir şey söyledi? Hayatımda Cane'e hiç böyle bir şey söylememiştim.

"Ve... eğer bir Barsetti olsaydı hoşuma giderdi." Ellerine bakarken avuçlarını birbirine sürttü. "Ailemiz gittikçe küçülüyor. Bir gün bizden bir kişi kalacak. Ama Peal bunu büyütebilir. Ailemizin büyümesini sağlayabilir."

Sonunda ne söylemeye çalıştığını anladığımda yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Yüz hatlarıma işlemişti ve hiç kaybolmamıştı. Cane sadece Button'dan hoşlanmıyordu. Onun bizden biri olmasını istiyordu.

"O benim kız kardeşim olabilir. Ve sana çocuk verebilir. Barsetti ailemiz büyür. Belki bir gün yeniden tamamlanır." Omuz silkti. "Bilmiyorum..."

"Ailemizi genişletmek senin için önemliyse neden evlenmiyorsun?"

"Çünkü ben kimseyi sevmiyorum." Koltuğa yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir şekilde tahammül edebileceğim bir kadınla hiç tanışmadım. Onlarla sadece am için birlikteyim, hepsi bu. Eğer onsuz yaşayamayacağım biriyle tanışsaydım, emin olun onunla evlenirdim. Ama gerçekçi olalım, Pearl gibi kadınlar ağaçta yetişmiyor. Bir daha Pearl gibi bir kadın bulabileceğimden şüpheliyim. böyle."

Button muhteşemdi. Konuşmasını duyduğum anda onu benim yapmak. Gözlerinde yanan ateşte beni ona çeken bir şey vardı. Ona zarar vermek istediğimi sanıyordum ama sonunda sadece onu korumak istedim. Üzerimdeki etkisi çok güçlüydü. İlişkimiz üzerinde, gerçekten fark ettiğinden çok daha fazla kontrolü vardı.

"Onları bulmak zor."

"Peki neden gitmesine izin veriyorsun?"

Bunu ona zaten açıklamıştım ama sanırım tekrarlamam gerekecek.

"Cane, kimseyi sevemeyiz. Eğer seversek, öldürülürler. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Bu işler böyle yürür."

"Bana öyle geliyor ki Pearl'ün başına zaten bir ödül konmuş. Ne fark eder ki?"

Sessizliğimi gizlemek için viskimi içtim.

"Onu zaten seviyorsun ve o da seni seviyor. Bunu yüksek sesle söylemesen ne fark eder ki? Dün Bones'un tüm adamlarına çılgına döndüğünde bunu milyonlarca kez kanıtladın. Sadece hayatında olduğu gerçeğini kabul et, sadece şimdi değil, sonsuza kadar. Bunu yapmıyorsun.

Kendine yalan söyleyerek kimseye iyilik yapamazsın. Erkek

ol, Crow." "Adam olmak mı?"

"Evet," diye tersledi. "Gerçek bir erkek hisleri hakkında yalan söylemez. Dünyaya birini sevdiğini söyler ve düşmanlarına o kadına zarar vermeleri için meydan okur.

o tapıyor. Cesur bir adamın zırhında delikler vardır ama yine de savaşa gider. Vahşi bir adam, yolun sonunda bir son olduğunu bilse bile birini sevmekten korkmaz. Gerçek bir erkek olmanın anlamı budur Crow. Yaptığın bu aptallık çok acınası. Ve bunu ben söylüyorum."

Button yorganın altında döndü ve soğukla savaşmak için battaniyeyi omzuna çekti. Gözleri hâlâ kapalıydı ve dudakları huzurla gevşemişti. Koyu renk saç telleri yastığın üzerinde uzanıyor ve yatağın büyük bölümünün onun olduğunu gösteriyordu. Ufacık bir şeydi ama bacaklarını uzatmış ve yatağın büyük bir kısmını tek başına kaplamıştı.

Eli uzandı ve yanındaki çarşafı hissetti. Parmakları kumaşı eşeleyerek tutacak bir şey aradı. Aradığı şeyi bulamayınca kolunu daha da uzattı ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti.

Onun acı çekmesini izlemek dayanılamayacak kadar fazlaydı, bu yüzden çarşafın içine onun yanına kaydım ve elinin sonunda sert göğsümü bulmasına izin verdim. Parmak uçları tenimin sıcaklığını hissettiğinde, parmak uçlarını hafifçe tenime batırdı ve beni kendisininmişim gibi sahiplendi.

Elim onunkiyle buluştu ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. Onun Parmak uçları küçük ve yumuşaktı ve neredeyse benimkinin yarısı kadardı.

Çoğu kadın gibi tırnaklarını hiç yapmazdı. Görünüşü her zaman sade ve temizdi. Neredeyse hiç makyaj yapmazdı çünkü buna ihtiyacı yoktu. Açık teni ve doğal güzellikteki gözleri fazlasıyla yeterliydi.

Kalın kirpiklerine baktım ve hareket etmelerini bekledim. Her an, mülkümün kraliçesi gözlerini yeni bir güne açabilirdi.

Dün yaşanan cehennemden bitkin düşmüş bir halde, on ikiden fazla uyudu. iyileşmek için saatler. Hâlâ hastaneye gitmesi gerektiğinden endişe ediyordum ama bana bunun gereksiz olduğunu söyledi.

Sonunda gözlerini açtı. Parlak ve ışıltılı gözleri bir doğum taşı gibi parlıyordu. Büyü ve heyecan uykunun sisine karışmıştı.

Güzelliği benzersizdi ve bazen gerçek gibi görünmüyordu.

Gözleri beni içine aldıktan sonra dudakları mükemmel bir gülümsemeye dönüştü.

Dişleri görünmüyordu ama sırtışı da bir o kadar güçlüydü. Yatağın kendi tarafını bırakıp bir fatih gibi benimkini işgal ederek yanıma yaslanana kadar bana yaklaştı. Beni daha sıkı sıktı ve göğsüme ıslak bir öpücük kondurdu. Sonra en güzel iç çekiş dudaklarından kaçtı.

Her küçük ayrıntı beni şaşkına çevirdi ve o kadar büyülenmişim ki nefes almayı tamamen unuttum. İhtiyacım olan derin nefesle ciğerlerim hemen genişledi ve sadece birkaç gün önce beni ağlatan kadına baktım. Bana işkence etmeden veya beni tehdit etmeden, beni yetişkin hayatımda bilmediğim bir duygu seviyesine getirdi. Beni zırhımdan sıyırdı ta ki

Bir deri bir kemikten başka bir şey değildim. Beni daha az erkek yaptı, ama aynı zamanda beni olabileceğim en güçlü versiyonum haline getirdi.

Bana doğru daha da döndü ve göğsüme bir öpücük daha kondurdu. Yavaşça ayrılmadan önce üst dudakları kuru tenime yapıştı. Saçları önceki akşamdan kalma püsküllü ve dağınıktı ama bu onu beni memnun etmek için yaşayan seksi bir tanrıça gibi gösteriyordu.

Bacakları kalçalarımın sarılana kadar göğsümde süründü ve amı aletimin başını yakalayana kadar vücudunu yavaşça aşağı kaydırды. Ben girişinden sıkıp onu ayırana kadar yavaşça aşağı doğru itti.

Sessiz bir inilti çıkardı ve sonra dudağını ısırdı.

Ellerim hemen kalçalarına gitti ve onu sertçe kavradım.

Tamamen içine girene kadar battı, rahim ağzını hissedebileceğim kadar içine uzandı. Göğüsleri dikti ve meme uçları betonu kesecek kadar sertti. Belinde eskisi kadar kıvrım yoktu çünkü ayrıyken fazla yemek yemiyordu ama yine de çok seksiydi. Arkasına yaslandı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Bana sürtünmeye başlamadan önce gözlerinde yaramaz bir bakış vardı.

Sikeyim.

Dudağını ısırdı ve sikimi defalarca içine alırken, kendine dokunurken ve her erkeğin fantezisi gibi görünürken inledi. Elleri onu okşadı

Saçlarına tekrar dokunmadan önce ipuçları, beni memnun ederken aynı zamanda iyice eğlendi.

Bu herhangi bir rüyadan daha iyiydi.

Kalçalarını bana karşı gıcırdatarak klitorisini leğen kemiğime sapladı. Neredeyse anında üzerime boşaldı, kayganlığıyla beni sıırıslıklam etti ve beni cennete gönderdi. Amcığı aletimin etrafında sert bir şekilde gerildi, beni sıktı, böylece şaftımdan patlamayı bekleyen her damlayı alabildi.

"Düğme." Kollarımı kalçalarının altına bağladım ve onu sertçe aşağıya doğru yönlendirdim. Ağzının o nefis O şeklini aldığını ve orgazmı çok büyük olduğu için neredeyse çığlık attığını her gördüğümde Hemen arkasından takip edin ve taşaklarımda biriken tüm arzuyu serbest bırakın.

Öne doğru eğildi ve uzun tırnaklarıyla omuzlarımı kavradı. Gözlerindeki güvenle, kalçaları yuvarlanmaya ve uzunluğumu gıcırdatmaya devam ederken doğrudan ruhuma baktı. Yanakları bacaklarının arasındaki memnuniyetten kızarmıştı ve meme uçları uyarılmaktan hala sertti. Yaptığı her sallantıyla göğsümden aşağıya doğru sürükleniyordu.

"O kadar mükemmel ki." girerken kalçalarını sıktım, gözlerim hâlâ o güzel yeşil gözlere kilitlenmişti. Pek çok kadın onun yatağını süslemiş ve onlara yaşattığım karanlık arzuları kabul etmişti. Öyle geceler oluyordu ki, o gecelerdeki kadınlardan daha güzel kadınlarla saf bir fantezi içinde yaşıyordum.

gecenin kendisi. Ama bu kadın onların hafızasını yok etti. Güzelliği, gücü ve direnciyle, bu malikanede yürüyen her kadının hayaletini kovaladı. Hakimiyetini ince yollardan uyguladı, her şeyi fethetti - ben de dahil. O benim madalyonumun diğeri yüzüydü, kalbimin kanıydı.

"Hepsini bana ver." Bana daha sert çarptı, horozumu o dar küçük kedi içine aldı. Tırnakları omuzlarıma battı ve sikim içinde kalınlaştıkça nefesi derinleşti. "İstiyorum Crow."

Boğazımın derinliklerinden inledim çünkü sözleri beni ateşe verdi. Dölüm için her yalvardığında vücudum zapt edilemiyordu. Şaftım tüm vücudumu sararken nefis bir zevkle alev alev yanıyordu. Serbest bıraktığımda onun içinde zonkluyordum ve ona özümünden tümsekler veriyordum. Tekrar inledim çünkü zevk durdurulamazdı. Dalga geçerken parmak uçlarım kalçalarına saplandı, artçı şok hala sinirlerimi ateşliyordu.

Yavaşça içimden çıktı ve parmaklarını girişine yerleştirdi. Spermilerim parmak uçlarına damlayana kadar kendisiyle oynadı. Bir fahişesi gibi parmak uçlarını ağzına götürdü ve emdi.

"Siktir, Button."

Duşun altında durup saçlarını ve cildini kaplayan kiri yıkadı. Kollarında ve kaburgalarında bir köpek gibi itilip kakıldığı belli belirsiz çürükler vardı.

Alnının üstündeki kesiğın kanaması durmuştu ama hâlâ acı verici görünüyordu.

Göğsümü sırtına bastırdım ve kollarımı beline doladım. "İyi olduğuna emin misin? Her zaman bir doktor ." Saçlarını bir omzunun üzerinden çektim ve şakağın ı öptüm.

"Crow, ben iyiyim." Arkasını döndü ve saındaki sabunu durulayabilmek için başını geriye eğdi. "Daha kötülerini de yaşadım. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Sevgili ağabeyimin onu neredeyse öldüresiye dövdüğü zamandan bahsediyordu. "Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmekte utanılacak bir şey yok. Bir doktor sana Tylenol'den daha güçlü bir şey verebilir."

"Bana oyuncak bebekmişim gibi davranmayı bırak. Bükülebilirim ama kırılmam." Suyun altından çıktı ve saçlarını sıkarak kuruladı. Nemli saçları omzunun üzerinden sarkarken damlalar giderin üzerine düştü.

Endişelerim asla kaybolmayacaktı. Kâğıt kesiği bile olsa bu beni derinden etkilerdi. Her türlü lekeden arınmış bir hayatı hak ediyordu. Endişelenebileceği tek şey öğleden sonra hangi elbiseyi giyeceği ve akşam yemeğini nerede yiyeceğimizdi. Ona bakmamalı sayısız yara izi ve onlara çil gibi davranın.

Duştan ıktı ve banyo lavabosunda saçlarına fn çekmeden önce .
Göğsüne sardığı havluyla parmaklarını saçlarında gezdirirken, ılık salar sa
tellerinin üzerinde uuştu.

Kendisine tam olarak bakmadan aynadaki hareketlerine odaklandı.

Saçımı yıkamak ve vücudumu sabunlamak yerine onu izledim. Tekrar
ulaşabileceğim bir yere geldiğı anda gözlerim onun çerçevesinden hiç ayrıldı.
Korumacılık seviyem endişe verici bir boyuta ulaştı ve onu kimsenin bizi
bulamayacağı yabancı bir ülkede saklamaktan kendimi zor alıkoyuyordum.

Hazırlanmayı bitirdikten sonra banyodan çıktı ve benim bir şeyim
kalmamıştı. Duştan ıktım ve tıraş olduktan sonra bugün için giyindim. Button
dolabımda onun elbiselerinden birini buldu ve onu giyerken eskisi kadar güzel
görünüyordu.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Arkasından geldim ve omzuna bir
Öpücük kondurdum.

"Senin alışman gerekmiyor mu?"

Onu tekrar öptüm çünkü dudaklarım açlıktan ölüyordu. Bir kovboy kız
gibi sikime bindi ama ben daha fazlasını istiyordum. Tek istediğim oydu, her
zaman. "Hayır." İş bekleyebilirdi. Zaten görevlerimi bu kadar uzun süre ihmal
etmiştim. Birkaç gün daha fark yaratmazdı.

"Sırf benim yüzümden kalmak zorunda değilsin." Başının göğsüme yasladı ve bana baktı. "Lars benimle oynayacak."

Onu alnından öptüm, tıpkı omzunu öptüğümde hissettiğim kadar tatmin olmuşum. Sıcaklık tenimi ateşteki kömürler gibi kızarttı. "Seninle oynamak istiyorum."

"Evet?" Bana doğru bastırdı, kıcı doğrudan sikimin içine girdi. Ben de karşılık olarak onu tekrar öptüm.

"Biraz yürüyebilir miyiz? Üzüm bağlarını görmek istiyorum."

"Sen nasıl istersen." Elini tuttum ve üzüm bağlarının etrafındaki patıkaya doğru yürüdük. Hasat yeni bitmişti ama üzüm bağları kısa süre içinde yeniden üzümlerle çiçek açacaktı. Koku aynıydı, yeşillik ve Toskana güneşiyle doluydu. El ele, sıralar boyunca yürüdük.

Button'ın gözleri manzaraya hayran kalmıştı. Bir kez bile bana bakmadı çünkü çevresindeki cömertliğe hayran kalmıştı. Sırtından aşağı sarkan uzun kahverengi saçlarıyla giydiği elbise onu doğma büyüme bir Toskana'lı gibi gösteriyordu. "Burayı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim... sadece rüyalarımda."

"Bunu sık sık hayal eder miydin?"

Gözleri, çimenlerin üzerinde bir gölgenin oluştuğu yamacın ötesine kaydı. Mavi gökyüzünde tek bir bulut vardı ve tek gölgeyi oluşturuyordu

topraklar boyunca. Konuşmaya dönmeden önce dikkati neredeyse bir dakika boyunca . "Her gece."

"Rüyanda beni mi gördün?" Sormama gerek cevabını biliyordum. Ama yine de duymak istedim. Beni çok sevdiğini, bensiz yaşamının dayanılamayacak kadar zor olduğunu duymak istiyordum. Kapısının önünde yıkıldım ve onun da benim için yıkılmasını istedim.

Cevabı bir öncekiyle aynıydı. Yürümeyi bıraktı ve bana döndü, yeşil gözleri iki sarmaşıklarla eşleşiyordu. "Her gece."

On Yedinci Bölüm

İnci

Barsetti malikanesi, insanların hayal bile türden bir İtalyan zarafetine sahip güzel bir malikaneydi. Malikânenin her , onu canlandırmak için bilinçli olarak doğru tonda dekore edilmişti. Tarih, güç ve güzellik dolu bu malikâne, o güne kadar gördüğüm en muhteşem manzaralardan biriydi.

Herhangi bir pencereden görünen manzara şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha nefes kesiciydi. Üzüm bağları göz alabildiğine uzanıyordu ve Alçak tepeler gökyüzüne doğru yükseliyor ve sadece izleyicilerin keyif alabileceği özel bir vadi oluşturuyordu. Burada hava temizdi, tatlı üzüm ve ağaç kokuyordu.

Onu sadece bir peri masalı olduğu için
sevmedim. Evim olduğu için sevdim.

Kendimi ait hissettiğim ilk yerdi. Crow evlenmeyi ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal ettiğim adamdı. Başıma gelenlerden sonra bir erkeğe güvенеbileceğimi hiç düşünmemiştim ama Crow'a hayatım pahasına güvendiğim çok açıktı. Ne olsun, o benim yanımda olacaktı.

O beni korurdu.

Benim kadar bıkkın birinin olması her şeyi biraz daha kolaylaştırdı. O da kırıldığında kendimi bu kadar kırılmış hissetmemiştim. O

Soru sormadan beni anladı ve günün herhangi bir noktasında ona söylememe gerek kalmadan nasıl hissettiğimi anladı.

Geçici de olsa bu güzel yere dönmek bir ayrıcalıktı. Ne yapacağımızı konuşmamıştık ama bir süre orada kalacağımı biliyordum. Bones beni tekrar çıkarabilecekken Amerika'ya dönmek benim için güvenli değildi. Güvende olduğum tek yer Crow'un olduğu yermiş gibi görünüyordu.

Ve eğer o da benim gibi bu çok iyi olurdu.

Arkasına bakmadan kapımdan çıkıp gitti. Son kez veda etti ve beni geçmişte bırakmaya hazırdı. Eğer beni sevmiyorsa, artık asla sevmeyecekti. Ve biz yaşadığımız sürece de beni asla sevmeyecekti.

Yani sonsuza kadar burada kalamazdım.

Bir gün gitmem gerekecekti. O zamana kadar kalbimi olabildiğince sıkı kilit tutacaktım. Hiçbir şey kalbimde zaten yanmakta duyguları tersine çeviremezdi. Aşk sadece göğsümün içinde değil, her yerde vardı. Onu silemez ya da yokmuş gibi davranamazdım. Ama en azından büyümesini engelleyebilirdim.

Crow masada karşıma oturdu, yanında da sabah gazetesi vardı. Önümüze yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek ile birlikte ayranlı krep kondu. Buradaki yemekler, daha önce yediğim şeylerden çok daha iyiydi.

kullanılmış. Her şey tazeydi ve koruyucu madde içermiyordu. Yumurtalar o sabah pazardan alınmıştı ve şeker saftı. Öyle ki Sırf bu yüzden Amerika'ya geri dönebileceğimden emin olmadığım için çok lezzetliydim.

Her zaman yaptığı gibi gazetesini okumak yerine kahvesini içti ve yemeğini yavaş yavaş yedi. Bugün iştahı az gibiydi ve kreplerine dokunmadı bile. Lars çoğu zaman ona tatlı bir şey getirmezdi ama bugün getirmişti.

Kağıda göz attım. "İçinde iyi bir şey yok mu?"

"Bilmiyorum." Fincanını tabağına geri koydu. "Kontrol etmedim."

Bilmecesini incelemeye zahmet etmedim ve kreplerimi yemeye devam ettim. O sabah uyandığımda açlıktan ölüyordum ve dünyada beni doyurmaya yetecek kadar yiyecek yokmuş gibi . Şimdi Karga hayatıma geri dönmüştü, iştahım açılmıştı çünkü mutluluğun uzak hissini hissediyordum. "Çizgi romanları okuyabilir miyim?"

Kahvesini tekrar içmeden önce bir kaşını kaldırdı. "Çizgi romanımız yok, Button."

"Ne? O zaman neye gülüyorsun?"

Bardağını yere bıraktı ve bana o tipik gergin ifadesini verdi.

Bakışlarını tepki vermeden karşıladım. O sabah bana alışılmadık bir ilgi gösterdi. Gazeteyi ya da kahvaltısını umursuyor gibi görünmüyordu. Tek önemseydiği karşısında oturan bendim. "Dünya meseleleri kimsenin umurunda değil. Sadece Garfield'ın pazartesislerden ne kadar nefret ettiği umurlarında, ki bir işi bile olmadığı için bu ironik bir durum."

"Garfield kim?"

"Lazanyaya bayılan turuncu tekir bir kedi."

Bakışları hiç değişmedi. "Ve bunun komik olması gerekiyordu."

"Gerçekten komik. Sana göstermek için internetten bir şeyler bulmaya çalışacağım. Çok hoşuna gidecek."

Kupasına biraz daha kahve doldurdu ve yumurta beyazından bir ısırik aldı. O sabah koşuya çıkmıştı ama normalden fazla yememişti. Neredeyse hiç yemek yemeyen ve kendini egzersize adanmış bir adam için nasıl bu kadar kaslı olduğundan emin değildim. "Dört gözle bekliyorum."

"Bugün çalışıyor musun?"

"Hayır."

Zaten neredeyse bir aydır işe gitmiyordu ve hâlâ geri dönmemişti.

"Benimle takılmana gerek yok. Ben iyi olacağım."

"Seninle *takılmak* zorunda olmadığımı biliyorum." Gözleri, asla söylemeyeceği bir şey olan bu kelime seçiminden duyduğu eğlenceyi yansıtıyordu. "Ben seninle takılmak istiyorum."

"Peki, bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Seçim tamamen size kalmış."

"Neden ben?" diye sordum. "Otoriter olan sensin."

Sonunda dudağının kenarı gülümsedi. "Sanırım arada bir senin liderlik etmene izin vermemin bir sakıncası yok."

"Dışarıda bir hamak gördüm."

Detaylandırmamı beklerken elini masanın üzerine koydu. "İçinde uzanıp kitap okuyabilir miyiz?" Öğleden sonralarımı dışarıda geçirirdim.

O isteyken. Toskana güneşi beni sıcak tuttu ve tüm dertlerimi alıp götüren bir öğleden sonra uykusuna yatırdı. Ben uyandığımda o işten dönmüştü ve biz de eğlenmeye başlamıştık.

Öneriyi reddetmesini bekledim ama . Ağzında hâlâ yarım bir gülümseme vardı. "Elbette."

Bir kâbus beni çarşafkların arasında döndürüp durdu ve uyanmak için zihnime yalvardım. Bones beni ele geçirmişti ve beni itaat ve zulüm dolu bir hayata zorluyordu. Birkaç kez daha döndükten sonra nihayet nefesim kesildi ve uyandım.

Pencereden giren ay ışığı dışında yatak odası karanlıktı. Ay ışığı odayı bembeyaz bir ışıqla dolduruyor ve parmak uçlarımı ve yüzümün kenarındaki burnumu görmemi sağlıyordu.

Zor nefes alarak ve hâlâ dehşet içinde, yanımdaki Crow'a . Etrafımda çelik kafesler oluşturacak ve beni hem Bones'tan hem de bilinçaltımdan koruyacak o güçlü kollara ihtiyacım vardı. Ama boş yatağı gördüğümde yanımda yalnız olduğumu fark ettim.

O gitmişti.

Daha dik oturdum ve odanın etrafına bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim. Banyo kapısı açıktı ama içeriden ayak duymadım. Boş odada bana sadece gölgeler eşlik ediyordu. "Crow?"

Sessizliğin sessiz çınlaması bana cevap verdi.

Yataktan kalktım ve onu aramaya çıkmadan önce hızlıca tişörtlerinden birini giydim. İlk tahminim çalışma odasıydı. Sıcak bir şöminenin yanı sıra viski ve konyakla doluydu. Eğer uyuyamıyorsa ve yalnız kalmak istiyorsa, oraya giderdi.

Koridora girdim ve soldaki kapıyı buldum. Düğmeyi çevirip içeri girdim ve ilk fark ettiğim şey onun kanepede oturduğu oldu. Üzerinde sadece pijamaları vardı ve kollarını kalçalarına dayayarak öne doğru eğilmişti. Gözleri ocağın dans eden alevlerine takılmıştı ve bu alevler gözlerinin koyu rengine yansiyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve odanın içine doğru ilerledim.

Bir kez bile beni onaylamadı, bu da elim kapı koluna dokunduğu anda orada olduğumu bildiğini gösteriyordu. "Kabus mu?"

"Evet." Yanındaki koltuğa çöktüm ve kolumu onunkine doladım. "Sen yokken oluyor gibi görünüyorlar."

"Ben senin rüya kapanınım."

Yanağımı omzuna yasladım. "Evet." "Ve sen de benim ışık yakalayıcısın."

Ne demek istediğini anlamadığımda başımı kaldırdım. Yüzünün yan tarafına baktım ve bakışlarıma karşılık vermesini bekledim.

Hiç yapmadı. "Karanlığı kovalarsın. Yakalıyorsun ışık." Sessizliğe konuşmanın bittiğini anladım. Masanın üzerinde, içinde iki büyük buz küpü bulunan bir bardak viski duruyordu. Sürahi de yanında duruyordu ve neredeyse ağzına kadar doluydu.

Bu akşam özellikle huysuz bir ruh hali içindeydi ve buna neyin sebep olduğunu anlayamadım. Günü hamakta uzanarak ve terasta akşam yemeği yiyerek geçirdik. Fazla konuşmadık ama birlikte olmak bile güzeldi. Ve şimdi sabahın üçünde çalışma odasında tek başına içiyordu. "Ne oldu Crow? Seni rahatsız eden ne?"

Bardağını kaptı ve uzun bir yudum aldı. Kendini zorladı Boğazındaki yanıktan bıkmış gibi yutkundu. Bardağı masaya geri koyduğunda, sert ahşabın üzerine birkaç damla döktü.

"Bones mu?" Fısıldadım. "Crow, onu yenmenin bir yolunu bulacağız. Sadece güçlü bir plana ihtiyacımız var." Parmaklarım sırtında yukarı doğru hareket etti ve

boynunun arkasına. Saçlarına masaj yaptım ve yumuşak tellerin nasırlı ellerimde hareket hissettim. Bir an için gözlerini kapattı, neredeyse bundan zevk alıyordu. "Bir yolunu bulacağız."

"değil... en azından şu anda."

"O zaman ne?" Bir cevap beklerken elimi hareket ettirmeyi bıraktım.

Cevap ver.

Ateşe bakmayı bıraktı ve bakışlarını duvardaki resimlere çevirdi.

Düğmeler hâlâ üzüm bağlarının resimlerini işaretliyordu ve eskiden oldukları yerde duruyorlardı. Şömineden gelen ışık ayrıntıları aydınlatıyordu. "Vanessa... bir yıl önce bugün öldü."

Bu vahiy aklıma geldiği anda elim sırtına düştü. Vefat ettiği tarihi hiç bilmiyordum ama bir yılı aşkın süredir onunla birlikteydim ve bunun yakında olacağını biliyordum. Vanessa hakkında pek konuşmazdı, konuştuğunda da pek bir şey söylemezdi. "Özür dilerim."

"Bones hâlâ hayatta." Tiksintiyle başını salladı. "O yapmamalı ol."

"Olacak. Biraz zaman ver."

"Neredeyse seni yakalıyordu, Button. Seni kurtardığım için şanslıyım. Her şey çok farklı olabilirdi."

"Ama olmadı." Kolum onunkine dolandı.

"Ama öyle olsaydı... devam etmezdim." Tekrar başını salladı. "O anda pes ederdim ve kafama silah dayardım. Ben olsam sokağın ortasında tetiği çekmiş olabilir. Cane olsaydı bile orada bir fark yaratmazdı. Hiçbir şey beni kendi canıma kıymaktan alıkoyamazdı." Bardağı aldı ve masanın üzerine ters çevirmeden önce bitirdi.

Kolunu ovdum ve onu mümkün olan her şekilde rahatlatmaya çalıştım. keyifsiz ve depresifken kelimeler işe yaramazdı. Işığı getirsem bile onu göremezdi. Karanlığın derinliklerine gömülmüştü.

"Onu alaşağı edeceğiz ve hak ettiğin intikamı alacağız. Sonra eve gidip hayatımın geri kalanını huzur içinde yaşayabileceğim. Her şey yoluna girecek."

Sonunda bana doğru döndü ve kendi bakışlarıyla bakışlarımı yakaladı. Gözleri her zamanki gibi kahverengi ve sıcak değildi. Şimdi kömürden daha karaydı. Tek bir hakaret etmeden, basit bir bakışla beni tehdit etti. "Gitmiyorsun, Button. Şimdi değil. Asla."

"O öldüğünde, Crow. Yarın değil." Crow'un kesinlikle güvenli olana kadar gitmeme izin vermeyeceğini zaten biliyordum. O adamları katlettikten sonra kendisini tam zamanlı korumam olarak atadığını biliyordum. Onun haberi olmadan gidebileceğim tek bir yer bile yoktu. Malikanenin dışına adımımı atmazdım ve her zaman izleniyordum.

"O zaman bile değil."

Anlamı omuzlarıma yerleştiğinde öfke hemen devreye girdi. Crow ve ben eşit olduğumuz bir yere gelmiştik. Ona artık düğme borcum yoktu ve sahipmiş gibi hükmedemezdi. Onun kölesi, malı ya da herhangi bir şeyi değildim. Ve bunu unutmasa iyi olur. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Gitmek istersem giderim-"

"Seni seviyorum."

Cümlenin ortasında durdum ve sanki bir silahla vurulmuşum gibi dayanılmaz bir acının mideme girdiğini hissettim. Ağzım donduğu için konuşamadım ve her zaman gözyaşlarımla eşiğindeymişim gibi gözlerim sulandı. Nefes alamadığım için ciğerlerim ağrıyordu. Ne dediğini duydum ama gerçek olamayacak kadar iyiydi. O kadar iyi hissettirdi ki gerçekten acıttı. Bu bir alaydı, en cömert hayallerimin bir anlık görüntüsüydü. "Sen... sen sadece bunu mu söylüyorsun?" Crow bana yalan söylemezdi ama beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. İş o noktaya gelirse, beni korumak için böyle bir şey söyleyebilirdi.

"Asla." Eli nazikçe boynuma dolandı ve tam nabzımın üzerinde durdu. Damarım her zonkladığında avucundaki titreşimi hissedebiliyordum. "Vanessa'yı kaybettim ve bu beni öldürdü. Onu çok seviyordum ve o gittiği anda artık aynı kişi değildim. Ve Seni kaybetme fikri bana milyonlarca kez daha fazla acı veriyor. Bir yıldır inkâr etmeye çalışıyorum ama artık yapamıyorum. Acının tam olarak neden olduğunu biliyorum.

dayanılmaz. Kabuslarımı neden çok iyi biliyorum... çünkü seni seviyorum."

Alnını benimkine yasladı ve gözlerini kapattı, derin ve eşit nefes alıyordu.

"Şimdi bunu senin de söylemeni istiyorum."

Şöminedeki ateş çıtırdıyordu ve evdeki tek ses buydu. Nefes alış verişlerimiz boşluğu dolduruyor ve gümbür gümbür atan kalplerimiz son hızla çarpıyordu. Başkaları için bu sessizliğin sesiydi. Ama bizim için yeni bir başlangıcın sesiydi.

Hissetmiş olsa bile değerli sözleri söylemesini hiç beklemiyordum. Şimdi söylediğine göre savunmasız tepkime engel olamıyordum. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve iki küçük şelale gibi yanaklarımdan aşağı süzüldü. sözleri gerçekten söyleyene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamamıştım. Burası benim evimdi, o benim evimdi. Beni tamamlanmış hissettiren tek erkek oydu. O, sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir rüyaydı ama sonunda duvarlarını yıktı ve beni içeri aldı.

"Düğme." Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi her zamanki gibiydi. Karanlık ve yoğundu, benimki gibi duygusal bir enkaz değildi. Parmakları boynumu sıkmadı ama sabırsızlıkla hafifçe çekti.

Sonunda kendimi kontrol altına aldım ve gözyaşlarımı ön kolumun arkasıyla sildim. Ağlamak sinir bozucuydu ve ciddi bir zaman kaybıydı ama buna boyun eğdim. Evimden ayrıldığında da aynı şeyi yaptım ve

kendimi onun önünde küçük düşürdüm. Çelikten daha sert olmakla övünürken, yaşlı bir yaprak yığını gibi ufalanıyordum. "Ben de seni seviyorum."

Başparmaklarıyla son gözyaşlarımı da sildi ve yeni bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Hâlâ karanlık ve tehditkârdı ama farklıydı. Onunla ilk tanıştığımda soğuk ve korkutucuydu. Yoluna çıkan herkesi öldürürdü ve liderliğinde acımasızdı. Umutsuzca hissiz ve tüm duygulardan yoksun kalmaya çalışarak sekse ve viskiye yöneldi. Birkaç kat derinde olmasına rağmen beni içeri almayı reddetti.

İçimde. Ama sonunda duvarlarının yıkılmasına izin verdi ve ışığa doğru adım attı.

Benimle birlikte ışığa doğru adım attı.

On Sekizinci Bölüm

Karga

O sabah erkenden uyandım, koşuya çıktım ve sonra aşağıda hızlıca bir şeyler atıştırdım. Yapacak çok işim vardı ve bunları halletmek için fazla zamanım yoktu. Evde Button'la kalmak istesem de onun sıcak okşamalarını ve öpücüklerini bırakıp gerçek dünyaya adım atmam gerekiyordu.

Bones'u öldürmek zorundaydım.

Alt katta hızlı bir duş aldım ve Lars bana Floransa'dan aldığı yeni bir takım elbise giydirdi. İnce İtalyan işçiliğiyle tam istediğim özelliklere göre dikilmişti, karşınıza çıkmak istemeyeceğiniz bir adam gibi görünüyordum.

Ama yine de hep öyle görünüyordum.

"Arabanız bekliyor, ." Lars ceketimin arkasını zaten gevrek olmasına rağmen düzeltti ve girişe doğru yürüdü.

"Teşekkür . Pearl'e akşam yemeğinden önce döneceğimi söyle."

"Ya da bana kendin söyleyebilirsin." Üzerinde benim tişörtüm ve eşofman altımla merdivenlerin başında duruyordu. Saçlarını tek omzunun üzerinden örmüştü ve bir eli kalçasındaydı.

Gizlice çıkma girişimim başarısız oldu. Merdivenlerin dibine kadar yürüdüm ama tepede onunla karşılaşmadım. "Yapacak işlerim var. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Gözlerini bana dikti, içinde derin bir şüphe vardı. Şaraphanede normal bir gün olsaydı bu kadar erken ayrılmazdım ve

Ona veda öpücüğü vermeden gizlice kaçmak. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey." Ellerimi ceplerime soktum ve bakışlarıyla buluşmaya devam ettim. "Sonra görüşürüz." Arkamı döndüm ve kapıya yöneldim.

"Dur, bekle."

Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden arkamı döndüm.

Merdivenlerden zarif bir şekilde indi, sanki benim kocaman kıyafetlerim yerine bir cüppe giymiş gibi yürüyordu. Acele etmedi çünkü dibe ulaşana kadar onu bekleyeceğimi biliyordu. Aşağıya indiğinde Geldiğinde kollarını boynuma doladı ve beni öptü. "Bana veda öpücüğü vermeden sakın gitme."

Ellerim beline dolandı ve kendimi kaptırdığımı hissettim. Daha önceki hırsım, sıcak ağzı ağzıma anda yok oldu. Şimdi onu kollarıma almak ve yukarı çıkarmak istiyordum.

çekildi, gözleri sevgime açgözlülükle bakıyordu. "Beni anlıyor ?"

Sesindeki emri duyduğum anda omurgam titredi. Otoriter yönü ortaya çıktığında beni çelikten daha sert yapıyordu. Bana sahip olması, kontrol edilmesi gereken benmişim gibi beni kontrol etmesi hoşuma gidiyordu. "Evet."

Ağzımın kenarını öpmeden önce bana bilmiş bir bakış attı. "Sonra görüşürüz."

Tekrar eridim, onu üst kata çıkarıp yatağa bağlamak için yanıp tutuşuyordum.

yatakta yatıyordu. Benimle dalga geçtiğini, evden çıkmaya çalıştığım için beni cezalandırdığını biliyordu, böylece ona hiçbir şey açıklamak zorunda kalmayacaktım. Eve geldiğim an bana saldıracaktı.

Ve bunu dört gözle bekliyordum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Üsse girdiğim anda Cane üzerimdeydi.

"Geç kalıyordum."

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi. "Sadece arabana bin ve sür."

Elimi yüzüne doğru ittim ve yürümeye devam ederken onu sertçe . Küçük kardeşim haklı olsa bile benimle böyle konuşamazdı. İçeri girdim ve istihbarat merkezine döndüm. Adamlar her zamanki gibi görev yerlerinde işleriyle ilgileniyorlardı.

Cane arkamdan geldi ama tartışmaya devam etmedi. "İki dakika içinde arayacak. Buna hazır mısın?"

Hazır olmanın ötesinde. "Evet." Tek sabit hattın bulunduğu masaya oturdum. Cep telefonum daha kolay takip edilebilmesi için hatta yönlendirilmişti. Eğer yerini saptayabilirsek onu İkinci Dünya Savaşı'na kadar bombalayabilirdik. Tek bildiği silah ürettiğimizdi, patlayıcı değil. Onu bir sürpriz bekliyordu.

"Onu hatta tut-"

"Bunun benim ilk rodeom olduğunu mu sanıyorsun?"

Elini yere vurdu. "Her gece kuku alan bir adam için kesinlikle boktan bir tavrın var."

"Bir daha onun hakkında böyle konuşma." Elim yumruk oldu ve sadece bir bakışım la onu tehdit ettim. Bana istediği kadar hakaret edebilirdi ama Button sınırların dışındaydı. "Tabii seni diğer kolundan vurmamı istemiyorsan."

Cane cevap veremededen telefon çaldı.

Sırf hıyarlık olsun diye ilk çaldığında bilerek cevap vermedim. Birinin zamanını boşa harcamak kadar saygısızca bir şey olamazdı. Sonunda saniyelerin akıp gitmesine izin vermeyi bitirdiğimde cevap verdim. "Crow."

Hatta durakladı, benim onunkini boşa harcadığım gibi o da benim zamanımı boşa harcıyordu. "Pearl'ün çıkarılmasıyla başa çıkma şeklinizden etkilendim. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım gerçekten alkışlayabilirdim."

Ben hatta kalırken Cane'e baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, konuşmaları dinleyebilmek için kulaklığını kulağına dayamıştı.

"Kirli işlerinizi kendi ellerinizle yapmamanızdan etkilenmedim."

"Oh, biliyorum, Crow. Pearl'e sor yeter."

Elim tekrar yumruk oldu, bu sefer neredeyse derimi kesiyordu. "Sana onu istediğimi ve onu alacağımı söylememe gerek yok.

Onu teslim edin ve aramızdaki kan davası sonsuza dek bitsin."

"Asla." Button'dan asla vazgeçmeyecektim. Onun güvende olduğundan emin olmak için son nefesime kadar ölebilirdim. Onu istiyorsa, beni geçmesi gerekiyordu. Ve asla başaramayacaktı. "Eminim uzlaşabileceğimiz başka şeyler de vardır. Geçmişte de söylediğim gibi. sen."

"Onun yerini doldurabilecek yeterli para yok." İlk kez bir konuda hemfikir olmuştuk. "O zaman anlaşma yok."

"Crow, onu yakalayana kadar üzerine sertçe geleceğim. Seni bulacağım ve bulduğumda onu senin önünde götünden sikeceğim. Hala müsaitken kolay yolu seçmeni öneririm. Çünkü sabrımı zorlamaya devam edersen ona değerli küçük kız kardeşine davrandığımdan çok daha kötü davranacağım."

Elimi masaya vurmamak için kendimi zor tuttum. Vanessa'dan bahsedilmesi konuşmayı yeni bir seviyeye taşıdı. Kanım kaynıyordu ve titrememi durduramıyordum. "O sadece bir kadın. Kendini eğlendirmek için her zaman başka birini bulabilirsin."

"Ama ben onu istiyorum. Ve nedenini anladığınızdan eminim."

Bu imayı reddetmedim çünkü Button'a karşı niyetim parlayan güneşten daha açıktı. "Ona sahip olamazsın, Bones. Bu tartışmaya açık değil. Bu savaşı için başka bir şeye razı olmanı öneririm. Bir barış jesti olarak, Cane ve ben Vanessa'nın ölümünü sana ödetmeyeceğiz." Bu yapabileceğim en cömert teklifi ve Bones da bunu biliyordu. Vanessa'nın cinayetinin cezasız kalmasına izin vermek bizim için zordu ama o çoktan gitmişti. Button hâlâ hayattaydı ve bu şekilde kalmalıydı. "Bu benim en iyi teklifim."

Bones neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. Eğer teklifi ciddi olarak düşünüyorsa, ilerleme kaydediyorduk. Ya da sadece beni kıvrandırmak için uzatıyordu. "Onu yakalayacağım Crow. Ve bunu seni öldürmeyeceğim. Öldürene kadar onu sikerken beni izlemeni sağlayacağım. Boğazını kestiğimi gördükten sonra aynısını sana da yapacağım."

Eve geldiğimde Button balkonda oturmuş üzüm bağlarına bakıyordu. Lars'ın Floransa'daki mağazalardan birinden onun için aldığı elbiseyi giymiş, bir kadeh kırmızı şarabını yudumluyordu. Loblarından su rengi taşlar sarkıyordu ve saçları bir çeşit topuz şeklinde geriye toplanmıştı. Kucağında bir kitap vardı. hiç gitmemiş gibi, ben eve gelene kadar kendini eğlendirme rutinine geri dönmüştü.

Ona orada olduğumu söylemek yerine kapı aralığında durup onu izledim. Ellerim her özelliğine hayranlıkla baktım. tapmaya başladım. Sevişirken kalçalarımı sıkıca kavrayan uzun ince bacakları vardı. Hiç boyamamasına rağmen ayak parmakları her zaman manikürlüdü. Bazen makyaj yapardı ama çoğu zaman yapmazdı, bu da benim için sorun değildi. Bu haliyle bile büyüleyici görünüyordu. İnce boynunu inceledim ve oraya yerleştirdiğim tüm öpücükleri hatırladım. Kalbimin yumuşadığı ve onu içime aldığım anı tam olarak hatırlayamıyordum. Bu, onu ilk gördüğümde, hayatta kalmak için savaşıırken olmuş olabilir. Ya da bana beni sevdiğini söylediği an da olabilir. Ben de karşılık vermedim çünkü hislerimiz karşılıklı değildi. Sadece söylemedim.

Çünkü ileride kalp kırıklığına yol açabilir.

Ama şimdi inkar edemiyordum ve kesinlikle istemiyordum.

Button varlığını fark etmiş olmalı çünkü arkasını dönüp bana baktı. "Evde olduğunu bilmiyordum." Kitabını ve şarap kadehini masaya bıraktı ve elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sararak ayağa kalktı. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Bir süre." Onu içeri çektim ve yatağa doğru yönlendirdim. Bir an önce, onun karmaşık detaylarını sevecen bir şekilde incelemekle yetiniyordum. Ama şimdi o pırıl pırıl yeşil gözleriyle bana baktığı için bakmaktan başka bir şey yapmak istiyordum.

Elbisesini yukarı çektim ve kalçalarını yatağın kenarına doğru çektim. Pantolonum ve boxer'ım ayak bileklerimdeydi ve tangası yere düştüğünde sikimi onun içine soktum ve ıslak kanalını hissettim.

Ben. İçine girdiğim anda durdum ve bu hissin değerini anladım. Seks hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Düğme ceketimi omuzlarımdan itti, sonra gömleğimin altındaki düğmeleri çözdü, göğsümü ve karnımı ortaya çıkarmak istedi. "Hepinizi görmek istiyorum." Arkasına yaslandı, saçları altındaki yatağın üzerinde dağınıktı. Saç bağından kurtulmuştu ve şimdi her yere dağılmıştı ve benim için tutması kolaydı.

Düğmelerin geri kalanını açtım ve gömleği yere düşürdüm. Elbisesinin altından göğüslerini görmek istiyordum ama itmeye başlamak için çok hevesliydim. Ellerimi başının iki yanına koyarak üzerine eğildim ve ona güçlü darbeler indirdim. Kaygan amcığı cennet gibiydi ve hamlede daha da derinlerine iniyordum. Bana kısıtlanmış sevgi dolu bakışlar . Artık duygularımız konusunda dürüst olduğumuz için bana her şeyini verdi. Kendini asla geri çekmedi ve umutsuzca bana sarıldı.

bensiz yaşayamazdı. Benim ona salladığımdan daha sert bir şekilde bana salladı ve adımı o kadar çok söyledi ki takip edemedim.

En iyisiydi.

Daha da üzerine eğildim ve ayaklarını göğsüme bastırdım. Bana uyum sağlamak için dizlerini büktü ve ona tamamen hükmetmeme izin verdi. Onu yatağa doğru sabitledim ve taşaklarım kışına çarpacak kadar sert bir şekilde içine girdim. Gittikçe ıslanıyordu ve çok geçmeden avazı çıktığı kadar benim adımı haykırmaya başladı.

Tam onu uçurumun kenarına ittiğimde kendimi onun içine boşalttım, bunu hayatımın geri kalanında her gün yapabileceğimi biliyordum. Hiçbir kadın altımdakiyle kıyaslanamazdı. Aynı anda hem benimle savaşıyor, hem bana tapıyor, hem de bana boyun eğiyordu. "Her gün eve geldiğimde istediğim şey bu. Beni anlıyor musun?" Çenesini kavradım ve gözlerini bana dikmeye zorladım. O sabah beni kontrol etmişti ama şimdi onu kontrol etme sırası bendeydi.

Ben çenesini tutmaya devam ederken parmaklarını bileğime doladı. "Evet ve ben de her gün bunu istiyorum."

Masanın üzerinde mumlar yanıyor ve gece boyunca cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Toskana güneşi sadece otuz dakika önce tepelerin üzerinde kaybolmuştu ve şimdi alacakaranlıktı. Toprak uyumaya gidiyordu ama güneş gittikten çok sonra bile hayat dolu bir uğultu vardı.

Button masada karşıma oturdu ve yemeğinden kalanları bitirdi. Saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü ve elbisesi

Omuzlarını göstermek için straplez giymişti. Boğazında Lars'ın onun için seçtiği gümüş bir kolye asılıydı.

Yemek boyunca hiçbir şey söylemedik, bunun yerine birbirimizle göz göze geldik. Zaten fazla konuşmuyordum ama sırf laf olsun diye sohbet etmek zorunda olmamak güzeldi. Karşılıklı olarak rahattık.

İkimizden de sessizlik beklentisi yoktu. Ama bana o sabah ne yaptığımı soracağından şüpheleniyordum.

Ve yaptı da. "Bugün ne tür bir iş yaptın?" Gizli bir şey yaptığımı biliyordu çünkü soruyu farklı bir şekilde sorabilirdi. Birincisi, tür bir iş yaptığım konusunda kesin konuşmazdı. İkincisi, cevaptan korkmasaydı soruyu sormak için bu kadar uzun süre beklemezdi.

"Cane ile ilgili şeyler." Bones'la olan konuşmamdan bahsetmeyecektim. Button güçlü ve korkusuzdu ama bu bile onu korkuturdu. Kısaca bana, kız tekrar kölesi olana kadar peşini bırakmayacağını söyledi. Hayal edilebilecek her yönden benim olduğu için, bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Benim gözetimim altında ona hiçbir şey olmayacaktı.

"Oh." Kadehi masaya geri koymadan önce şarabını yudumladı. Dudaklarında başka bir soru vardı ama sormadı.

"Bones'u ortadan kaldırma planımız üzerinde çalışıyoruz. Fabrikalarından birini bombalamayı düşünüyoruz, böylece açığa çıkacak. Ve ne zaman

Bu olursa, onu silahla vuracağız." "Yani nerede

olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Şu anda değil." Ama . "Sence İtalya'da mıdır?"

"Şu anda değil." Adamlarını öldürür öldürmez iyileşmek için Fransa'ya ya da Rusya'ya çekilmiş olmalı. Üstünlük bizdeydi ve o da bunu biliyordu. Sokakta tam bir kaos vardı ve bunu kendi adamlarından duymadıysa bile polisten duyuyordu.

Şarabını karıştırdıktan sonra kadehine baktı. "Peki... ikimizin de yapmak istemediği o konuşmayı yapalım mı?"

Yüzüne baktım ve bakışlarımla buluşmasını bekledim. Göz temasından kaçınmak için şarabına bakmaya devam etti. Bir şeyin arkasına saklanmak onun yapacağı bir şey değildi ve bundan hoşlanmamıştım. "Benimle konuşurken yüzüme bak."

İtaat etmesi bir anını aldı. Başını yavaşça kaldırdı, rahatsız olmuştu ama aynı zamanda tahrik olmuştu. Ona sahipmişim gibi patronluk taslamamdan nefret ediyordu ama aynı hoşuna da gidiyordu. O güçlü bir kadındı ve daha güçlü bir erkeğe ihtiyacı vardı.

"Ne konuşması?"

"Bizim hakkımızda." Bardağını kenara çekti.

"İlişkimizin oldukça belirgin olduğunu sanıyordum." Ona söylediğimde Söylenmesi gereken her şeyi kapsadığını varsaydığım o üç küçük kelime.

"Yani, Bones açısından. Ne ?" "Onu öldüreceğim. Sana söylemiştim."

"Ya ? Ya yapamazsan?"

Hakaret karşısında gözlerim kısıldı. "Eğer onu öldüreceğimi söylersem olacak."

"Ve senden şüphe etmiyorum," dedi zoraki bir sakinlikle. "Ama ya izini bulmak imkânsızsa? Ya sürekli hareket halindeyse? Toskana'dan ayrılmalı mıyız? Başka bir yere mi taşınmalıyız?"

"Hayır." Kavgadan kaçacak türden adam değildim.

"Nerede yaşadığını nasıl bilmez? Şarap yaptığınızı biliyor olmalı ki evinizin nerede olduğunu bulabilsin."

"Evet, şarap yaptığımı biliyor. Ama üzüm bağımın burada olması benimle bir ilgisi olduğu anlamına gelmiyor. Evraklara göre burası benden satın alan bir aileye ait. Evraklar sahte ama o bunu bilmeyecek. Evime gelince, bu arazi haritada bile yok. Kimseye ya da hiçbir şeye kayıtlı değil. Tüm postalarım Floransa'daki bir posta kutusuna gönderiliyor ve o zaman bile sahte bir isimle. Bizi buraya kadar takip edemez. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Bir kraliçe gibi, zarif bir duruş ve zarafetle kendini korudu.

Saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve ağzındaki ruj dudaklarını daha dolgun ve öpülebilir gösteriyordu. Ama kendine olan güveni ve gücü ona heybetin en büyük özelliklerini veriyordu. Kendimi her zaman kendi dünyamın kralı gibi hissetmişimdir. Ve o kesinlikle benim kraliçemdi. "Öyleyse, devam edeceğiz burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Ve burada istediğim kadar yaşayabilir miyim?"

Gözlerim kısıldı. "Button, sonsuza dek burada yaşayacaksın." Bones'u öldürsem bile hiçbir yere gitmeyecekti. Bir ev kiralamazdı. Floransa'da bir yerde yatıya kalıp akşam yemeklerinde beni ziyaret edecekti. Ona onu sevdiğimi söyledim ve bu itiraf onun anladığından daha fazla ağırlık taşıyordu. "Burası artık senin evin."

Hızla başka tarafa baktı ama yeterince hızlı değildi. Sadece bir Gözlerinde bir anlık nem birikti. Sanki hiç orada değilmiş gibi gözlerini kırptırarak uzaklaştırdı.

Fark etmemiş gibi davrandım. "Ama bir süre için tehlikeli olacak. Ben Bones'u öldürene kadar malikanede kalmalı ve asla ayrılmamalısın."

"Tamam." Özgürlüğü ve bağımsızlığı için tartışmak yerine buna izin verdi. "Bir silah alabilir miyim?"

"Bir tane ister misin?" Nasıl kullanılacağını bildiğini biliyordum ama onu hiç iş başında görmemiştim.

"Hayır. Bana bir tane lazım."

" bilin."

Şarabını tekrar yudumladı. "İstediğim başka bir şey daha var..."

Kraliçeme zaten dünyayı vermiştim. Daha ne isteyebilirdi ki?

"Ne?"

"Onu kendim öldürmek istiyorum." Bu talebi dile getirirken bakışlarımı tuttu. "Sen ve Cane'in Vanessa'nın intikamını almak istediğinizi biliyorum... ama tetiği çekecek kişinin ben olmasını çok isterim."

Ona yaptıklarından sonra, isteğini geri çeviremezdim. Bunu hak etmişti. "Durum izin verirse, evet."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bunun anlamı söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Onu o operada ilk gördüğüm anı asla unutamam. Bir Uzaktan onun hızlı nefes alışını ve kızarmış yanaklarını fark edebiliyordum. Dünyanın gördüğü en acımasız adamın yanında otururken korkuyordu. Kederine yenik düşmek yerine kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştı ama yine de korkuyordu. O zamanlar güzelliği beni hiç etkilememişti. Görmüştüm İtalya'da sayısız güzel kadın. O özel değildi. Ama gözlerindeki ateşi gördüğümde kendimi kaybettim. "Bunu benden daha çok hak ediyorsun."

"Ben öyle demezdim."

Silahı kendi göğsüne doğrultup tetiği çekmeye hazırlandığını gördüğümde dibe vurduğunu anladım. Bones ona onarılamayacak kadar işkence etmişti ve ölüm onun tek kaçış yoluydu. Eğer onu durdurmasaydım. . Buna hiç şüphe yoktu. O zamandan beri uzun bir yol kat etti. Gülümsemesi aylar sürdü ve sonunda bana güvenmesi daha da uzun sürdü.

"Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Neye ihtiyacın olursa, ben Orada."

Button'ın ona yaklaşmasına izin vermeyecektim. Onu yem olarak kullanmamın ya da Cane ve benimle çatışmaya göndermemin hiçbir yolu yoktu. Bone'un yaptığı tehditlerden sonra ona bakmasını bile istemiyordum. "Göreceğiz bakalım."

İşten eve geldiğimde Button'ı hiçbir yerde bulamadım. Ne yatak odasında, ne balkonda, ne havuzun yanında, ne de çalışma odasıdaydı. Normalde eve geldiğimde hemen bir öpücükle kendini bana takdim ederdi.

Ama şimdi onu bulamadım.

Paniğe kapılmamaya ve olabilecek en kötü sonuca atlamamaya çalıştım. Eve dokunulmamış ve personel zarar görmemiştir. Evin giriş kapısı Arabamla geldiğimde emlak kapatılmış ve kilitlenmişti.

En alt kata yürüdüm ve uşağımı aradım. "Lars."

Beyaz saçlarını geriye taramış ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı. Ne kadar kızgın görünürsem görüneyim, fark gibiydi. "Evet, Majesteleri?"

"Pearl'ü gördün mü?" Malikânenin etrafında onun adını anarak dolaşmayacaktım. Eve geldiğim anda beni karşılaması gerektiğini biliyordu. Daha dün talepte bulunmuştum ve o kadar da unutkan değildi.

"Ben buradayım." Button belinde kırmızı bir önlükle mutfaktan çıktı. "Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Kumaşın üzerine lekeler bulaşmıştı ve yanağında bir sos lekesi vardı. Ellerini önlüğünün ön tarafına silerken bana doğru yürüdü. "O mutfakta bambaşka bir dünya var-"

"Bu numarayı bir daha yapma." Lars'ın önünde öfkemi azaltamazdım. Nasıl bir adam olduğumu biliyordu, bu yüzden tehditlerim şaşırtıcı değildi. Mutfağa geri döndü ve ikimizin de haberi olmadan ortadan kaybolmaya çalıştı.

Button'ın gözleri tehditkâr yarıklara dönüştü. "Ne dublörü?"

"Dün ne demiştim? Eve geldiğimde ya dizlerinin üzerine ya da eğiliyorsun. Beni evin içinde boş boş dolaştırıyorsun.

kabul edilemez bir ev. Bir an için sana bir şey oldu sandım.

."

"Sana yemek hazırlıyordum, pislik." İki elini kalçalarına koydu ve bakışlarını kararttı.

Dilim birden ağızıma sığmaz oldu. Birkaç saniye içinde ne kadar düşmanca fark ettiğimde kelimeler boğazımda düğümlendi. Bana bu şekilde haddimi bildirebilecek tek kişi oydu.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve evde olduğunu fark etmedim. Ama şu anda dizlerimin üzerine çöküp sana sakso çekmemi istiyorsan, çekerim. İstedığın bu mu?" Sesini yükseltti ve vahşileşme sınırındaydı.

Eğer geri adım atmazsam bu tartışma ölümcül bir alacak. Button'la kafa kafaya verdiğimde genellikle kaybederdim. Kelimelerle arası iyiydi ve bana kendimi bir pislik gibi hissettirmekten çekinmezdi. "Seni bulamayınca paniğe kapıldım. Birinin seni kaçırdığını düşündüm... Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen gidiyorsun Bunun için özür dile. Az önce Lars'ın önünde beni aşağıladın ve bana bir köle gibi davrandın. Emin ol benden özür dileyeceksin ve her kelimesinde ciddi olacaksın."

Vücudum yanlış tepki verdi ve sikim pantolonumun içinde sertleşerek fermuarıma baskı yaptı. Onun acımasızlığıyla ilgili bir şey beni etkiledi. Hiç bu kadar küçük ve korkusuz biriyle tanışmamıştım. O yapmadığında bile

Beni tanıyordu, benden korkmuyordu. Bu, ona sahip olma isteğimi daha da artırdı.

Duruşunu korudu ve o dolgun dudaklarıyla beni tehdit etmeye devam etti. Zehri ağzında tutmak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı. Bu kaybetmeyi reddettiği bir savaştı ve savaşı kazanana kadar mücadele edecekti.

Bırakın bir kadını, hiç kimsenin benimle bu şekilde konuşmasına izin vermezdim. Ama o bana çok zahmetsizce haddimi bildirdi ve bunu yaparken hiç çekinmedi. Gerçekten çelik gibi güçlü müydü, yoksa beni zayıflattı mı emin değildim.

Durum ne olursa olsun, bunun olmasına izin verdim. Ve bunu bana yaptırabilecek tek bir kadın vardı.

Daha önce hiçbir kadın beni diz çöktürmemişti ama o bunu başardı. Önünde diz çöktüm ve ona baktım.

Button yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. Gözlerindeki vahşet bir parmak şıklatmasından daha hızlı bir şekilde kayboldu ve dudakları Şok oldum. Sadece sözleri ve bakışlarıyla beni yendi. Dünyadaki en vahşi canavarı evcilleştirmeyi başardı.

"Özür dilerim." Söylediğim her kelimedede ciddiydim ve personelin beni en zayıf noktamda görmesi umurumda değildi. Button benim kraliçemdi ve bu ilişkide her zaman hükümdar olamayacağım gerçeğini kabullenmiştim. Bazen o diktatör olurdu, bazen de ben.

Yüzündeki şoku hâlâ atlatamamıştı. Sayısız

Benimle dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği ve duymak istemediğim en sert şeyleri söylediği zamanlar oldu. Ama hiçbir zaman beni gibi dize getirmemişti. Şoku atlatması bir anını aldı. "Seni affediyorum."

Her akşam olduğu gibi akşam yemeğimizi terasta yedik. Hava göz ardı edilemeyecek kadar mükemmeldi. Ilık bir esintiyle birlikte serindi ve gece havası yılın bu zamanında o kadar da nemli değildi. Buton dışarıda güneşin altında olmaya bayılıyordu. İçerideyken bile sırf doğaya ve tüm meyvelerine daha yakın olabilmek için balkonda oturuyordu.

"Yemek için teşekkür ederim. Mükemmeldi." Aslında Lars'ın yemekleriyle kıyaslanamazdı ama yaptığı şeyi takdir ettim. Bir kadının bir erkek için yapabileceği en seksi şeyi yapıyordu; ona yemek pişiriyordu. Bu şimdiye kadar hiç arzulamadığım bir şeydi. Benim için düşünceli bir şey yapması fikri beni tahrik ediyordu.

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Çok iyi olmadığımı biliyorum ama Lars bana öğretiyor. Eminim birkaç ay içinde daha iyi olacağım."

Sözlerini duymazlıktan gelmek için şarabımı yudumladım.

"Kesinlikle peynirli makarna gibi kolay değil." Kendi yorumuna kendi kendine .

"Hiç içmedim."

"önce hiç yapmadın mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Hiç mi?"

"Parmesanlı erişte yedim ama bahsettiğiniz Amerikan versiyonu değil."

"Bu çok güzel. Senin için yapmam gerekecek."

Bana işlenmiş saçmalık gibi geldi. "Belki." Eğer benim için yapsaydı, sineye çeker ve yerdim. Ama bundan mutlu olmazdım.

Avrupa, Amerika'dan çok daha misafirperverdi. Yiyecekleri taze değildi, tarım ilaçlarıyla doluydu ve tadı da o kadar iyi değildi. En yakın kasabada her sabah Lars'ın yiyeceklerimizi getirdiği yerel bir pazar vardı. Ürünlerin çoğu bir gün önce toplanmıştı.

Yemek bittiğine göre aklım en sevdiğim aktiviteye kaymıştı. Eve geldiğimde zamanımızı sevmek yerine kavga ederek geçiriyorduk. Artık karnım doyduğuna ve Button güzel göründüğüne göre Bir sonraki yapmak istediğim şey buydu.

Masadan kalktı ve birkaç metre ötede, sallanan ağaçların altındaki betonun üzerinde durdu. Alacakaranlık geceye doğru derinleşiyordu ve Avluya dizilmiş ışıklar yukarıdaki yıldızları kapatıyordu.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Elini uzattı. "Dans et benimle."

Komutunu duydum ama anlamadım. Bir kadınla en son ne zaman dans ettiğimi hatırlayamayacak kadar uzun zaman önceydi. Ama işte ,

Sessiz bir müzik eşliğinde dans etmemi istedi. Başka biri olsaydı, ona ikinci kez bakmadan içeri girerdim. Ama ondaki bu heyecan gözleri ve dudaklarındaki o gülümseme beni bir mıknatıs gibi ona doğru çekti.

Buharlı ışıkların altında ona katıldım ve elini elime aldım.

Kolumu beline doladım ve onu yavaşça yatağa doğru yönlendirdim. görünmez dans pisti. Hareketler bana doğal geliyordu ama bu güvenin kollarımdaki kadından geldiğinden şüpheleniyordum. Dans etmek istiyordu ve ben de ona gördüğü en iyi dansı yapacaktım.

Gülümsediğinde sevdiğini anladım.

Daha önce hiç romantizm yaşamamıştım ama burada taptığım bir kadınla dans ediyordum. Asla söylememeye yemin ettiğim o  küçük kelimeyi ve hatta en büyük sahiplenme jestiyle onun önünde eğildim. Daha önce hiç ve dürüst olmak gerekirse, bu biraz korkutucuydu.

Korkutucuydu çünkü onu kaybedersem işim biterdi.

Kendini bana yaklaştırdı ve alnını alnıma bastırdı. Gözlerini dudaklarıma dikti ama beni pmedi. Benden tamamen etkilenmişti, saplantılı ve sadıktı. Bana sevgisini söylemeden çok önce göstermişti ve ben onun gözlerindeki o bakışı görmeyi seviyordum.

Doğaüstü bir şey beni ele geçirdi ve aniden nefesimin altında sessizce şarkı söylemeye başladım. Sözlerim İtalyancaydı ve kollarımdaki kadına serenat yaptım. Eski bir aşk şarkısıydı.

köy. Aşkı anlamak için çok küçüktüm ve onu hissetme ayrıcalığına asla sahip olamayacağımı biliyordum.

Ama yanılmışım.

Button gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe uzaklaştı. Anlamasa da her kelimeyi dinledi. Sesim şarkıyı ilk söyleyen adamdan daha derindi ama bunu bilmesine imkân yoktu. Kendimi yetenekli bir şarkıcı olarak görmezdim ama sesim de fena değildi. Gözleri hafifçe sulandı ve Nem mevcuttu ve yukarıdaki beyaz ışıkları yansıtıyordu. Gözlerinde yıldızlar gibi parlıyor, gökler gibi ışıldıyorlardı.

daha da gömüldü, ben de şarkı söylemeye devam ettim. Anlamadan her kelimeme tutunuşunu izledim. Her nasılsa ne söylemeye çalıştığımı, hayatımı ve sadakatimi ona ve sadece ona adadığımı çok iyi biliyordu. Daha önce hiç kimse için diz çökmemiştim. Ve kesinlikle hiç kimse için şarkı söylememiştim.

Sadece o.

Şarkıyı bitirdiğimde gözlerinde aynı bakış vardı. Bana eskisinden daha çok tapıyordu ve sevgisi büyümeye devam ederken sınır tanımıyordu. Kadınlar bana karasevda ve saplantıyla bakıyordu. Ama Button'ın bana bakışı farklıydı. Yüzeysel ve fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı.

Koşulsuzdu.

Ona onu sevdiğimi söylemek istedim ama . O da söylemedi çünkü buna gerek yoktu. Tanıştığımız andan beri bunu birbirimize söylüyorduk - sadece kelimeler olmadan. Onu hayatım boyunca seveceğimi biliyordum - ta ki bu dünyadan ayrılıp toza dönüşeceğim güne kadar. O da aynı şekilde hissediyordu.

Button dans etmeyi bıraktı ve beni dudaklarımdan usulca öptü. "Hadi yukarı çıkalım..."

Yumuşak dudaklarını dudaklarımda hissettim ve sikim sertleşti. Ciddi bir sevişme havasında değildim. Yatağında birlikte dans etmeye devam etmek, sadece onun ve benim duyabildiğimiz bir müzik eşliğinde birlikte yavaşça hareket etmek istiyordum. Bedenim onunkiyle birleşmek ve onu sonsuza dek benim yapmak istiyordu.

Elini tuttum ve kapıya doğru çektim. Kirli tabaklarımız terasta kalmıştı ama Lars biz gider gitmez onları toplayacaktı. Tam arka kapıya yaklaştığımızda önümüz kesildi.

Cane kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı aralığına yaslanmıştı. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırırtış, gözlerinde şeytani bir ifade vardı. "O kadar sevimliydiniz ki sizi bölmek istemedim."

Kardeşimi gördüğüme hiç bu kadar sinirlenmemiştim. "Şimdi de bizi bölüyorsun."

Omuz silkti ve eve girebilmemiz için geri çekildi. "O kadar iyi bir gösteriydi ki izlemeden duramadım. Güzel borular bu arada."

Beni duyduğu için utanmalıyım. Bu alay hayatımızın sonuna kadar devam edecekti. Ama onun alaylarına boyun eğecektim. O şarkı sadece Button içindi. Buna şahit olması utanç vericiydi. "Ne istiyorsun?"

"Bir konuşma." Button'a döndü ve göz kırptı. "Eğer seni ."

"Hayır, yapamaz." Onu doğru çektim. "Yarın konuşabiliriz, Cane."

", ben zaten buradayım," dedi. "Sadece birkaç dakika sürecek." Keşke onu şu anda öldürebilseydim.

" değil." Button bana doğru eğildi ve saç diplerimi öptü.

Çene. "Yukarıda bekliyor olacağım." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, böylece söyleyeceklerini sadece ben duyabilecektim. "Ve ben de üzerime biraz daha rahat." Merdivenlerden çıkmadan önce kulak mememi öptü.

Gözlerim hemen onu takip etti ve mükemmel kığına odaklandı. Yapmak istediğim son şey merdivenlerin dibinde kardeşimle konuşmaktı. Sevgilimin, kadınının içine gömülmek istiyordum. O gittiğinde ben

Cane'e döndü. "Ne?" Küçümsediğimi gizleme zahmetine girmedim. O anda Cane'den nefret ediyordum ve bunun açıkça belli olmasını istiyordum.

Lanet olası bir aptal gibi sırtmaya devam etti. "Romantik görünüyordu."

Gözlerimi ona diktim ve ellerimi iki yanımda tuttum. Button uzaklaştığı anda yumruk oldular ve kardeşimin suratına bir yumruk atıp iki elmacık kemiğini de kırmak istedim.

"Dans edip şarkı söyleyen bir tip olduğunu fark etmemiştim."

Kopmak üzereydim. Bunu yapmamamın tek nedeni

Cane benim dünyadaki tek ailemdi. Başka biri olsaydı çoktan bayılmış olurdu.

"Cane, çıkar ağzındaki baklayı. Memnun etmem gereken bir kadın var." Onun tek sahip olduğu, istediği pis şeyleri yapacak pahalı fahişelerdi. Benimse onları istediği için yapan bir kadını vardı.

"Son konuşmamız hakkında düşündün mü?"

"Cane, sana bakmadığım sürece seni hiç düşünmüyorum."

Hakareti sineye çekti. "Ona nasıl hissettiğini söyledin mi? Eğer , söylemene gerek olmayabilir. O serenatla bunu çok belli ettin."

"Aşk hayatımla ilgili takıntın ürkütücü, Cane."

"Takıntılı değilim. Şimdi soruya cevap ver."

Bu kız kıza konuşmalar eskiyordu. En azından ona gerçeği söylersem bu konuşmalar sona erecekti. "Bu seni ilgilendirmez ama evet. Ona sevdiğimi söyledim.

onu." Kelimeler ağızımdan çıktı ve sonsuza dek eterde kayboldu. Onları geri alamazdım ve asla da almak istemezdim.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, ta ki tam bir sırtışı dönüşene kadar. "Aferin sana, dostum." Omzuma vurdu.

"Artık bu konuda konuşmayı bırakabilir miyiz?"

"Tabii. Korkak gibi davranmayı bıraktığına sevindim."

"Ben mi?" diye sordum kuşkuyla. "Beni sürekli rahatsız eden sendin. Ben."

"Sadece senin için en iyisini istiyorum. Ve bence bu o. Vanessa'nın onu seveceğine adım gibi eminim."

Kız kardeşimden bahsetmek beni yeniden hüzünlendirdi. Evet, Button'ı çok severdi. Tüm ailem ona bayılırdı.

"Merakım sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim. Ama annem artık buralarda değil, Vanessa da öyle, o yüzden birinin bunu yapması gerekiyor." Omuz silkti. "Geriye kalan tek ailen benim, bu yüzden ben olmak zorundayım. Bir gün doğru kadınla tanıştığımda, beni kızdırmak ve seninle birlikte olmak için tüm rızamı alacaksın. etmediğimden emin ol."

Sonunda gülümsedim ve harekete geçmek kolay oldu. "Bir anlaşmamız var."

On Dokuzuncu Bölüm

İnci

Crow her zamanki gibi aynı saatte eve geldi. Yatak odasına girdiğinde üzerinde o sabah giydiği tertemiz takım elbisesi vardı ve hayatının her gününde olduğu gibi nefis görünüyordu. Gösterişli saati kolundaydı ve ellerinin üstü damarlarla doluydu. Onu görmek bile her kadını ıslatıyordu.

Yatağın kenarında beni görünce durdu. Üzerimde siyah iç çamaşırları, belimi sıkıca saran ve göğüslerimi birbirine bastıran bir tulum ve ona uygun dantelli bir tanga ile biten siyah çoraplar vardı.

Gözleri hemen moka kahverengisinden iç çamaşırimla aynı renge dönüştü. Sonra parmak uçlarımdan sarkan kelepçeleri fark etti. Tahrik olduğunu gizleyemeyerek boğazındaki yumruyu yuttu.

Bir süre durakladıktan sonra kravatını çekip çıkardı ve yere attı. Bana yaklaşırken hızla soyundu, önümde durmadan önce her giysisini çıkardı, tanrı ve insan birbirine karışmıştı. Vücudu bir kas deviydi ve gözleri kalbindeki karanlık arzuları gösteriyordu. Aleti kaya gibi sertti ve bir parmak şıklatmasıyla içime girmeye hazırıldı. "Dizlerinin üzerine çök." Durumu hemen kontrol altına aldı, baskın ve sahiplenici oldu. Son zamanlarda sadece tatlı tatlı sevişiyorduk.

ve şehvetli bir aşk. Ancak sert bir sikiş duyduğu ihtiyaç anında vücuduna geri döndü.

"Hayır."

Ona meydan okuduğumda gözleri kısıldı.

"Yanlış bir fikre kapılmışsın." Ellerimi göğsüne bastırdım ve onu yatağa doğru yönlendirdim. Şilte dizlerinin arkasındayken onu şiltenin üzerine ittim, sonra da üzerine çıktım. "Otur." Onu tuttum
Kelepçeler, onu yatak başlığına zincirlemek için hazır.

Sonunda gerçekte ne olduğunu anladığında, arzusu daha da derinleşti. Onu beni kontrol etmekten daha fazla tahrik eden tek şey, kontrol edebilecek kadar güçlü bir kadına sahip olmaktı. İstedigimi yaptı ve sırtını yatak başlığına yasladı, gözleri sürekli benimkilere kilitlenmişti.

Ellerini parmaklıklara kilitledim ve onu yerinde sabitledim.

Hemen eğildi ve boynumu öptü, dili baştan çıkarıcı bir şekilde benimde geziniyordu. Aleti karnına doğru sertleşmişti ve beklentiyle bana doğru bastırdı.

Kucağından ayrılıp yatağın yanında durdum ve yavaşça külotumla oynadım. Yavaşça parmakladım, dantelin kumaşını narin parmak uçlarımda hissettim.

Crow beni izledi, gözleri parmaklarımdan hareketine yapışmıştı.

Onları yavaşça uzun bacaklarımdan aşağı çektim ve sonra kenara attım.
Gözleri hemen arasındaki çıkıntıya gitti ve dudakları çaresizlik içinde aralandı.

Kalçalarının üzerine oturdum ve kıvrımlarımı sikine yasladım. Yavaşça ileri ve geri hareket ederek kayganlaştırıcımı uzunluğundan aşağıya ve taşaklarına doğru sürükledim.

Bağlı olduğunu unutarak beni yakalamak için kelepçeleri çekti.
Dudaklarından hayal kırıklığı içinde sessiz bir hırıltı çıktı. "Düğme..." Bu
Sesinde yalvarış, içimde olmak için duyduğu çaresizlik vardı. Ne kadar ıslak olduğumu biliyordu çünkü her tarafını ıslatmıştım.

Omuzlarını kavradım ve kendimi onun üzerinde konumlandırımdı.
"İstiyorsun

Ben mi?"

"Evet."

"Anlat bana."

Boynunu uzattı ve ağzımın köşesini öptü. "Seni becermek istiyorum."

"Adımı söyle."

Ağzıma karşı konuştu, göğsü endişeyle inip kalkıyordu. "Seni
becermek istiyorum, Button."

Başımı girişine yerleştirdim ve taşaklarına kadar inene kadar kaydıldım.

"Lanet olsun." Zincirleri çekti ve kurtulmaya çalıştı.

Omuzlarını bir çapa gibi kullanarak uzunluğunu yukarı ve aşağı hareket ettirdim. O kadar kalın ve dolgundu ki, arzularıma o anda ve orada teslim olmak istedim. Crow'la seks şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Aynı anda hem tutkulu, hem kavurucu, hem de nefisti.

"beni." Zincirleri tekrar çekti ve neredeyse yatak başlığını kırıyordu.

"Hayır." Kollarımı boynuna doladım ve itişlerimi derinleştirdim. Aletin sadece ucu içimde kalana kadar çekmeden önce onu tamamen içime ittim. Sonra beni bir kez daha gererek kendini tekrar ittim.

"Siktir, Button."

Alt dudağını öptüm ve ağzımın içine çektim. Ona şakacı bir ısırık verdim çünkü şiddeti sevdiğini biliyordum. Onu ama acı çekmesine neden oldum.

Ağzıma doğru nefes aldı ve taşaklarının derinliklerinde oluşan zevkle savaşımaya çalıştı. İçime o kadar çok boşalmıştı ki, hissettiği anda ne hissettiğini tam olarak biliyordum.

Elimi bacaklarımın arasına götürdüm ve klitorisimi agresif bir şekilde ovuşturdum, ona asla unutamayacağı bir gösteri yapmak istiyordum.

Tüm bu süre boyunca beni izledi, gözleri yeraltı dünyasından daha karanlıktı. Umutlu olmasına rağmen zincirlerini çekti. Kalçaları aşağıdan içime doğru itildi ve boynu gerginlikten kordon haline geldi.

"Tanrım, ." Klitorisimi daha sert ovuşturdum ve onun uzunluğunu aldım. Zevk ufukta beliriyor ve hızla yaklaşıyordu. Kör edici ve güçlü olacağını zaten biliyordum. Beni sonsuz parçalara ayıracak ve bir daha asla bir araya gelemeyecektim.

"Çok. Lanet. Muhteşem."

Patlamayı bacaklarımın arasında hissettim ve anında yıldızlara doğru . Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve yüzüne çılgılık attım. İsmi sayısız kez boğazımdan kaçtı ve çok geçmeden ağzım kurudu.

Aletini içime almaya devam ettim ve ellerimi göğsünde gezdirdim. Parmak uçlarımdaki teri, kas ve güçle birlikte hissettim. Bu orgazm ayaklarımı yerden ve vücudumdaki tüm enerjiyi emdi.

Yüzümdeki zevki görmek onu da tahrik etti. "Tokatla beni."

Her santimimi hissedebilmesi için onu duvarlarıma doğru hareket ettirerek uzunluğuna doğru öğüttüm.

"Tokatla beni, Button."

Avucumu hafifçe yüzüne vurdum. "Daha sert."

Tekrar yaptım, avuç içim tenine çarptı. "Daha sert."

Bu sefer elimden geldiğince sert yaptım, hareketle birlikte yüzünün dönmesini sağladım.

Sonunda inledi, gözleri kapalıydı ve aldığı zevk yüzünden . "Tekrar."

Elimi yüzüne vurdum.

Hızla döndü ve yanağı kızardı. Çenesini sıktı ve gözlerini açtı, bakışlarında derin bir memnuniyet vardı. "Bir kez daha."

Tekrar yaptım ve ona daha sert vurdum.

"Siktir." Altımda gerildi ve beni döl doldurdu. Dölünün ağırlığı derinliklerine yerleştikçe sıcaklık bacaklarımın arasına yayıldı. Ağırlığın yanı sıra tohumunun kavurucu sıcaklığını da hissedebiliyordum.

Aldığı zevkin etkisinden kurtulup kendine gelmesi neredeyse bir dakika sürdü. Sayısız kez tokatladığım için yanakları kızarmıştı ve her zamankinden daha tatmin olmuş görünüyordu. "Beni tamamlıyorsun."

Kötü bir şey söylemesini ya da bir emir vermesini bekledim. onu serbest bıraktı, bu yüzden sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Konuşurken sesinde samimiyet vardı ve beni sevdiğini söylediği an kadar tatlıydı. "Ve sen beni tamamlıyorsun."

"beni!" Halıyı kavrarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Beni yerde sürükleyemesin diye tırnaklarımı kumaşa geçirdim. Beni güvenli bir yere götürecek her şeye uzanıyordum.

Bones bacağımı sertçe çekti ve neredeyse . "Kapa çeneni, köle." "Dur!" Bacağımı olabildiğince sert tekmeledim. Köleleştirilmeyi reddediyordum.

Bu deli adam tarafından tekrar. Hayatım işkence ve acıdan başka bir şey olmayacaktı. "Lütfen bırak gideyim."

"Düğme." Güçlü eller beni sertçe sarstı. "Button, buradayım."

O ses kulağıma geldi ve beni rahatlattı. Bir anda Crow koridorda belirdi. Beni iki elimden tutup çekiştirdi ve beni esir alanın elinden kurtardı. Ama ağlamayı durduramıyordum. Dehşetten kurtulamıyordum.

"Button, uyan." Bir sarsıntı daha ve rüya paramparça oldu.

Yatakta doğruldum ve çarşafı tuttum. Gözlerim birden açıldı ve sadece Crow'un yatak odasındaki gölgeleri gördüm. Nefesim kesilmişti ve

Ne kadar derin nefes alırsam alayım oksijen yetmiyordu. Vücudum terden sırlıklam olmuştu ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Düğme." Crow'un yumuşak sesi yanımdan geldi. "Bu sadece bir kâbustu. Artık bitti. Burada benimlesin ve güvendesin." Bana dokunmadı ve bir ayağını aramızda tuttu. Elleri yanlarında duruyordu ama gözleri bana dokunmak için can atıyordu. "Benimle güvendesin."

Gözyaşlarım hâlâ sıcaktı ve bedenim hâlâ titriyordu. Zaman zaman kâbuslar görüyordum ama Crow'la yattığımda genellikle hiç kâbus görmezdim. Bu beklenmedik bir şeydi ve bu beni daha da korkutuyordu. Hıçkırıklar göğsümü parçaladı ve daha da şiddetlenmeden onları durdurmaya çalıştım.

"Güvendesin." Crow beni dünyaya geri getirmek için sözlerini tekrarlardı. Sessiz olmamı ve kendimi toplamamı söylemek yerine bana karşı sabırlı davrandı. Eskiden ağlamamı yasaklardı ama artık gözyaşlarımı kızgınlık yerine endişeyle izliyordu. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Düğme. Sana söz veriyorum."

Sonunda konuşacak gücü kendimde buldum. "Biliyorum."

Yatağın karşısında bana yaklaştı ve güçlü bir kolunu belime doladı. Dokunuşu sıcaktı, Bones'unki gibi soğuk ve nasırlı değildi. Yüzünü benimkine yasladı ve beni yatıştırmak için parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Benimle konuşabilirsin."

Yapmak istediğim son şey kâbusu tekrar yaşamaktı. Zihnimin derinliklerinde bir daha ziyaret edemeyeceğim bir yerde kaybolmasını istiyordum. Hiç olmamış gibi, olup gitmesini istiyordum. "Hayır." Rüya benim için zaten acı vericiydi. Crow'un canını daha da yakacaktı.

"Artık benimlesin. Bunu unutma." Elini enseme doladı ve ağzımın kenarını öptü. "Ben hayatta olduğum sürece sana zarar veremez. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Beni anlıyor musun?"

Boğazımı temizledim ve gözyaşlarımı yuttum. "Evet."

"Bir dahaki sefere kötü bir rüya gördüğünde, üçten geriye doğru say. Bitirdiğinde uyan."

Gözlerinin içine baktım ve sessizce daha fazla açıklama istedim.

"Eskiden kâbuslar görürdüm," diye fısıldadı. "Geriye doğru sayıyordum

her zaman işe yarar. Güvenin bana."

"Kabusların ne hakkında?" Bu soruyu sormamalıydım ama sordum. Doğru zihin durumunda değildim. Ruhumun yarısı hâlâ Bones'un pençesindeydi. Tekrar uyuyup uyandıktan sonra normale dönecektim.

Crow parmak uçlarıyla enseme masaj yaptı. "Vanessa. Ailem. Öldürdüğüm adamlar. Gördüğüm şeyler. Temel olarak, her şey

Hayatım boyunca tanık oldum."

"Özür dilerim..." Benim kâbusum çok ama onunkinin ne kadar kötü olduğunu hayal edebilirdim.

" değil. Eskiye göre daha seyrek ." "Saydığın için mi?"

"Hayır. Sen hayatıma girdiğinden beri yavaşladılar."

Gözlerim yumuşadı ve sonunda kâbusumu düşünmeyi tamamen bıraktım.

", Button. Yeterince zaman ver ve gidecekler. O zamana kadar sadece say. Bu her zaman işe yarar."

"Tamam."

Burnunu burnuma önce alnıma bir öpücük kondurdu. "Bir yürüyüş seni daha iyi hissettirir mi?"

"Dışarıda mı? Ama karanlık."

"Güneş birazdan doğacak. Güneşin doğuşunu birlikte izleyebiliriz."

Yatağı sıcak ve rahattı ve malikânesinin duvarları bizi güvende tutuyordu. Ama güneş bizi yeni bir güne karşılarken onun elini tutmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yoktu. "Kulağa hoş geliyor."

"Hey, muhabbet kuşu." Cane pahalı takım elbiselerinden birini giyerek bana doğru yürüdü. Çoğu zaman kot pantolon ve deri ceket giyerdi. I

ne için giyinmesi gerektiğinden emin değildi. Yaptığı işte profesyonellik önemli gibi görünmüyordu.

"Hey, bok kafa."

Bu hakaret sanki ona iltifat etmişim gibi hemen sırttı. "Siz ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz."

Bana yaptıklarına rağmen ondan nefret etmedim. Bir şekilde davranışları için onu affettim ve aslında onu sevdim. Crow'un dünyadaki tek ailesiydi, bu yüzden ona düşkün olmamak imkânsızdı. Eğer Crow'un yardıma ihtiyacı olursa, anında orada olurdu. Bu satın alamayacağınız türden bir sadakatti. "Evet, ." Merdivenlerin başına baktım ve Crow'un görünmesini bekledim. O ve Cane'in o öğleden sonra birlikte işleri vardı.

"İşte şimdi bir eşek gibi davranıp sana söylemiştim an geldi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

"İnkâr etme" Beni kolumdan dürttü. "Haklıydım. Sen haklıydın. yanlış."

"Ne hakkında?"

"Bana aptalı oynama. Seni sevdiğini söylemiştim."

"Sana inanmıştım. Hatırladın mı? Ona nasıl hissettiğimi söyledim ve o da odadan çıkıp gitti. Yani hayır, bana öyle söylemedin."

Gözlerini devirdi. "Crow kancıklık yapıyordu. Bu sayılmaz."

"Öyle." İki aylığına Amerika'ya geri döndüm. Kesinlikle sayılır.

"Kafasını kışından çıkardı ve sana söyledi. Sonunda herkes kazandı."

Bu konuşmanın tartışamayacağım tek kısmı . "Siz ikiniz bugün ne yapıyorsunuz?"

"Yunanistan'dan gelen haydut bir grup askerle buluşuyoruz. Bones hakkında bilgi alabilmemiz için çevreye yayılmamız ve daha fazla insanı aramıza gerekiyor. Crow ve ben bu konuya odaklanmak için her iki işimize de ara verdik."

Duyuru beni rahatlatmıştı. Belki Bones öldüğünde artık kabus görmeyecektim. Belki hepimiz hayatımıza devam edebilirdik.

Geçmişini ait olduğu yerde bırakmak. "Onu yakalayacağımıza eminim."

"Kesinlikle. Kardeşim aklına bir şey koyduğunda her zaman başarılı olur-özellikle de seninle ilgili olduğunda." Manşetini düzeltti bağlantılarına baktı ve kardeşini aramak için merdivenlerin tepesine göz attı.

"Bugün geç kaldın, ha?"

"Dikkatimiz dağılmış olabilir..."

Sırıttı ve beni hafifçe yanımdan dürttü. "Lütfen bana bir kız kardeşin olduğunu söyle."

"Hayır. da senin yanına yaklaşmasına izin vermezdim."

Kıkırdadı ve çekildi. "Bu muhtemelen en iyisi. En azından bir kardeşin olacak." Göz kırptı.

Crow ve ben evlilik hakkında hiç konuşmadık. Bu konu en son gündeme geldiğinde masada olmadığını söyledi ve ben de aynı şeyi söyledim. Beni sevdiğini ve onunla yaşamamı istediğini itiraf etti. Ama ilişkimizin buraya kadar gideceğini biliyordum. Belki istediğim her şey değildi ama Bana verdikleriyle yetinecektim. "Bunun hiç sanmıyorum. Ama yine de bir kardeş gibi hissediyorsun."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Fark etmediysen diye söylüyorum, kardeşim sırılsıklam aşık."

"Ben de öyle. Ama o evlenilecek tiplerden değil."

"Bundan emin değilim... Bir sürü şey söylüyor."

"Sanırım onu senden biraz daha iyi tanıyorum."

Kulaktan kulağa sırttı ve gerçekten güldü. "Sen nasıl istersen, tatlım."

Crow sonunda gece yarısı takım elbisesi ve beyaz yakalı gömleğiyle merdivenlerden indi. O gün için seçtiği kravat koyu mor renkteydi. Seçtiği renkler her zaman onun karanlık dış görünüşünü vurgular ve Moka rengi gözleri. Bize ulaşmadan hemen önce kol düğmelerini düzeltti. "Hazır mısın?" "İnanamayacağın kadar." Cane arkasını döndü ve Bize biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı açtım.

"Eve döndüğümde görüşürüz." Kolu belime dolandı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Tamam. Akşam yemeği için peynirli makarna yapıyorum."

Dudağının kenarı gülümsedi. "Lars'ın yedek olarak bir şeyler yapmasını sağlayacağım."

Koluna şakacı bir tokat attım. "Denemeden peynirli makarnayı kötüleme."

"Diss?" diye sordu. "Asla anlayamayacağım bir başka Amerikan argo kelimesi."

Ona bir tokat daha attım. "Benimle uğraşmayı bırak."

Bileğimden tuttu ve beni göğsüne çekti. Sesi birden ciddileşti. "Sana istediğim kadar sataşabilirim, çünkü sen benimsin." Beni dudağımdan sertçe öptü ve neredeyse dudaklarımı morartıyordu.

aniden çekip gitmeden önce. Kardeşinin beklediği ön kapıya doğru ilerlerken güçlü omuzları hareket ediyordu. Pantolonunun içinde kıcı bile güzel görünüyordu.

Nefes nefese kalmış bir halde, döneceği ana kadar geri sayıma başladım.

Ocağın başında durdum ve tencerenin içindekileri karıştırdım.

Crow arkamdaki yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Belki de Lars'a bu gece izin vermemeliydim..."

"Kapa . Bu iyi bir şey."

"Nereden bulduğundan bile emin değilim."

"Lars'ın kendi yöntemleri var." Toz peynir ve tereyağı eridikten sonra içindekileri iki tabağa boşalttım.

Karga gözlerini dikmiş bakıyordu, iştahı hâlâ yerinde değildi. "İçinde toz peynir olan hiçbir şey yenilebilir olamaz."

"Gösterişçi bir pislik olmayı bırak."

Gözleri hemen kısıldı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Beni duydun." Çatalımı kâseme bıraktım ve aynısını onunkine de yaptım. "Şimdi zihnini boşalt ve bir dene."

Dokunmadan baktı. "Böyle şeyler yerken vücudun nasıl bu kadar seksi olabiliyor?"

"Lanet olsun, Crow. Sadece ." Kaseyi göğsüme yaklaştırdım ve bir ısırık aldım. "Nefis..." Peynirli güzellik inanılmazdı. Günün her saati benim için pişirilen İtalyan gurme yemekleri çok lezzetliydi ama bazen abur cuburlar doğru noktayı vurur.

Kaseyi kendisine yaklaştırmadan önce iç çekti. Tereddütle erişteyi çatalına aldı ve dudaklarına götürdü. Bocaladı

Bir an için yemeğin tadının ne kadar kötü olacağından ya da haklı olduğumu kabul etmenin ne kadar berbat olacağından korktum.

"Gel hadi. Yoksa seni beslemem mi gerekiyor?"

"Bunu çıplak vücuduna sürebiliriz. Kesinlikle yedim.

o zaman."

Kulağa ne kadar iştah açıcı gelse de, işlenmiş yapışkan istemedim.

Her peynir oldu. "Ne kadar çabuk yaparsan, o kadar çabuk biter. Sadece gerçekten hoşuna gideceğinden korkuyorsun."

"İnanın bana, bu saçmalıktan hiç hoşlanmayacağım."

"İtalyan yemeklerini sevip sevmeyeceğimi bilmiyordum ama yine de denedim." Gözlerini devirdi. "Herkes İtalyan yemeklerini sever.

Makarna kraldır."

Kasesine başımı salladım. "Peki ne olduğunu düşünüyorsun?"

Gözlerimin içine sert bir bakış attı. "At boku."

Kasemi aramızdaki mutfak adasına koydum ve iki elimi kalçalarımaya koydum. Yerimdeki küçük canavar dışarı çıktı, pençeleri ve dişleri ortaya çıktı. "Bir ısırık al."

"Yoksa ne olur?" Gözleri hemen ağzıma kaydı, işler gerginleştiği anda düşünceleri otomatik olarak uğursuzluğa dönüştü.

"İyi bir şey değil."

Yüzünde beliren gülümsemeye karşı savaştı ve sonunda bir ısırık aldı. Erişteyi ağzına attı ve yavaşça çiğnemeye başladı.

dramatik bir yutkunuş. Anlaşılmaz bir ifadeyle, acele etmedi. "Eee?" Bunu sevmemesine imkân yoktu.

Kaseyi yere bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Saçmalık."

Gözlerimi hiddetle yere indirdim. "Sen tam bir yalancısın." Onu mutfak adasının etrafında kovaladım ve bir bulaşık havlusuyla ona vurdum. "Hoşuna gitti ve bunu biliyorsun."

Havlunun ısırmasından kaçınmak için etrafta koşturdu. Ben onu kovalarken, o güldü. O içten kıkırdamayı gerçekten duyduğum nadir anlardan biriydi.

boğazının derinliklerinden geliyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı, bir an için onun çocukken nasıl biri olabileceğine dair bir fikir edindim. Eğlenceli ve mutluydu, ruhunda parlak bir ışık yanıyordu. "Button, seni seviyorum. Ama seni sevmiyorum. yemeklerini seviyorum."

"Seni buna pişman edeceğim." Onu tezgahın yanından mutfığa kadar kovaladım. Havluyu sardım ve tam kıçına vurdum. Dar bir kot pantolon giyiyordu ve havlu kot pantolona çarptığında yüksek bir ses çıkardı.

Aniden arkasını döndü ve beni ensemden yakaladı. Bir askerin gücüyle beni tezgâhın üzerine eğdi ve tek bir hareketle elbisemi yukarı fırlattı. Havluyu elimden kaptı. çıplak kıçıma vurmada önce.

Acı kalçalarımın aşığı ve sırtımdan yukarı vururken gerildim.

Malzemenin ısırığı bir yara izi bırakacak kadar güçlüydü ama çarpışmanın şoku amımın özlemle sıkılmasına neden oldu. Amerika'ya gittiğimden beri bana karşı agresif olmamıştı ve ben onun bu karanlık tarafını özlemiştim. Aynı anda hem tatmin edici hem de dehşet vericiydi.

Crow göğsünü sırtıma bastırdı, sonra uzun parmaklarıyla kıcımlı okşadı. Nefesleri kulağıma dolduruyordu, heyecanı her halinden belliydi.

tek pantolon. "Hoşuna gitti mi?"

Sessizliğin bir saniye bile izin vermedim. "Evet."

Beni çevirdi ve tezgâhın üzerine kaldırdı. Bacaklarımı beline doladı ve yüzlerimiz birbirine değene kadar göğsümü kendine doğru çekti. Elleri vücudumda aşığı yukarı hareket ediyor, sanki sadece onun hissedebileceğı bir şeymişim gibi her yerimi hissediyordu. Tişörtümün üzerinden göğüslerimi sıyırdılar ve sonra

Sonunda boynumda durdu. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, özlediğim öpücüğü vermeden önce beni yavaşça kızdırdı.

Kollarımı boynuna doladım ve ağzının benimkine doğru hareket ettiğini hissettim. Ölçülü bir yoğunlukla beni yavaşça öptü. Dudakları Amaca yönelik dokunuşlarla benimkini öptü ve serbest bırakmadan önce alt dudağımlı şakacı bir şekilde ağzına aldı. Her şeyde bir tanrıydı ama iş öpüşmeye geldiğinde Zeus'a dönüşüyordu. Bana en yakıcı öpücükleri verebilirdi. Dilini bile kullanmadan kucaklaşırdı. Bunu her zaman

kucaklaşmanın doruk noktası. Ağzımın içine küçük bir inilti bıraktığında hemen onun için ıslanmıştım. Sonunda bana dilinin bir kısmını verdi ve pratik bir deneyimle dilini benimkine sürttü ve kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu.

Beklenmedik bir şekilde geri çekildi ve viskiyle ıslanmış dudaklarını kaldırdı. En sevdiği içkiden bir bardak gibi koyu ve zengin kehribar rengi gözleriyle gözlerini kırpmadan bana baktı. Dudaklarımı, ağzımın kenarını süzdü, sonra bakışlarını gözlerime dikti. Eğilirken iki avucu da yüzümü kavradı. "Seni seviyorum."

Az önce göğsümü yakan derin nefesle göğsüm kabardı.

Bu sözleri bana ilk söylediğinde onları kutsal bir kutsama gibi bağrıma bastım. O geceden sonra, sabah işe giderken ya da yanımda uyumadan önce bu sözleri tekrar etmedi. Bu tek seferlik bir şeydi ve bu itirafı tekrar duyma fırsatım olmasını umuyordum. Neyse ki duydum. "Ben de seni seviyorum."

O sabah uyandığımda, alışık olduğumdan daha erken bir saatti.

Güneş alışılmadık derecede parlaktı ve göz kapaklarımı yakarak zihnimi yeni bir günün başlangıcı olduğu gerçeğini kabul etmeye zorladı.

Gözlerimi açtığım anda güneş göz kamaştırıcı ve sıcaktı. Kuşlar dışarıdaki ağaçlardan ötüyor, üzüm bağından üzüm topluyor ve

ağaçların dallarındaki meyvelerin tadını çıkarıyordum. Duymamam gerektiğini fark edene kadar ses beni korkutmamıştı.

Yanımdaki Crow'a uzandım ve çarşafların soğuk olduğunu fark ettim. İri bedeni beni düşmanlarıma ve rüyalarıma karşı korumak için orada değildi. "Crow?" Doğruldu ve yatak odasına bakarken çarşafları üzerine çekti. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Saati ve telefonu yoktu, demek ki her nereye gittiye onları da yanında götürmüştü.

İşte o zaman pencerenin ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Panjurlar dışarı doğru itilmişti ve masmavi gökyüzü ufkun hemen üzerindeydi. I Eski odamda penceremi açık bırakırdım ama burada hiç yapmadığım bir uygulamaydı. Sadece benim için açık bırakmış olmalı.

Pencere kenarında küçük bir şey vardı. Odanın ışığında parlıyor ve onu bir metal parçası gibi yansıtıyordu. Altında bir levha vardı. kağıt. Bu görüntü bana bu yeni yerde uyandığım sabahı hatırlattı. Bana bir not bırakmış ve kaçmamamı emretmişti.

Yataktan kalktım ve bir gece önce giydiğim elbiseyi üzerime geçirdim. Saçlarım bir gece önce büküğü için dağınıktı ve görebilmek için karışık telleri çabucak kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Benim için bıraktığı hazinelere daha iyi bakabilmek için pencereye doğru yürüdüm.

Pencere kenarında bir yüzük duruyordu. Parlak altından yapılmış bant ince ve narindi. Tepesinde elmas yerine altın bir taş vardı.

İçinde inci olan bir düğme. Malzemeye kaynaklanmıştı ve yok edilemezdi.

Parmak uçlarımda hissettim ve içinde oturmaktan metalin ne kadar sıcak olduğunu fark ettim.

bütün sabah güneşin altında. Bakışlarımı altında duran sarı parşömene çevirdim.

Crow'un el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Evlen benimle.

Bu iki basit kelimeyi okuduğumda kalbim göğsümde durdu. Bu bir soru değil, bir talepti ve o güzel kelimeleri okurken kafamın içinde Crow'un sesini duydum. Gözlerim hemen pencerenin dışındaki manzaraya kayd ve çim ve çiçek tarlasında Crow durdu. Siyah bir takım elbise giymiş, kravatını takmış, aynı yoğun bakışlarla bana bakıyordu.

hep bana verirdi. Bunca zamandır beni izliyordu, yüzüğü ve notu keşfettiğimi görüyordu.

Farkında olmadan gözlerimden yaşlar döküldü.

Crow bakışlarımı tuttu, sonra yavaşça tek dizinin üzerine çöktü. Tıpkı daha önce yaptığı gibi önümde diz çöktü. Kimseye boyun eğmeyen adamdı ama bana boyun eğdi. Beni izlemeye devam etti, sırtı tamamen dikti ve gözlerinde emir vardı.

"Aman Tanrım..." Yüzüğü parmağıma geçirdim ve tam oturduğunu fark ettim. Kayacak kadar sıkıydı ve rahat hissettirecek kadar da gevşekti. Düğme herhangi bir elmasın parlayabileceğinden daha parlaktı.

Odadan olabildiğince hızlı çıktım ve tırabzanlara tutunarak merdivenlerden aşağı koştum. Sonsuzluk geçiyor gibiydi çünkü kat edilecek çok yol vardı. Kalbim aşırı hızdaydı ve ciğerlerim tam kapasite çalışıyordu. Arka kapıya ulaştım ve nihayet arka bahçeye gelene kadar kapıyı ittim. Patikadan aşağı koştum ve köşeyi dönerek onun durduğu yere geldim. Koşarken saçlarım arkamda kaldı ve yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde daha sert koştum.

Kollarına atladım ve kollarımı boynuna doladım. Beni zahmetsizce yakaladı, güçlü kolları beni göğsüne . Alnımı onunkine bastırdım, gözlerim hâlâ yaşlarla doluydu.

"Evet."

"Evet ne?"

"Seninle
evleneceğim."

Biri gözlerimin içine bakarken saçlarımı okşuyordu. "Hiç sormadım,
Button."

Yirminci Bölüm

Karga

Button göğsüme uzandı, uzun kahverengi saçları yüzünü çevreliyordu. Bir eli göğüs kafesimin üzerinde duruyordu ve onun için yaptığım yüzük bir elmas seti gibi parlıyordu. Bu adımı atmaya karar verdiğimde, en kaliteli mücevherlerden yapılmış pahalı bir yüzüğün onun için uygun olmadığını biliyordum. Button eşsiz ve anlamlı bir şeyi hak ediyordu.

Tek seçenek bir düğmeydi.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını kapımızın önüne bırakılan yemeklerimizle sevişerek geçirdikten sonra içinde kaybolmuştuk. Hiçbir şey konuşmadık çünkü tüm konuşmayı gözlerimiz yapıyordu. Onunla sevişirken gözleri koşulsuz sevgi ve cinsel tatminle parlıyordu. Yüzüme baktığında sevgiyle güçlenmiş bir adam gördüğünü biliyordum.

Evlilik benim için hiçbir zaman söz konusu olmadı. Yetişkin hayatımın çoğunda bir ilişki bile istemedim. Ama sonra Button içeri girdi ve dünyamı alt üst . O başka bir adamla birlikteyken kendi öfkemde boğuldum. Bones'un adamları tarafından kaçırıldığında her zamankinden daha fazla öfke gördüm. Button yatağımı sıyıran diğer kadınlardan farklıydı.

Çünkü o sonuncuydu.

Onun sonsuza dek benim olmasını istedim. Sadece onunla yaşamak ve evimi onunla paylaşmak istemiyordum. Ben de ona ait olmasını istedim. O da

soyadımı alacaktı ve dünya bizim sadece birbirine aşık iki insan değil, karı koca olduğumuzu öğrenecekti.

Parmaklarını göğüs kafesimde gezdirdikten sonra kalbimin üzerine nazik bir öpücük kondurdu. "Tekrar sevişmek istiyorum." Göğsümde daha da ilerledi, göğüsleri zevk almam için mükemmel bir görünümdeydi. Heykel gibi omuzları ve ince kolları onu üstümde tutuyordu ve bacakları yavaşça kalçalarımın üzerine basıyordu.

kadar istesem de, zaten içine dört kez boşalmıştım. Vücudumun toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı. "Bana bir saat ver."

Dudaklarını büzdü ve beni öpmek için öne doğru eğildi.

Beline sarıldım ve onu yatağa doğru yuvarladım. girene kadar onun üzerinde hareket ettim, onun içinde hayat ışıltısı vardı. Dudakları kalıcı bir gülümsemeye dönüşmüştü ve saçları dağınıktı.

Yastık. "Düğme Barsetti. Bunu sevdim."

Daha geniş gülümsedi, mutluluğu bulaşıcıydı. "Bu benim yasal adım olmaz."

"Bana kalırsa, öyle." "Pearl Barsetti.

Kulağa çok hoş geliyor."

Ona bir kez bile bu isimle hitap etmemiştim. Button çok daha iyiydi, çok daha sahipleniciydi. "İnsanların seni çağıracağı tek isim Bayan. Barsetti. Bu yüzden fark etmez."

"Hoşuma gitti." Ellerini göğsümde ve omuzlarımda gezdirdi. "Evliliğin istediğin bir şey olduğunu fark etmemiştim."

Bir süredir bunu düşünüyordum ama başlangıçta karşı koymaya çalıştım. Zihnim onu yaşlanıp saçları ağarana kadar benim malikanemde yaşarken hayal edip duruyordu. Bazen çocuğuma hamileydi, bazen de arka bahçede çocuklarımızla oynuyordu. "Ben de bilmiyordum."

"Hiç evlenmemeye ne oldu?"

Burnumu onunkine sürttüm. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Evlenmeyeceğimi çünkü bir erkeğe asla güvenmeyeceğimi söyledim.

Ama sana güveniyorum Crow."

Onun gözlerindeki sevgi ve bağlılığı görmekten hiç bıkmadım. O bana taptıkça, ben daha çok düşüyordum.

"Umarım neye ." Ona baktım ve bir açıklama bekledim.

Küçük parmak uçlarıyla omuzlarıma masaj yaptı. "Sık sık peynirli makarna pişireceğim, bu yüzden damak zevkini geliştiren iyi olur."

Dudağımın kenarı bir gülümsemeyle yükseldi.

"Uyumayı severim, yüzden hafta sonları sabahın köründe kalkmamaya alışman gerekecek."

Gülümsemem daha da arttı.

"Dünyayı görmek istiyorum. Ve sen beni götüreceksin." Parmaklarını enseme ve saçlarımın arasında gezdirdi. "Bununla başa çıkabilir misin?"

Ağzının köşesine bir öpücük kondurdum. "Her şeyle başa çıkabilirim -Sen bile."

"Güzel. Görünüşe göre doğru adama evet demişim."

"Hiç sormadım, Button. Seçme şansın yoktu." Hayır dese bile onu yine de evlendirirdim. O benim hayatımın bir parçasıydı. Ruhumun bir parçasıydı.

"İkimiz de bana her zaman seçim şansını verdiğini biliyoruz." Bacaklarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti, tekrar içine girmemi istiyordu. Konuşmamız sırasında aletim sertleşmişti ve ona doğru bastırıldığını hissedebiliyordu. Ama şimdi daha fazlasını istiyordu.

Her zaman baskın tarafımı korumak istedim çünkü bildiğim tek hayat buydu. Ama Button bana doğaüstü şeyler yaptı. Yaptığı her varsayımda haklıydı. Onun parmağına sıkıca sarılmıştım, ele geçirilmiş ve sahiplenilmiştim. O da bunu biliyordu.

Lars yatak odasının kapısını çaldı. ", Cane sizi görmeye geldi."

Button ve ben şöminenin önünde bir battaniyenin üzerine uzandık. Ateşin önünde mola vermeden önce odanın içinde dolaştık ve her mobilyanın üzerinde seviştik. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken çıplak bedenlerimiz birbirimize sarılmıştı. Yüzüğündeki düğme ateşin parlak ışığını yansıtıyor, ruhani bir parıltı gibi parlıyordu.

İstediğim son şey rahatsız edilmektir. "Ona meşgul olduğumu söyle."

Lars kapıdan uzaklaşmadı. "Rahatsızlığınızı biliyorsunuz efendim. Siz zaman bulana kadar buralarda takılacaktır."

Kardeşimi severdim ama aynı zamanda ondan nefret de ederdim. Bana uğrayacağını haber vermek için hiç aramazdı. Canının istediği zaman gelir ve giderdi. "Hemen geliyorum."

"Pekâlâ, Majesteleri." Lars sonunda koridorda yürümeye başladı.

Button elini çıplak göğsümde gezdirdi. "Çabuk ol. Nişanlın bekliyor." Parmak uçlarıyla göğsümü okşarken gözlerindeki şakacılık yanıyordu.

Onu öptüm ve alt dudağını ağızıma çektim. Çekilmeden önce onu nazikçe ısırdım. "Seni fazla bekletmeyeceğim. Ama bensiz başlamasan iyi edersin." Yerde duran bir kot pantolon ve bir tişört giydim.

Battaniyeyi omzunun üzerinden biraz daha çekti ve yastığa yasladı. "Hiçbir şey için söz veremem..."

Onun kendine dokunduğunu ve benim dönmemi beklediğini düşününce sikim kotumun içinde kıpırdandı. Onu bugün sayısız kez sikmiştim ama bir türlü doyamıyordum. Aletim kopmak üzereydi ama bu beni durdurmadı.

Yatak odasından çıktım ve alt kattaki girişe yöneldim. Cane elinde bir kadeh viskiyle kanepede oturuyordu. Lars'ın hazırladığı mezeler birkaç bardak altlığıyla birlikte masanın üzerinde duruyordu. Lars'a Cane söz konusu olduğunda rahatsız etmemesini söyledim ama o yine de yaptı. "Ne istiyorsun?"

Cane ayağa kalkmadan önce bardağının geri kalanını bitirdi. "Yeni nişanlanmış göre çok huysuzsun."

"Ne istiyorsun?" dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye tersledi. "Nasıl gitti?" "Ne nasıl gitti?" Ben sordum.

"Evlenme teklifi mi? Başka ne hakkında konuşuyor olabilirim ki?"

Cane o kadar meraklı biriydi ki rahatlıkla annemiz olabilirdi. "Evet dedi, belli ki. Yoksa neden bütün gün, her gün yukarıda onunla seks yapayım ki?"

"Yani yüzüğü beğendi mi?"

"Bayıldı." Karşı kanepeye oturdum ve bileğimi karşı dizime yasladım.

Cane oturdu. "Bir şey bilmek ister misin?

komik mi?"

Hayır. Sadece gitmesini istedim.

"Yüzüğü almaya gittiğimiz gün, ikinizin asla evlenemeyeceğini söyledi."

İki kaşım da havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Şey, senin evlenecek tipte biri olmadığını söyledi. Yüzüne gülmek için kendimi zor tuttum."

"En azından onu hazırlıksız yakaladım."

"Yani." Avuçlarını birbirine sürttü. "Düğün ne zaman?" "Emin değilim. konuda konuşmadık. Muhtemelen bu yıl içinde üzüm bağı gibi bir şey. Küçük bir şey." "Sağdıç

ben olacağım, değil mi?"

Tabii ki hayır. "Bunu yapmayacağız. Sadece evleneceğiz ve evrakları imzalayacağız. Sonra da güzel bir balayına gideriz."

"Uh... bir şey unutmuyor musun?"

Eğer onun geleceğini düşündüyse, ne yazık ki . "Peki ya Bones? Onu dışarı çıkarmak önceliğimiz değil mi?"

"Evet ama sadece bir kez balayı yapacağım, Cane. Ben yokken çalışmaya devam edebilirsin."

"Sadece çok uzun tutma. Birinin seni yurtdışında görmesini ve Bones'a anlatmasını istemezsin. Savunmasız ve yalnız kalacaksın."

"Zaten muhtemelen bütün gün içeride olacağız." Button ve ben etrafımızı keşfetmektense birbirimizi keşfetmeyi tercih ettik.

Cane göz kırptı. "Seni anlıyorum."

Tekrar ayağa kalktım ve konuşmayı kestim. "Eğer işimiz bittiyse, gitmem gereken bir yer var."

"Eminim öyledir."

Arkasından kanepeye yürürken avucumla kafasının arkasına bir şaplak attım.

"Ah." Öne doğru eğildi ve başını ovuşturdu. "Bu da neydi böyle?"

"Bu benim kibarca gitmenizi isteme şeklimdi."

Kıçı yatağın üzerinde asılı duruyordu ve yüzüm bacaklarının arasına bastırılmıştı. Klitorisini öptüm ve adımı haykırana kadar şiddetle ağzıma aldım. En tatlı amcığa ve en tahrik edici kokuya sahipti. Bütün gün ve hayatımın geri kalanında onun amını yiyebilirdim.

Bitirdiğinde dizlerimin üzerinden kalktım ve ona doğru eğildim. Yanakları kıpkırmızı ve sıcacıktı.

gece. Onu ne kadar memnun edersem edeyim, hep daha fazlasını istiyordu.

Ama belki de sonunda bu geceki sınırına ulaştı.

"Yarın benimle evlenmek ister misin?"

Soru karşısında dondu kaldı, gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ne?" "Sen ve ben dışarıda, üzüm bağlarında. Bir rahip çağırabilirim.

ve bizimle evlen."

"Gerçekten mi?" Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bana bakarken yüzündeki memnuniyet ifadesi yavaşça kayboldu.

"Neden bekleyelim ki?" Bu konuda hiç konuşmamıştık, ama geleneksel bir düğün yapmayacağımızı, misafirlerimiz olacağını ve ziyafet çekeceğimizi sanıyordum. Sadece ikimiz, Lars ve Cane diye düşünmüştüm. Basit bir şey.

"Ama elbisem yok." "Seni

Roma'ya götüreceğim."

"Ama elbiseyi göremezsin. Belki İtalyanlar bunu farklı yapıyordur ama Amerika'da bu kötü şans getirir."

"Amerika'da değilsin," diye hatırlattım ona. "Ve seninle dükkâna girmeyeceğim. Sadece dışarıda nöbet tutacağım. Başka birinin sana göz kulak olmasındansa seninle gelmek daha rahat hissettiriyor."

"Aman Tanrım..." "Ne?"

"Yarın evleniyoruz." Ayağa kalktı ve kollarımı . "Buna inanamıyorum."

Benim de bir parçam buna inanamıyordu. Ama ona baktığımda her şey anlam kazandı.

"O zaman gitsek iyi olur. Yapmam gereken bir sürü alışveriş var."

Yataktan zıpladı ve kot pantolonunu ve yerden bulabildiği gömleği üzerine geçirdi. "Ne istediğimden bile emin değilim. Straplez mi, straplez değil mi... Bilmiyorum."

Onu izlerken dudağımın kenarı kalktı. Nikâhımız için duyduğu heyecanı görmek beni da heyecanlandırıyordu. "O zaman gidelim."

"Gergin misin?" Cane siyah takım elbisesiyle yanıma geldi. Yüzünde solmayan bir gülümseme vardı ve gözlerinde o bilmiş bakış vardı.

"Hayır." Hiç gergin değildim.

"Haklı olduğumu söylemek için bir dakikanızı alabilir miyim?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana baktı.

"Ne konuda haklısın?"

"Pearl hakkında. Onu seviyordun ve ben bunu biliyordum."

Düğün günümde yapmak için pek de ideal bir konuşma değildi.

"Cane?"

"Hmm?"

"Kapa çeneni."

Gülümsedi ve aynı gözlerini devirdi. "Bugün senin günün olduğuna göre, bunu unutacağım."

Sedir kapılara baktım ve Button'ın çıkmasını bekledim. Bir arpçı geleneksel İtalyan düğün şarkısını çalmak için yan tarafa geçmişti ve rahip de diğer tarafımdaydı. Ben Katolik olarak yetiştirildim ve bir İtalyan rahip benimle evlenmezse annem deliye dönerdi.

Lars hiçbir sorun olmamasına rağmen kravatımı beşinci kez düzeltti.

"Bir şey söyleyebilir miyim, Majesteleri?"

"Tabii ki."

"Sizin adınıza çok mutluyum. Pearl çok güzel ve biliyorum ki birlikte güzel bir hayatınız olacak. Bu güne tanıklık etmekten onur duyuyorum." Lars Benimle sık sık kişisel sohbete girerdi ve duygularını göstermesinin tek yolu evle ayrıntılı bir şekilde ilgilenmesiydi. Ama Barsetti ailesinin bir parçası olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Lars kenara çekilmeden önce başıyla onayladı.

Cane kapıya bakmaya devam etti. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Benimle evleniyor, o yüzden istediği kadar uzun sürebilir. istiyor." Onun için bir ömür bekleyebilirim.

"Sadece bir uyarı." Bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Evin içinde ona bir göz attım. Şöyle diyelim... oldukça iyi görünüyor."

"Şok edici." Sanki Button an muhteşem görünmekten başka bir şey yapabilirmiş gibi.

Arpçı çalmaya başladı ve bunun çenemi kapatmam için bir işaret olduğunu biliyordum. Ahşap kapı gıcırdayarak açıldı ve Button uzun fildişi bir elbiseyle dışarı çıktı. Elinde benim dönümlerce arazimden toplanmış bir avuç kır çiçeği vardı ve saçlarına güzelce düğmeli danteller yerleştirilmişti.

Yola çıktığı anda gözleri benimkilere kilitlendi ve aynı sonsuz aşk bakışı oradaydı. Müziğe doğru yavaşça yürüdü, bana mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için endişelense de acele etmiyordu.

Treni yerde ve arkasından çekilirken hafif bir ses çıkarıyordu. Makyajı farklı yapılmıştı ama abartılı değildi. Düşündüğüm gibi görünüyordu. Onu ilk gördüğüm günkü kadar mükemmeldi, bir hayal gibiydi.

Ve o tamamen benimdi.

Bana ulaştı ve Cane'e bakmadan çiçekleri ona uzattı. Gözleri sadece bendeydi, dudaklarında hâlâ o nazik gülümseme vardı.

"Çok güzel görünüyorsun." Elini tuttum ve rahiple için ona rehberlik ettim. Eli benim elimde kavruluyordu ve bu durum onun gerginliğini gösteriyordu.

ilk kez. Yan yana durduk ve evlilik törenimizi gerçekleştirdik. Sıra yüzüklere geldiğinde, onun zaten taktığı yüzüğün yanına sıradan bir altın yüzük taktım. Üstteki düğmesi sade bandın üzerinde odak noktası oldu ve kombinasyon onun için mükemmeldi.

Sonra Cane'den yüzüğümü aldı ve parmağıma taktı. Onu ilk kez görüyordum ve benim için ne seçeceğini merak ediyordum. Kordon düz siyah ve inceydi, ama yakından incelediğimde düğmelerde görülenlere benzeyen işaretli delikleri gördüm. İşte o zaman kordonun düğmelerin dövülerek şu anda taktığım alyans haline getirilmesinden oluştuğunu anladım.

Gözlerim hemen onunkilere kaydı ve gerçekten etkilendiğimi hissettim.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama onları silmedi.

Bunun yerine, duygularının kontrolden çıkmaması için derin bir nefes aldı.

Hayatım boyunca kendimi bir yüzük, özellikle de bir evlilik yüzüğü takarken hayal edemezdin. Ama şimdi parmağımda olduğu için çıkarmak istemiyordum. O benim ayrılmaz bir parçamdı, şimdiye kadar eksik olan bir şeydi. Sadece evliliğimi ve bu kadına olan bağlılığımı temsil etmiyordu. Bundan daha fazlasını temsil ediyordu. Hayatıma girdiği anda duygusal bir yolculuğa çıktım ve bana olduğumdan çok daha iyi bir adam olduğumu gösterdi.

kendime kredi verdim.

Button sadece yüzümdeki ifadeye bakarak onu sevdiğimi anladı.
yüz.

Tören İtalyanca yapıldı ama Button çoğunu Değiş tokuşu tamamlama sırası ona geldiğinde İtalyanca "evet" dedi ve ben de öyle yaptım. Tören göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve sonra bitti. Sonunda en iyi kısmın zamanı gelmişti.

Gelini öpmek.

Button, karı koca olarak paylaşacağımız ilk öpücüğü beklerken gülümsedi. Gözlerinde o bilmiş bakış vardı, sanki biliyordu
Onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi, muhtemelen ondan bile fazla .

Onu kollarıma çektim ve yüzünü kavradım. Yüzlerce kez yaptığım gibi onu öptüm. Ama bu seferki farklıydı. Bu kadına onu sevdiğimi kelimelerle ifade etmeden söyledim. Onsuz bir hiç olacağımı, dünyadaki en önemli şeyin o olduğunu söyledim. Sadakatimi ve hayatımı sonsuza dek ona adadım.

Bölüm Yirmi Bir

İnci

Mikonos'a vardık ve otelimize yerleştik. Adanın ucundaydı, içe doğru kıvrılmıştı, böylece güzel beyazlığı görebiliyorduk.

Fotoğraflarda ve filmlerde sayısız kez gördüğüm mavi çatılı binalar.

Uçuş kısıydı ama şu ana kadar yolculuk hiç de romantik gelmemişti. Beş korumadan oluşan bir ekip gittiğimiz her yerde bizi takip ediyor, arkamızdan silahlarını ağır paltolarının içine saklamışlardı.

Odamıza girdik ve sonunda kapıyı kapattık. "Bizi takip etmeleri gerçekten gerekli mi?"

Crow bavullarımızı kenara koyduktan sonra güçlü elleriyle kalçalarımı kavradı. "Onları görmezden gel, Button."

"Ama sence de burada yalnız olmamızdan daha fazla dikkat çekmiyorlar mı?"

Alnını alnıma bastırdı, nazik dokunuşu kavurdu. "Sadece ben olsaydım, riske girerdim. Ama seninleyken risk almayı göze alamam."

Uzaklaşmadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu, düğmelerden yapılmış siyah alyansı hâlâ parmağındaydı. "Odayı beğendin mi?"

Homurdandım çünkü bu soru çok saçmaydı.

Dönüp bana baktı, kaşlarını kaldırmıştı.

"Crow, oda çok güzel. Lanet bir saray gibi. Burası da çok güzel. Keşke sadece biz olsaydık."

"Özür dilerim, Button." Arka kapıları açtı ve deniz havasının içeriye üfle. "Bones ölene kadar böyle zorunda." Geniş balkona ve suyun karşısına baktı. Yelkenliler ve yatlar sahile serpiştirilmişti ve güneş binaların çatılarına doğru vuruyor, güneş ışığının açık denize geri yansımalarını sağlıyordu.

Yanına geldim ve Yunanistan'ın güzelliğine baktım. "Burası çok güzel."

"Beğendiğine sevindim."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Anakarada bulundum ama bu adada bulunmadım."

"Yani bu ikimiz için de bir ilk."

"Evet." Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Birçoğunun ilki."

Belimi sıkmadan önce dudakları saç çizgime değdi. "İlk olarak ne yapmak istersin? Kasabada hoşuna gidecek bir sürü küçük dükkân var. Ya da sahile gidip ayaklarımızı kuma ."

Gezip görmek istiyordum ama daha çok yapmak istediğim bir şey vardı. "Bu gece evde kalmaya ne dersin?" Ellerimi göğsünde gezdirdim ve koyu kahverengi gözlerine baktım. Daha yeni evlenmiştik.

Öğleden sonra ve bu güzel yerde evliliğimizi resmileştirmek için sabırsızlanıyordum. "Yarın keşfe çıkabiliriz."

Gülümsemedi ama gözlerindeki bakış daha da yoğunlaştı. "Bayan Barsetti ne isterse onu alır."

Toskana'nın dünyanın en güzel yeri olduğunu ama ne kadar saf olduğumu çabucak anladım. Yunanistan'ın kültürü ve güzelliği Bilinen dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Güzelden de öteydi, nefes kesiciydi.

Şehir merkezine arabalarla ulaşamıyordum. Bunun yerine, alışveriş yapan yayalar için Arnavut kaldırımlı sokaklarla kaplıydı. ve gurme yiyeceklerin satıldığı küçük dükkânlar bu küçük alana sıkıştırılmıştı. Bir sürü tatlı yedim ve Frappuccino versiyonlarını denedim ve bu şimdiye kadar yediğim en iyi şeydi.

Crow bizi adanın etrafında gezdirmesi için bir yat ayarladı ve böylece burayı daha yakından görebildik. Günbatımları ve gündeğumları eşit derecede ve cennet sadece bir rüya değil, bir gerçektir. Taze deniz ürünleri, şarap ve neredeyse İtalyan mutfağını utandıracak Akdeniz yemekleri yedik.

Rüya gibi bir balayıydı.

Akşam yemeğini balkonumuzda birlikte yedik, Crow'un özel zevklerine hitap eden oda servisi vardı. Odada olmak, Crow'un Gardiyanlar peşimizde değildi. Mahremiyet güzeldi ve takdir edildi.

Crow şarabını yudumladı ve yavaşça yemeğini yedi, gözleri hep benim üzerimdeydi. Balayımızda bir kez ona bakıp da bana bakmadığını görmedim. Sanki ben çelikmişim ve onun gözleri de mıknatısmış gibi bana yapışmıştı. Bardağını yere bıraktı ve bir şey söyleyecekmiş gibi bana baktı.

Onu bekledim.

"Yüzüğümü seviyorum."

Ne kadar sık yalnız kalsak da çok fazla konuşmamıştık. Ya dışarıda eğlenceli aktiviteler yapıyorduk ya da odada sevişiyorduk. -İkisi de fazla konuşmaya gerek duymadı. "Beğendiğinize sevindim. Lars yapmama yardım etti."

Bakışlarını bana çevirmeden önce sol yüzük parmağını inceledi.

"Mükemmel, Button. Daha iyisini isteyemezdim."

Yapma sürecinde bunun mükemmel bir uyum olduğunu biliyordum. Rengi onun soğuk dış görünüşüne uyuyordu ve erimiş düğmeler ilişkimizde bizi birbirimize aşık eden simgelerdi. Altın ve gümüş o kadar değerli değildi.

"Belki de bunu daha önce konuşmalıydık ama o sırada sağlıklı düşünemiyordum..."

Beklerken nefesimi tuttum.

"Çocuk sahibi olmamız gerektiğinden emin değilim. Benim işimde bunun iyi bir fikir olup olmayacağından emin değilim."

Çocuklar şu anda aklımda olan bir şey değildi. Hâlâ evli olduğum gerçeğine alışmaya çalışıyordum. Crow beni kaçırdı ve özgürlüğüm için çalışmaya zorladı. Ona aşık olduğum gerçeği hâlâ şok ediciydi. "Bunu gerçekten düşünmedim."

"Masadan kaldırmıyorum ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Çocuksuz hayatımı düşündüğümde bu beni üzüyordu. Onları bugün ya da yarın istemiyordum ama bir gün tıpkı babası gibi bir oğlum olsun isterdim. Crow'un tapacağı bir kızım olsun isterdim. Hiç sahip olmadığım bir ailem olsun istiyordum. "Çocuk sahibi olmalıyım Crow. Bugün değil ama eninde sonunda."

Gözleri okunmuyordu. Kayıtsızlıkla eğitilmiş bir ifadeyle bana bakıyordu. Şimdi bile ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum.

"Tekrar söylüyorum, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Cane ile iş yapmayı bırak. Şaraphane senin."

"Ama bu iş doğrudan benim ailemden geliyor. Ve Cane bir aptal. Onu yerin dibine sokacak."

"Ne fark eder ki?"

Crow cevap vermedi, gözleri hâlâ okunamıyordu.

"Bence kendi ailene sahip olmak Cane'e işinde yardım etmekten daha önemli. Onu her zaman görmeyecek değilsin ya.

Her neyse." Onu istemediği bir şeye zorlamak istemiyordum ama ailesine olan yersiz sadakatinin mutlu olmamıza engel olmasını da istemiyordum. "Cane anlayacaktır. Ve bir gün özel biriyle tanışacak ve aynı zor seçimi yapmak zorunda kalacak."

Crow şarabını içti, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Şu anda hiçbir şey yapmana gerek yok Crow. Ama çocuk sahibi olmak istiyorum. Ve herhangi birinden değil, senden. Bence sen harika bir baba olursun."

Konuşma sırasında ilk kez tepki gösterdi. Kaşları kuşkuyla kalktı. "Ben mi? Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Sevgi dolu, koruyucu ve özverilisiniz."

Boş kadehi masaya koymadan önce şarabını bitirdi. "Bunu bilemem. Seni seviyorum ama bu benim için çok uzun zaman aldı. . Nasırlaşmış ve soğuk biriyim ve nefretim asla geçmeyecek bir şey. Asla düşündüğünüz gibi bir aile babası olamayacağım."

"Bu ifadeye daha fazla katılamazdım."

Crow bakışlarını çekti ve suyun ötesine baktı. "Neye inanmak istiyorsan ona inanıyorsun."

Balayımızda böyle gergin bir tartışma yaşamak istemiyordum ama bu şekilde sonuçlanmasını da beklemiyordum. "Seni tanıyorum Crow. Seni senden daha iyi tanıyorum. Eğer yapabileceğini düşünüyorsam, yapabilirsin."

Sessiz kalarak konuşmayı geçiştirdi. Yemeğinden daha fazla yemedi ve okyanusun karşısındaki manzaraya odaklandı.

Ben de aynısını yaptım çünkü ona bakmak acı verici olmaya başlamıştı. Crow'la bir ömür geçirmenin her zaman kolay olmayacağını biliyordum. Bir sürü sorunu, bir sürü yarası vardı. Ama ben de kırılmıştım ve bu açıdan birbirimizi tamamlıyorduk.

Karga sessizliği bozdu. "Sana çocuk vereceğim. Seni seveceğime ve hayatın boyunca her gün mutlu edeceğime söz verdim. Sen "Ben sözümü tutan bir adamım."

Tam olarak duymak istediğim şey değildi ama yeterince yakındı. "Teşekkür ederim."

İki haftanın sonunda ikimiz de güneşten öpülmüş ve sarhoş olmuştuk. Zaten cennette yaşıyordum ama bu yeni yerden ayrılmak istemiyordum. Mykonos, Amerika'da hiç deneyimlemediğim antik bir güzelliğe sahipti.

Zamanda geri adım atmış ve dünyaya yeni bir çift gözle bakmış gibi hissettim.

Yatağımız, çarşafların üzerinde yaptığımız seks yüzünden neredeyse kırılıyordu.

Kelepçe ya da kırbaç yerine vanilya aromasında tuttuk. Crow daha bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi, ben de ilgilenmiyordum. Sadece yavaş ve istikrarlı olmasını istiyordum, böylece içimde geçirdiği her anın değerini bilebilecektim.

Ağrılı olduğum günler oldu ama bu bizi devam etmekten alıkoymadı.

Yolculuğun sonunda vale çantalarımızı topladı ve bu yere veda etme düşüncesiyle neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Crow kolunu bana doladı ve beni çekti. "Her zaman geri dönebiliriz, Button."

"Biliyorum. Çok iyi vakit geçirdim ve bitmesini istemiyorum."

Saçımın arkasından tuttu ve yüzüme bakabilmek için çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. "Seni dünyayı görmeye götüreceğim, Button. Bu sadece Başlangıç."

"Biliyorum."

Beni dışarı çıkarmadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Yolculuğunuz nasıldı, Majesteleri?" Lars çantalarımızı ön kapıya bıraktı, böylece personel onları yatak odalarına geri ve eski kıyafetleri alabilirdi

yıkayıcıda. Bir kovandaki arılar gibi, Crow'a ihtiyacı olan her şeyi vermek için birlikte çalıştılar.

"Harika," diye yanıtladı Crow. "Bayan Barsetti ve ben harika bir zaman."

Yeni ismime hala alışamamıştım.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Lars. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Öğle yemeği hazırlayayım mı? Öğleden sonra çayı?"

"Hayır," diye yanıtladı Crow. "Duş alacağız ve günün geri kalanı için üst kata çekileceğiz. Akşam yemeği için hazır olduğumuzda size haber veririm."

"Elbette, Majesteleri." Lars bana dönmeden önce onu hafifçe selamladı. "Bayan Barsetti." İlk defa bana da aynı selam veriyordu. Sonra mutfağa geri döndü.

"Önümde eğilmesine gerek yok," dedim Crow'a.

"Bu bir İtalyan geleneği."

"Ben İtalyan değilim." Sevimli, yaşlı bir adamın benim için eğilip bükülmesine izin vermeyecektim. İşini seviyor gibi görünüyordu ama bu konumuzun dışındaydı.

Crow döndü ve gözlerindeki ateşle bana baktı. "Artık öylesin." Elimden tuttu ve iki kat merdiven çıkıp eski yatak odamın önünden geçti. Buradan ayrıldığımdan beri hâlâ içeri girmemişim. Yatak odam Crow'undu ve başka hiçbir yere girmeye cesaret edemezdim.

Crow'un telefonu çaldığı sırada yatak odasına girdik. Biz balayındayken hiç iş telefonu almamıştı. Cane bile onu aramadı, ki bu hayret vericiydi. O adam Crow'a benden daha takıntılı görünüyordu.

Crow numarayı kontrol etmeden cevap verdi, artık evde olduğuna göre yapması gereken işler olduğunu biliyordu. "Crow."

Onun hemen yanında duruyordum, böylece konuşmanın her kelimesini duyabiliyordum.

"Crow." Telefonda cınlayan derin ses, tek bir tehdit bile savurmadan dehşet saçıyordu. Sesin tonu ve temposu ürkütücü derecede tanıdık ve korkutucuydu. Hatasızdı ve onu her yerde tanıyabilirdim - birkaç metre ötede bile.

Kim olduğunu çok iyi bilen Crow gözle görülür bir şekilde sakinleşti.

"Uzun zamandır konuşmuyorduk, ha?" Bones telefonda bir tür şaka yapıyormuş gibi kıkırdadı. "Cane bana kölemle balayına çıktığınızı söyledi. Ne kadar ilginç."

Kanım dondu ve nefes alamadım. Neler olduğunu anlamıyordum ama her neyse kötüydü.

Crow bir kez olsun soğukkanlılığını kaybetmedi. "Harika vakit geçirdik. Sorduğunuz için teşekkürler."

Crow'un ifadesi komik olmasa da kıkırdadı. "Kardeşin konuşuyor ama yeterince konuşmuyor. Seni nerede bulabileceğimi sorduğumda, bu bilgiyi vermeyi reddetti ve ben de ona acımasızca işkence ettim."

Acı içime işlerken gözlerimi kapattım. Cane'in bana yaptıkları geçmişte kalmıştı ve şimdi onu bir kardeş gibi seviyordum. Onun acı çektiği fikri beni neredeyse yıkıyordu. Ve bunun Crow'u ne kadar incittiğini ancak hayal edebilirdim.

Crow etkilenmiş görünmüyordu. Yüz ifadesi tamamen aynıydı. "Buna sadakat denir, Bones. Senin asla anlayamayacağın bir şey."

Bones bu kez kıkırdamadı. "Asıl planım Cane'in beni Pearl'e geri götürmesiydi. Ama haftalar süren sonsuz acıdan sonra hâlâ çözülmedi. Bu yüzden şimdi yeni bir planım var."

"Bunun da işe yaramayacağına eminim."

Crow'un tek aile üyesi şu anda işkence görürken nasıl bu kadar sakin kalabildiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sadece bir adam Damarlarındaki beton bunu başarabilirdi.

"Oldukça basit," dedi Bones. "Bir takas yapacağız. Pearl'e karşılık Cane."

"Son takasımızın nasıl gittiğini hatırlıyorum," diye uyardı Crow. "Sende ne onur ne de dürüstlük var. Bu yüzden sana güvenmiyorum."

"Bunun için kardeşinin hayatıyla kumar oynamaya hazır mısın?"

"O zaten öldü." Crow'un sesi duygu yüklü değildi. Herhangi bir tepki vermeden kabul etti. "Ve ben asla böyle bir takas yapmam, Bones. Bunu sen de biliyorsun. Öldür onu ve bu işi bitir."

"Vay canına, soğukluğuna ben bile şaşırdım. Kardeşin senin için çatlamayı reddetti ve sen onun ölmesini umursamıyor musun?"

"O anlıyor."

Bu bitmek bilmeyen bir kâbustu. Cane bir yerlerde kilit ve Bones kafasına bir kurşun sıkmak üzereydi. Crow dünyada kalan tek ailesini kaybedecekti.

"Onu sadece öldürmeyeceğim Crow," diye uyardı Bones. "Şoka girene kadar ona işkence edeceğim. Sonra da her bir kemiğini saklayıp koleksiyonuma ekleyeceğim. Bunu düşünmen için sana kırk sekiz saat vereceğim." Crow başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Crow telefonu yatağın üzerine önce hattın kesilmesini dinledi. Kollarını iki yanına dayayarak öylece durdu. Nefes alıp veriyordu. eşitti ve ifadesi değişmedi. Hissettiği her neyse, yüzeyin çok altındaydı.

Hiçbir şey söylemedim çünkü nefes alamıyordum. Ciğerlerim acıdan ağrıyordu ve kalbim tam hızda çalıştığı için pes etmek üzereydi. Adrenalin beni öldürüyordu. "Crow..." Gözyaşlarına karşı koyamadım ve akmaya başladılar.

Crow sonunda bana baktı, ifadesi hâlâ soğuktu.

Yatağa oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim, hâlâ hıçkırıyordum.

"Hayır..."

Crow yavaşça bana yaklaştı, gözleri her daha karanlıktı. "Button, shh."

"Onu kurtarmalıyız Crow. Ne yapacağız?"

Yatağın kenarında durdu, elleri hâlâ yanlarındaydı. "Bir arama düzenleyeceğim ama bunun yardımcı olacağını sanmıyorum. Eminim Bones izi sürülemez bir yer."

"O zaman beni takas etmelisin. Cane'i kurtarmalısın." Hiçbir şey beni Bones'un elinde olmaktan daha fazla korkutamazdı ama Cane'in acı çekmesine izin veremezdim. O Crow'un yaşayan tek akrabasıydı. Bones benim peşimdeydi, bu yüzden Cane acı çekmemeliydi. Bu adil değildi.

Crow'un bana bakışı dehşet vericiydi. "Hayır."

"Crow, yapmalısın-"

"Pearl, hayır dedim."

Söylediklerini duyduğumda olduğum yerde donakaldım. Bana hiçbir zaman gerçek adımla hitap etmemişti. Bu bir uyarıydı, korkutucu bir uyarı.

"Seninle ticaret yapmıyorum ve Cane bunu anlayacaktır. Ondan gelmediğimi biliyor. Yakalandığı andan itibaren bunu kabul etti. Bundan en az senin kadar ben de nefret ediyorum ama senden vazgeçmeyeceğim."

"O senin kardeşin..." Bunu ona nasıl yapabildi?

"Ve sen de benim karımsın," diye fısıldadı. "Artık benim ailemsin.

Cane bu şekilde olmasını tercih ederdi."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. "Onunkini öylece kabul edemeyiz. Kazanmasına izin veremeyiz."

"Onu geri getirmeye çalışacağım, Button. Ama başarılı olacağımı sanmıyorum. Bones ne yaptığını biliyor. Şimdiye kadar izini kaybettirmiştir."

Dizlerimi göğsüme çektim ve hıçkırmaya devam ettim. "Çok üzgünüm... Bu benim hatam."

"Bunu bir daha asla söyleme."

"Ama öyle. Eğer ben olmasaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı." "Ve tüm hayatım boyunca perişan olurdum." Diz çöktü. Önüme geçip kollarımı kavradı. "Böyle olduğu için üzgünüm. Seni öldürdüğü kadar beni de öldürüyor. Ama bunu asla söyleme."

Burnumu ve gözyaşlarımı sildim. "Crow, bul onu. Lütfen. Eğer onu kurtaramazsak kendimle yaşayamam."

"Düğme, biliyorum." Alnımı kendine doğru çekti. "Onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"Tamam." Bileklerini kavradım ve nefes alışıma yavaşlatmaya çalıştım. Şu anda, sadece bir karmaşaydım. Bones'un bir kurbanı olarak tam olarak ne olduğunu biliyordum.

onun işkencesi gibiydi. Bunu bir başkasının, özellikle de kardeşimin yaşamasını asla istemezdim.

"Her yoluna girecek, Button. Bunu da atlatacağız."

Yirmi İkinci Bölüm

Karga

"Peki ya yeraltı mezarları?" Yirmi dört saat boyunca hiç durmadan Cane'i aradım. Hiç uyumadım, neredeyse hiç yemek yemedim ve çok fazla içtim. bulabildiğim kadar kafein. Bones ve Buttons'a karşı kayıtsızmışım gibi davranmaya çalışıyordum ama açıkçası çok korkmuştum.

Onu bulmak zorundaydım.

Çoğu zaman beni kızdırırdı ve başka hiç kimsenin yapamadığı kadar sinirime dokunurdu. Her zaman onun pisliğini temizlemek zorunda kaldım ve kadınıma affedilemez bir şekilde incitti. Ama bu, göğsümün derinliklerindeki içten gelen duyguları değiştirmede.

Kardeşimi severdim.

Bones sözünün eri bir adamdı ve Cane'i öldüreceğini söylediyse öldürürdü. Buttons başka biri olsaydı, onu gözümü kırpmadan teslim ederdim. Ama o yasak bölgedeydi. Kalbimin derinliklerinde, Cane'in bunu anlayacağını biliyordum. Karımı her şeye karşı korumam gerektiğini anlayacaktı çünkü o artık Barsetti ailesinin bir parçasıydı.

En azından anladığını umuyordum.

Adamlarımdan biri cevap verdi. "Temiz."

"Peki ya Roma?" Ben sordum. "Karargahlarından herhangi biri?"

"Hepsi temiz," diye cevap verdi. "Her yeri kontrol ettik Crow. neredeyse, yüzeyin altında. Hiçbir yerde herhangi bir okuma alamıyoruz. İmza yok. Hiçbir şey yok."

"Aramanın izini sürmeye ne dersin?" Bones yarın tekrar arayacaktı.

"Deneyebiliriz," diye cevap verdi. "Ama bir yarayacağından şüpheliyim. Eminim Bones izlerini bir profesyonel gibi örtmüştür."

Cane'i ilk başta nasıl yakaladı? Cane ne yapıyordu? "Kardeşimi en son ne zaman gördün?"

"On gün önce," diye yanıtladı. "Her zamanki gibi işteydi, sonra eve gitti."

"Bir yere gideceğini söyledi mi?" Ben sordum. "Floransa'ya mı? Roma'ya mı?"

Yoksa sadece evde mi?"

"Söylemedi," diye cevap verdi omuz silkerek. "Cane özel hayatı hakkında pek konuşmaz."

çıkamaz sokağa girip duruyordum. "Lanet olsun." Boynumun arkasını ovuşturdum ve endişenin beni ele geçirdiğini hissettim. Adamlarımın ve Button'ın yanında her zaman sakin kalırdım ama şimdi kararlılığımı kaybediyordum. Uykusuzluk ve dehşet beni ele geçiriyordu.

"Özür dilerim, efendim."

"Hayır, üzgünüm." Cane'i zamanında bulamayacağımı biliyordum. Eğer balayında olmasaydım, onun kaybolduğunu fark edebilirdim.

daha erken ve bir şeyler yapabilirdim. Ama artık çok geçti.

Cane ölecekti.

Eve geldiğim anda Button beni boğdu. "Bir şey bulabildin mi? Herhangi bir ipucun var mı?"

Yatak odasına girerken gömleğimi yırtıp çıkardım, kumaştan boğulduğumu hissettim. "Hayır." Utanç içinde başımı eğdim. İş hayatımda öğrendiğim onca şeyden sonra becerilerim en önemli anlarda işe yaramamıştı. Bones ailemi, Vanessa'yı öldürdü ve şimdi de Cane'i almak üzereydiler. O adam hayatımdan her şeyi söküp almıştı ve ben bunu durduracak güçte değildim. Yatağa oturdum ve kendimi başarısız hissederek başımı öne eğdim.

Button yanıma oturdu. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

", bulurdum." Çenemi sıktım ve onu terslememeye çalıştım. Sadece yardım etmeye çalışıyordu ama ısrarlı soruları bana sadece yetersizliğimi hatırlatıyordu.

"Ona para teklif edebilir misin?"

"Kabul etmez."

"Denemelisin."

"Senin için yirmi milyon teklif ama yine de istemedi," diye tersledim.

"Bu adamın nasıl çalıştığını anlamıyorsun."

Gözleri yüzümde kısıldı. "Affedersiniz?"

Söylediğim aptalca bir şeydi ve bunu biliyordum. "Ben böyle düşünmüyorum.

demek istedim." Ensemi ovuşturdum çünkü şu anda kavga etmek istemiyordum.

Tartışmak bizi hiçbir yere götürmezdi.

"Ne istiyorsun? Yapabileceğimiz bir şey yok mu? Verdiğimiz yukarı?"

Yere baktım ve onun düşmanlığını görmezden gelmeye

çalıştım. "Crow?"

"Hmm?"

"Lütfen bana hiçbir şey yapmayacağımızı söyleme." "Button...

Ne yapacağımı bilmiyorum. Seçeneklerim tükendi." "Takası

kabul et-"

Sözlerim bir kükreme olarak çıktı. "Seninle ticaret yapmayacağım.

Bu ."

Düşmanlığım karşısında geri çekildi. "Bitirmeme izin verirsen, takası kabul etmemiz gerektiğini söyleyecektim ve bunu gerçekten yapmadan Cane'i kaçırmaya çalışacaktım."

Başımı salladım. "Çok riskli."

"Bahsettiğimiz kişi senin kardeşin. Risk iyidir."

"Hayır. Bu, seni getirip ona göstermem gerektiği anlamına geliyor.

Seni görmediği sürece işbirliği yapmayacaktır."

"O zaman beni getir."

"Hayır." Dişlerimi birbirine geçirdim. "Bize tuzak kuruyor. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Cane'i her halükarda öldürecek. Takası asla özgürce yapamayacak.

Vanessa'yı almaya çalıştığımızda paramızı aldı ve yine de onu öldürdü. Ona güvenemem."

Kederinden omuzları çökmüştü. "Crow... bir şeyler düşünmeliyiz."

Yatağı terk ettim çünkü artık ona yakın olmak istemiyordum. "Button, eğer yapabileceğim bir şey olsaydı yapardım. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan vazgeçebilseydim yapardım. Ama bu seçeneklerin hiçbiri mevcut değil. Takasa devam edemem çünkü bana karşı gelecek. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum." Ellerimi yüzümde gezdirdim çünkü gözlerim kurumuştı ve bitkin düşmüştüm. O kadar uzun zamandır uyumamıştım ki düşünemiyordum bile. "Ben sadece... beni yalnız bırak." Duşa girip ılık suyu açtım ve öğleden sonra oluşan kirin akıp gitmesine izin verdim. Gözlerimi her kapattığımda kardeşimin yüzünü görüyordum. Soğuktu, yalnızdı ve kan kaybından ölmek üzereydi. Çocukluğumuzun görüntüleri var olanların yerini aldı ve ağlama isteği duydum. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum ama nefret bunu yok edemezdi.

Kurulandıktan sonra yatağa doğru yürüdüm. Telefonumu komodinin üzerine koydum ve yorganı geri çektim. Button'la konuşamayacak kadar yorgundum ya da

Aşk. Tek istediğim birkaç saat uyumaktı, böylece yeniden sağlıklı düşünmeye başlayabilirdim. Belki beynim dinlendiğinde düzgün bir plan yapabilirdim.

Button yatak odasında değildi. Sinirlenip gitti ve muhtemelen benden uzaklaşmak için dışarı çıktı. Uyandığımda ondan özür dileyecektim. Telefonuma alarm kurdum ve başımı yastığa koyduğum anda kendimden geçmişim.

Bir rüya bile görmedim.

Alarmım beni uyandırmadı.

İki saat içinde kapanması gerekiyordu ama o sinir bozucu bip sesi hiç gelmedi. Açtım ve dışarının karanlık olduğunu fark ettim. Kısa bir şekerleme yapmak yerine günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdim. Saati görmek için elim telefonuma uzandı ama komodinin üzerinde bulamadım. Karanlıkta el yordamıyla aramaya devam ettim ama bulamadım. Sinirlenerek lambayı açtım.

Telefonum görünürde yoktu. Onun yerine bir not vardı. Ve

Button'ın evlilik yüzüğü.

Notu elime alıp onun güzel el yazısıyla yazılmış kelimeleri okurken neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Crow,

Özür dilerim. O senin dünyadaki tek ailen ve bunun olmasına izin veremem. Şu an benden nefret ettiğini biliyorum ama lütfen bunu senin için yaptığımı anla.

Seni her zaman seviyorum,

Button.

Notu okurken elim titredi ve boğazımdan yüksek bir çığlık çıktı. Komodini kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlattım ve duvara çarparak paramparça oldu. Alyansı belirgin bir çınlamayla yere düştü. Bu öfkem için yeterli değildi, bu yüzden yatak odasındaki her şeyi, ona ve bana ait olan her şeyi yok ettim.

Buna inanamadım.

İnanamadım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

İnci

Crow'un arabalarından biriyle yolda ilerledim ve yolun sağ tarafından gittikleri için şükrettim. Aksi takdirde hiçbir şeyden haberim olmayacaktı. Crow'u her gece paylaştığımız yatakta uyurken bıraktıktan sonra gözlerimden hâlâ yaşlar akıyordu. Onu alnından öptüm ve söylediğim tek kelimeyi bile duymamasına rağmen onu sevdiğimi söyledim.

Sonra evlilik yüzüğümü çıkardım ve komodinin üzerine koydum.

Eğer yanımda götürseydim, Bones onu yok ederdi. O yapardı parçalayıp yakacaktım. O yüzüğü en az Crow kadar seviyordum ve yok edilmesine dayanamazdım. Onu geride bırakmayı tercih ederdim.

Yaptıklarımın tamamen farkındaydım ve korkmuş olsam da yapılması gerektiğini biliyordum. Crow beni kardeşine tercih etti ama Cane'e ne kadar ihtiyacı olduğunu anladım. Kayıtsızmış gibi davranıyordu ama içten içe bir enkaz olduğunu biliyordum. Kardeşini de beni sevdiği kadar seviyordu, sadece bunu farklı şekilde gösteriyordu.

Son Barsetti'yi kaybetmesinin sebebi ben olmazdım.

Gözyaşlarımı sildim ve kocamı arkamda bırakma duygusuyla acı çekerek sürmeye devam ettim. Crow beni tekrar bulmak için elinden geleni yapacaktı ama benim de bir kaçış yolu bulmam gerekiyordu. Bir kaçış yolu bulana kadar durmayacaktım.

bıçak ya da sopa. Tekrar özgür olana kadar durmayacaktım. Ve Bones'u kendim öldürene kadar da durmayacaktım.

Crow'un telefonu çaldı ve ben de açtım. "Pearl." Sesimi sabit tuttum ve o şeytan dinleyebilecekken gözyaşlarıma teslim olmayı reddettim.

"Yolda mı?"

Onunla konuşmaktan nefret ediyordum. Bağırsaklarım düğümleniyor ve beni hasta ediyordu. "Evet."

"Pekâlâ. Buluşma noktasının nerede olduğunu biliyor musun?" "Evet."

"Yapacağımız şey şu-"

Durumu kontrol ediyormuş gibi konuştu ama yanılıyordu. Durumu ben kontrol ediyordum. "Hayır. Yaptığımız şey bu." Onu tek bir cümleyle susturdum. "Plaza caddesindeki kilisenin önünde buluşacaksınız. Eski ve terk edilmiş bir yer. Cane'in serbest bırakıldığını ve arabaya bindiğini gördüğümde yanınıza geleceğim."

"Hayır. Bunu benim yapacağız."

"Sana güvenmiyorum," diye tersledim. "Eğer beni istiyorsan, bunu benim yol."

"Peki sana neden güveneyim?"

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu kavradım.

"Çünkü bir Barsetti'nin sözleri kanundur. Ve ben bir Barsetti'yim." Ağlamamaya çalıştım

Tekrar.

Bones telefonda durakladı. "Tamam. Senin yaparız. Ne zaman orada olacaksın?"

"On dakika."

Telefonu kapattı.

Telefonu yere bıraktım ve gözyaşlarımın tekrar sel olduğunu hissettim. Crow uyandığında ve ne olduğunu anladığında çok geç olacaktı Takas bitmiş ve sona ermiş olacaktı. Asla anlatma şansım olmayacaktı. onu tekrar sevdiğimi söyledim. Ve son konuştuğumuzda kavga ettik. Bu şekilde veda etmek istememiştim.

Bir süre sonra tanımadığım bir numaradan telefonum çaldı.

İçgüdülerim bana kim olduğunu söyledi. Titreyen elle cevap verdim. "Pearl."

Crow'un sesi telefona ölçülü bir vahşilikle geliyordu. Bağırıyordu ama ses tonu da bir o kadar dehşet vericiydi. "Dön. Dön. Dön. Dön."

Ayağımı gazda ve direksiyonu düz tuttum. "Button, dediğimi yap yoksa yemin ederim-"

"Özür dilerim. Bunu yapmak zorundayım."

"Hayır, . Nasıl olsa Cane'i öldürecek. Kendini sebepsiz yere feda ediyorsun."

Sesimi sakın tuttum çünkü son konuşmamızın

Bu korkunç. "Crow, bunu yapacağım. Onu kurtarmak zorundayım. Üzgünüm.

onaylamıyorum ama açıkçası bu benim seçimim. Ama hazır seni yakalamışken, seni sevdiğimi ve kaçmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemek istiyorum."

"Düğme..." Öfkesi kayboldu ve sesi titredi. Sesindeki duyguyu daha önce hiç duymamıştım. Ağlıyor olabilirdi. Bilmiyordum. "Bunu bana yapma."

"Özür
dilerim..."

"Düğme."

"Seni seviyorum Crow." Gözyaşlarımı elimle susturdum ve mümkün olduğunca sessiz kaldım. Bu konuşma benim ölümüm olacaktı.

"Lütfen arabayı geri çevir."

"Gitmek zorundayım."

"Düğme-"

" önce beni sevdiğini söyle." Yolun kenarına çarpmamak için direksiyonu daha sıkı kavradım.

Crow pes etti çünkü elde edemeyeceğini biliyordu. "Seni seviyorum, Button. Ve seni geri alacağım."

Bu sözlerin doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Tek yapmam gereken savaşmak ve o beni kurtarana kadar asla pes etmemektir. Bunu bir kez yapmıştım ve tekrar yapabilirdim. Bu adam ve ailesi için her şeyi yapardım çünkü onun ailesi benim ailemdi. "Biliyorum."

Terk edilmiş kiliseye vardım ve arabayı kilisenin önüne park ettim. karşı sokakta. Anahtarlar kontakta ve telefon bardak tutucuda bırakılmıştı. Kilise, yaklaşık on yıl önce meydana gelen bir deprem nedeniyle büyük ölçüde enkaz haline gelmişti. Cemaat kiliseyi yıkmak istemiyordu çünkü hala şehir için tarihi bir kalıntıydı. Takas için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm çünkü saklanacak çok yer vardı.

Telefon zamanında çaldı.

Açtım. "Nerede?"

"Asıl soru, neredesin?" Sesi açlık doluydu, pençelerini bana batırmak için çaresizdi. Tahrik olduğunu hissedebiliyordum, beni yeniden kendine ait kılmak için duyduğu çaresizliği Karga'nın tenimde kalan tüm izlerini silmek istiyordu.

"Güney tarafına park ettim. Cane arabaya ulaştığında dışarı."

"Eğer gidersen arabayı havaya uçururuz."

"Biliyorum." Aslında bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Canlı halim ölü halimden daha değerliyken Bones bana asla zarar vermezdi.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Köşeyi dönenleri gördüm, tüfekli ve makineli yağlı adamlar. Ortada Bones vardı, siyah bir

takım elbise ve bir kabus gibi görünüyordu. Cane kolları arkadan bağlı bir şekilde duruyordu. Arabada beni gördü ve başını salladı.

"Şimdi takası yapacağız."

"Bekliyorum." Cane güvenli bir şekilde yolcu koltuğuna oturana kadar arabadan inmeyecektim. Crow bana ona güvenmememi söyledi ve ben de tavsiyesini ciddiye aldım.

Cane'i tutan adam onu çözdükten sonra öne doğru itti ve neredeyse yere düşmesine neden oldu. Bir zamanlar olduğundan daha zayıftı ve çok daha güçsüzdü. Yavaşça arabaya doğru yürüdü, adımlarında bariz topallama vardı. Yüzü, on gün boyunca gördüğü işkencenin sonucu olan kesikler ve morluklarla kaplıydı. Bir sonsuzluktan sonra nihayet arabaya ulaştı ve yolcu kapısına bindi.

Ona baktım, hayatta olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Benden nefret ediyormuş gibi bana baktı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seni kurtarıyorum."

"Bunu yapmamalıydın," diye tısladı. "Ben buna değmem." "Benim için değersin."

Gözleri hemen yumuşadı. "Abla, yapma bunu." "Geriye

kalan tek ailesi sizsiniz. Yapmak zorundaydım."

Başını iki yana salladı. "Sen de onun ailesisin."

"Aynı şey değil."

"Pearl..." Başını salladı, gözlerinde yaşlar . "Yapma bunu.
Bunu hak etmiyorsun."

"Biliyorum. Ama bazen... hayat adil değildir." Kollarımı ona doladım
ve sarıldım. "Kaçacağım. Bir şekilde, bir şekilde."

"Crow ve ben seni yakalayacağız. Söz veriyorum."

Kendimi geri çektim ve bakışlarımı onu görmeyecek şekilde çevirdim.
Ona veda düşündüğümünden çok daha zordu. "Arabayla uzaklaş. Sen gittiğinde, ben
oraya yürüyeceğim."

Cane aynı fikirde değildi ama sessizliğı yeterli bir anlaşmaydı.

Sonunda arabadan indim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sürücü
kapısına baktım ve Cane'in motoru çalıştırmasını bekledim. Bir an sonra bunu
yaptı ve üzgün bir bakıştan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Güvenli bir
mesafeye ulaştığında Karga'yı yakaladı ve ona şöyle dedi
Nerede olduğumu. Yeterince hızlı hareket ederlerse, belki de kurtulabilirdim.

Artık pazarlığı yerine getirmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Bones ıslık çaldı ve beni bir köpek gibi yanına çağırdı.

Ve onu hemen o anda öldürmek istedim.

"Şimdi anlaşmanın sana düşen kısmı." Parmaklarını şıklattı ve
ayaklarının altındaki yolu işaret . "Kıçını buraya getir."

Bacaklarım onun saygısız tavırlarına uymak istemedi.

Her şeyden çok istediğim şey onu kalbinden bıçaklamak ve

Kan kaybından ölmesini. Kan görmek beni iğrendirmezdi. Bir cesetle yalnız kalma düşüncesi beni korkutmuyordu. Aslında, beni heyecanlandırırdı.

Savaş alanında uzun bir yürüyüşe başladım, acele etmiyordum ve yeniden köle olmadan önce özgürlüğümün son anlarının tadını çıkarıyordum. Ben yaklaştıkça Bones'un gözleri büyüyor, arzusu mantıklı düşüncelerinin önüne geçiyordu. Onun pençesine düşmeme ramak kalmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu.

Ondan eskisinden daha çok nefret ediyordum.

Sonunda uzun yürüyüşü bitirdim ve kâbuslarımın suçlusuyla yüz yüze geldim. Hatırladığım kadar groteskti, korkunç ve uğursuzdu. Aldığı kilolar yüzünden yüzü daha kalındı ve gözlerindeki bakış eskisi kadar şeytaniydi. Muhtemelen beni bir kez daha ele geçirmeden önce bir dizi fahişe ve köleyle kendini eğlendiriyordu.

"Hatırladığımdan daha güzel." Beni kolumdan tuttu ve göğsüne yaslanana kadar sürükledi. Ağzını ağzıma yapıştırdı ve bana şimdiye kadar yaşadığım en iğrenç öpücüğü verdi.

Onu ittim ve taşaklarına tekme attım. "İğrençsin." Eğildi ve taşaklarını avuçladı, kasıklarındaki acıdan inledi.

Adamları hemen beni yakaladı ve kollarımı arkama bağladı.

Geri.

Bones bir süre sonra toparlandı ama yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. "Seni tekrar eğitmekten zevk alacağım. Ve beni kandırdıktan sonra, bunun intikamını almayı çok seveceğim."

"Crow beni kurtaracak. Ve bunu yaptığında, sana acı çektirecek." Beni bulana kadar asla pes etmeyeceğini biliyordum. Gece gündüz arayacaktı, Cane de yanında, ta ki ben onun yanındaki gerçek yerime dönene kadar.

"Gittiğimiz yerde değil." Adamlarına işaret etti. "Onu arayın ve paketlenmediğinden emin olun."

Adamlar gizli silah ve bıçak ararken ellerini vücudumda gezdirip beni yokladılar. Hiçbir şey bulamadılar ama bacaklarımın arasındaki bölgeyi kot pantolonumdan bile hissederek iyice incelediler.

Onları . "Eğer bir şeyim olsaydı, onu Şimdi."

Bones benim alınganlığıma gülümsedi, pantolonunun içinde sertleşiyordu. "Beyler, hadi eve gidelim. Pearl ve benim çok şeyimiz var."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Karga

"SİKTİR!"

Hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Hayatımda bir kez bile bu kadar yıkıcı olmamıştım. Eğer nükleer silahlara erişimim olsaydı, bu ülke ve tüm dünya için bir tehdit olurdum çünkü öfkem benim yerime tüm düşünme işini yapıyordu.

Sahip olduğum tüm silahları kolayca ulaşabilmek için cipimin bagajına ve arka koltuğa yığdım. Göğsümde kurşun geçirmez bir yelek vardı, böylece uçan bir kurşun karımı geri almamı engelleyemezdi.

Bones'u öldürecektim.

Cane frene basmadan önce arabam saatte seksen mil hızla garaj yoluna girdi. Motor beni ezmekten sadece birkaç santim uzaktaydı ama bu yakınlık beni korkutmadı. Eğer bana çarpmış olsaydı, vücudumda tek bir çizik bile olmadan arabayı hurdaya çevirebilirdim.

Cane arabayı kapatmadan dışarı fırladı. "Biliyor muydun-" "On dakika önce öğrendim. Ben uyurken sıvışmış." I

Tabancayı kalçamdaki kılıfa soktum. "Seni nerede tuttular?" "Bilmiyorum.

Beni götürdüklerinde gözlerim bağlıydı."

Onu boynundan tuttum ve o kadar sıktım ki zorlukla nefes alabiliyordu.

"Karım şu anda hatta. Bana her şeyi anlatacaksın.

Hatırlayabildiğin en ince ayrıntısına kadar. Senin için kendini feda etti. Ve buna layık olsan iyi olur." Onu arabanın kaputuna doğru geri fırlattım. "Şimdi konuş."

Cane ukalaca bir açıklama yapma zahmetine girmedi çünkü şimdi zamanı değildi. Her dakika önemliydi. "Her yer betonu. Bulduğum her oda betondan yapılmıştı. Yemeklerim plastik kaplarla strafor üzerinde getiriliyordu. Tuvalet ve lavaboların giderleri aşağı değil yukarı hareket ediyordu. Adamlar Bones'un her zamanki ekibinden farklıydı. Rus ya da Alman benziyorlardı. Adamlar beni tavana asarak işkence yaptılar. Onlar asla bedenimi kırdı ama zihnimi kırmaya çalıştı. Karyolam pamuktan değil plastikten yapılmıştı." Sonunda ayrıntılar tükenince sustu. "Tüm hatırlayabildiğim bu."

Kafamdaki bilgileri gözden geçirdim ve bir sonuca varmaya çalıştım. "Rus, Alman... beton... borular yukarı çıkıyor."

Cane olayı çözmemi bekledi. "Görünüşe göre yer altındaymışsın."

Cane başıyla onayladı. "Duvarlar, borular katı malzemeden yapılmıştı."

"Alman ya da Rus... Muhtemelen Almanlardı. İkinci Dünya Savaşı sırasında burada barakalar inşa ettiler."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," diye tersledim. "Muhtemelen onu uydu tarafından görülemeyeceği bir koğuştta tutuyorlardır. Bu da seni neden bulamadığımı açıklıyor."

"Üzerinde takip cihazı yok mu?"

Gözlerim öyle bir açıldı ki neredeyse bayılacaktım. Kendimi kafamdan vurmak istedim. "Lütfen bana telefonumu orada bıraktığını söyle." Takip cihazıyla senkronize edilmişti ve başka bir şekilde erişilemezdi.

Cane onu ön panelden aldı ve bana fırlattı.

Hemen uygulamayı açtım ve küçük kırmızı noktasının haritada bir yerde olması için dua ettim.

Ama öyle değildi.

"Bu ne anlama geliyor?" Cane sordu.

"Ya takip cihazını çıkardılar, ya pili bitti ya da sinyal tespit edilemiyor." Telefonu cebime soktum ve sinir krizi geçirmemeye çalıştım.

"Çoktan değiştirdiklerinden şüpheliyim. Toplantıdan yeni çıktım." "Demek ki yeraltında."

"Ve kışla kilisenin otuz mil uzağında." Ensemi ovuşturdum ve düşünmeye çalıştım. "Şimdi ne yapacağız?"

Telefonumu çıkardım ve tanıdığım tek üst düzey yetkili Alman'ı aradım.
"Bir planım olabilir."

Bana bir servete mal oldu ama İtalya'daki son çalışan barakanın koordinatlarını aldım. Yaklaşık on yıl önce özel bir vatandaş tarafından satın alındı ve alıcının adı gizli kaldı.

Bones olmalı.

Tüm adamlarımızı topladık ve koordinatlara gönderdik. Yeraltı üssüne girmek kolay olmayacaktı. Duvarları yıkıp öylece içeri giremezdik. Eğer alttan çekersek, tüm tesis kendi üzerine çöker ve Button'ı öldürürdü.

Onu düşündükçe çılgılık atmak istiyordum.

Şu anda ona dokunuyor, onu beceriyor olabilirdi. Bu beni o kadar sinirlendirdi ki ellerim titredi. Boğazım kurudu ve nefes alamadım. Tam o anda bir anksiyete krizi geçirdim - daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Vanessa'yı tekrar yaşadım.

Sevdiğim her insan öldü ve sırada Button vardı.

Cane koordinatlara doğru giderken bana baktı. "Onu yakalayacağız, Crow."

Pencereden dışarı baktım ve bilerek ondan kaçtım. Eğer onun hakkında konuşursam kendimi kaybedecektim. Duygularım zaten karmakarışık ve sağlıklı düşünemiyordum. Eğer onu kaybedersem o anda kendimi öldürürdüm. Onsuz yaşayamayacağım birini bulmuştum ve bu fikir korkunçtu. O olmadan, ben de olmazdım.

"Onun ne kadar güçlü olduğunu unutmayın," dedi Cane. "Bunu atlatabilecek biri varsa, o da odur."

Çenemi sıktım ve pencereden dışarı baktım. Bekliyordum Araçların nihayet gelmesi en kötü kısmıydı. Arabaların daha hızlı gitmesine ihtiyacım vardı. Oraya daha çabuk varmalıydım. Karımı bir canavarın oyuncuğı olmaktan kurtarmam gerekiyordu.

"Crow-"

"Beni daha iyi hissettirmeye çalışmayı bırak. O güvende olana kadar bunu düşünmekten başka bir şey yapamayacağım. O yüzden kapa çeneni ve sür."

Yirmi Beşinci Bölüm

İnci

Bones kapıyı arkasından kapattı ve bana önce kilitledi. "Dışarıda iki muhafız var. Sakın bir şey yapmaya kalkma."

Oda sağlam betondan yapılmıştı. Duvara dayalı bir yatak ve ana yatak odasına bağlı özel bir banyo vardı. Zemin bile betonu. Yeraltında olduğumuzu biliyordum, bu yüzden bir savaş üssü gibi görünüyordu. "Güzel yer..." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onu dikkatle izledim. "Sanırım işler kesat."

Kulaktan kulağa sıırttı, ama yakışıklı bir şekilde değil. Saf ve işbirlikçi bir kötülüğün bakışıydı. Midemi bulandırdı çünkü niyeti çok açıktı. Beni o yatağa bağlayacak ve çığlık atana kadar . "Sadece takip edilemeyeceğimizden emin olmak istiyorum. *Kocanın* seni geri almak için her şeyi yapacağını biliyorum. Burada seni takip etmekte zorlanacaktır. Buraya hiçbir sinyal girip çıkmayacak."

Takip cihazımın çalışmadığını fark ettiğimde kalbim duracaktı. Crow beni bulamayacaktı. Kahretsin. "Pek rahat değil. Sizin gibi seçkin bir adamın bundan daha iyi odaları olacağını düşünürdüm." Cesaretimin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu çünkü tamamen dehşete düşmüştüm.

Bones beni ayırdığında Crow beni tekrar bir araya getirdi. Beni tekrar düzeltebilecek miydi yoksa sonsuza dek mahvolacak mıydım?

"Senin o ukala ağzını özledim. Ferahlatıcı." Yavaşça bana yaklaştı, elleri yanlarındaydı ama yüzü heves doluydu.

Yaklaştıkça gerildim, Şeytan'ın kendisinden tiksindim. "Kaçırmadım sen."

"Beni özlemeni sağlayacağım." Bana ulaştığında, beni bileklerimden yakaladı ve olduğum yerde sıkıca tuttu. "İşe koyulalım mı?"

Elinden kurtuldum ve kasığına bir diz attım.

Bones sanki saldırmam hazırlanmış gibi yoldan çekildi. Saçlarımı kafa derimden tuttu ve beni yatağa itti. Karnım şilteye çarptı ve ağırlığını beni yere yapıştırmak için kullandı.

Panik boğazımda düğümlendi ve ağlama isteği duydum. Bana yapmak üzere olduğu şeylerden çok korkuyordum. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama

Belki de yapamazdım. Onun işkencelerine aylarca katlanmışım ve bir an daha katlanamazdım. "Bırak beni!" Onunla savaşmaya çalıştım ama bir öküzden daha ağırdı.

Beni sabit tutarken kot pantolonumu çıkardı, sonra külotuma yöneldi.

"Siktir git!" Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Ne kadar çok mücadele edersen, kadar çok istiyorum." Yüzümü neredeyse boğulacağım şekilde şiltenin içine soktu. Bu süre zarfında

tamamen çıplak olana kadar kendi kıyafetlerini giydi. "Seni becermek için ne kadar heyecanlı tahmin bile edemezsin." Aletini yanaklarımın arasına sürterek beni işaretlemeye başladı bile.

Dayanamadım.

Saçlarımı avuçladı ve öyle sert çekti ki saç telleri neredeyse dışarı çıkacaktı. "Sana bakmak istiyorum. Senin de bana bakmanı istiyorum." Beni çevirdi ve sırtımı yatağa yapıştırdı. Sonra kalçalarımı ayırdı.

Ta ki üzerime gelene kadar. Gözleri omzumun hemen üstündeki dikişlere takıldı. "Orada ne oldu, Köle? Kocan da sana benim kadar iyi davranıyor muydu?"

Köle kelimesinin kullanılması beni TNT gibi ateşledi. Parmaklarımı Lars'ın bir gece önce attığı dikişlere soktum. Kan fışkırdı Her yerde kan kaybindan ölme ihtimalim vardı. Lars bunun ciddi bir olasılık olduğu konusunda beni uyarmıştı.

"Ne halt ediyorsun sen? Seni inciten kişi ben olmalıyım." Bileğimi tuttu ve beni durdurmaya çalıştı ama diğer elim yaranın içine girdi ve oraya yerleştirdiğim küçük bıçağı çıkardı. Çıkarken derimi kesti ve ilk taktığım zamankinden daha fazla acıdı.

Ama buna kesinlikle değdi.

Bones tepki vermedi çünkü tam bir şok içindeydi.

Sonunda bıçağı kabzasından tuttum ve toplayabildiğim tüm enerjiyle bıçağı doğrudan göğsüne ve kalbine sapladım. Sahip olduğum azıcık güçle ittim ve hedefimi kaçırmadığımdan emin oldum.

Her yere kan sızıyordu.

"Seni lanet..." Göğsünü yokladı ama bıçağı ıskaladı. Ağzından kan fışkırdı ve çenesinden aşağı damladı. Öksürdü ve üzerime kan kustu.

Bıçağı çektim ve daha da fazla kanadı. Açık bir delik gibi, her şey dışarı aktı. Hayat onu gittikçe daha hızlı terk ediyordu. Gözlerimin önünde ölüyordu ve tek umursadığım bunu olabildiğince acı verici hale getirmektir.

Onu ensesinden yakaladım ve bıçağı tekrar doğrulttum. "O benim içindi. Ama bu Vanessa için." Bıçağı tam gözüne ve doğrudan beynine sapladım. Bu sefer bıçağı çekip çıkarmadım. Cesedini yere ittim ve sonsuza dek hareketsiz kalana kadar seğirmesini izledim. Sonunda durana kadar kan sızmaya devam etti.

Ona baktım ve bu anı sonsuza dek hafızama kazımaya çalıştım. Bunu kâbuslarımla savaşmak için kullanacak ve kendime onun sonsuza dek gittiğini hatırlatacaktım. Beni bir daha incitemezdi, başka kimseyi de incitemezdi.

Şimdi oradan çıkmam gerekiyordu.

Giysilerim kanla ıslanmıştı ve bir kaçak olduğum her halimden belliydi. Kapıyı araladım ve iki yanında iki muhafız gördüm. Belli ki duydukları gürültünün olağandışı olduğunu düşünmüyorlardı, sadece Bones'un içinde olduğu sapkın bir şeydi.

İkisi de koridora bakıyordu, ben de muhafız tepki vermeye vakit bulamadan tabancalardan birini kılıfından

Ağırlığın eksik olduğunu fark ettiğinde arkasını döndü ve bana baktı. "Ne oluyor-"

Onu tam kafasından vurdum ve tepki veremedен diğerine de aynısını yaptım. İkisi de ölmüştü ve yerde yatıyorlardı, her yer kan içindeydi. Her biri kurşun geçirmez yelek giyyordu, ben de bir tane alıp üzerime geçirdim. Buradan çıkmak için savaşmam gerekecekti, bu yüzden biraz korunabilirdim. Fazladan silahı aldım ve kot pantolonumun arkasına soktum.

Sonra koridorda koştum.

Yeraltı üsleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama tek çıkış yolunun yukarı olduğunu biliyordum. Onlar alarmı çalmadan önce yüzeye çıkmalı ve hızlı hareket etmeliydim. Tek yapmam gereken bir merdiven ya da asansör bulup en üst kata çıkmaktı.

Koridorun sonuna kadar ilerledim ve sağa sola hareket eden bir koridor buldum. Herhangi bir yönlendirme yoktu, bu yüzden sola gittim ve

En iyisini umuyordum. Silahımı çekmiştim ve biri bana bir sebep verdiği anda tetiği çekmeye hazırdım.

Alarm çaldı ve koridorun sonunda bir kargaşa koptu.

Birisi kayıp muhafızları fark etmiş ve benim de kayıp olduğumu anlamış olmalı. "Lanet olsun." Oradan olabildiğince çabuk çıkmam gerekiyordu, bu yüzden koşmaya başladım.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum ve köşeyi döndüm. Kapılarla kaplı başka bir koridorda ilerledim ve sonuna ulaştığımda bir Duvarda bir adamın gölgesi vardı. Elinde göğsüne dayadığı bir tüfek vardı ve köşede yavaşça ilerleyerek bana doğru geliyordu.

Sırtımı duvara dayadım ve silahımı doğrulttum. Ortaya çıktığı anda onu indirecek ve bir sonrakine geçecektim.

Sonunda köşeyi döndü ve tüfeğini yüzüme doğrulttu.

Ama gözlerini tanıyordum. Onlara sayısız kez bakmıştım. Onları rüyalarımda ve uykuya dalmadan hemen önceki anlarda gördüm. Benim Tüm hayatım o gözlerdeydi, ruhumun diğer yarısı. "Karga mı?"

Hemen silahını indirdi ve bana doğru koşmaya başladı. "Siktir, Button." Bana çarptı ve kolunu belime öyle sıkı doladı ki neredeyse beni ikiye ayıracaktı. "İyi misin?" Kana bulanmış kıyafetlerime . "Yaralandın mı?"

"Hayır. Bones'u ben öldürdüm."

Crow bana şok içinde baktı, bana ilk kez böyle bir ifade veriyordu.

"edelim." Gömleğimin altında h l  bir yara vardı ve kan kaybediyordum. Ona s ylemememin tek nedeni tepkisinden korkmamdı. Paniğe kapılır ve beni omzunda taşıyarak oradan çıkarırdı.

"Arkamda kalın." Geldiği yoldan geri dönerek bizi çıkışa doğru götürdü. İlerledikçe Crow'un geride bıraktığı ceset yığınlarını fark ettik. Diğer adamları koridordaydı ve s p r yorlardı. Sonunda Cane ile karşılaştık.

"Onu bulmuşsun!" Cane silahını bıraktı ve bana sarıldı. "Kahretsin, iyi olduğuna sevindim."

"Evet..." Kanım çekildikçe bedenimi terk ettiğini hissettim. Artık gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Yavaşça, benim Dizlerimin bağı çözüldü ve yere batmaya başladım. Sesleri kulağıma fısıltı olarak .

"Onun nesi var böyle?" Cane sordu.

Crow yaramı ortaya çıkarmak için gömleğimi yırttı. "Lanet olsun. Onu buradan çıkarmalıyız. Cane, beni koru."

"Pekala."

Her şey kararmadan önce hatırladığım son şey buydu.

Son gördüğüm görüntü siyahtı ama şimdi tek gördüğüm beyazdı. Delici beyaz ılık göz kapaklarımı yaktı. Güçlü ve sıcaktı ve her sabah uyandığımda gördüğümünden hemen tanıdım.

Gözlerimi açtım ve Toskana güneşini gördüm. Camların arasından parlıyordu.

ve doğrudan yüzüme vuruyordu. Sabahtı, güneş doğduktan hemen sonraydı ve güzel bir günün başlangıcıydı. Dışarıda kuşlar cıvıldıyor ve ben onların şarkılarını duyabiliyordum. O kadar huzurluydu ki oraya nasıl geldiğimi bile merak ettim.

Başımı çevirdim ve Crow'un yanımda oturduğunu fark ettim. Bir koltukta oturuyordu ve eli gevşekçe benim elimdeydi. Gözleri okuduğu kitaptaydı ve alçak sesini o zaman tanıdım. Okuyordu Ben uyurken bana İtalyanca bir hikaye okudu.

keyif aldığım için sözünü kesmedim. Sadece Ana dilini konuştuğunu duyduğum zamanlar Cane ile tartıştığı ya da adamlarından biriyle konuştuğu zamanlardı. Bunun dışında hep İngilizce konuşurdu.

Bölümü bitirdi, sayfayı çevirdi ve sonra gizlice bana baktı. Otomatik olarak sayfaya geri döndü ama ne gördüğünü fark edince durdu. "Düğme." Kitabı kapattı ve komodinin üzerine bıraktı. "Nasıl hissediyorsun?" Sandalyeyi başucuma yaklaştırdı ve elimi dudaklarına götürdü. Günlerdir tıraş olmadığı için çenesi kir pas içindeydi ve gözlerinin altındaki torbalar uyumadığını gösteriyordu.

"Kendimi... gerçekten iyi hissediyorum." Eve, kocamın yanına dönmüştüm.

Yaşanan her şey uzak bir kâbustan ibaretti. Bones'un öldüğünü biliyordum çünkü o hançeri kalbine saplayışımı asla unutamayacaktım. "Ne zamandır uyuyorum?"

"İki gün."

"Oh..."

"Çok kan kaybetmişsin. Bir doktor çağırdım ve seni tedavi ettiler. burada."

İşte o zaman koluma takılan serumu ve monitörün uzaktan gelen bip sesini fark ettim. Tansiyonum ölçüldü ve kolumdaki manşet bağlantısı sıkıldı.

"Pencere açıkken yatağında uyandığında kendini daha iyi hissedeceğini biliyordum." Başımı tekrar öptü, sonra alnını başıma yasladı. sanki dua ediyormuş gibi. İşte o zaman evlilik yüzüğümün elime geri döndüğünü fark ettim. "Çok endişelendim..."

"Ben iyiyim. Biraz kan kaybettim, hepsi bu."

"Neredeyse ölüyordun, Button. Bana yaralı olduğunu söylemeliydin."

"sanmıştım." Bazen gerçekte olduğumdan daha güçlü olduğumu düşünürdüm.

Öfke ve aşk arasında kalmış bir adam gibi gözlerimin içine baktı.

"Gittiğin için sana kızgınım. Bu seni asla affedemeyeceğim bir şey. Ama iyi olduğun için o kadar minnettarım ki bunun bir önemi yok."

"Seni incittiğim için üzgünüm. Ama yaptığım şeyden pişman değilim."

Bunu binlerce kez tekrar yapardım.

"Şanslıydın."

"Hayır, şansım

yaver gitmedi."

Bir açıklama beklerken bakışlarımı tuttu.

Kendimi kestim ve köprücük kemiğimin altına bir gülümseme bıçağı soktum." Yeni dikişleri görebilmek için gömleğimi aşağı çektim. "Üstümü arayacaklarını ama yaraya dikkat etmeyeceklerini biliyordum. Bu yüzden Bones beni yalnız parmaklarımı içeri soktum ve bıçağı çıkardım. Sonra da onu öldürdüm." Her şeyi duygusuzca söyledim çünkü pişmanlık hissetmiyordum. Yaptığım her şey kulağa çılgınca geliyordu ama kendimi hiç bu kadar akli başında hissetmemiştim. Kendimi ve ailemi korumak için yapmam gerekeni yaptım. Ve şimdi özgürdük.

Başını iki yana salladı. "Neden bana söylemedin?"

"Bunu yapmama asla izin vermezdin."

"Ve haklı olarak öyle. Her şey çok daha farklı olabilirdi."

"Bu olasılığa karşı hazırlıklıydım. Ama kardeşini kurtarmak zorundaydım.

O benim kardeşim."

İç çekti, gözleri yumuşadı.

"Evlilik özveriyle ilgilidir. Kardeşine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Onu kaybetmene izin veremezdim."

Bana bakmaya devam etti, gözleri bir gizemdi.

"Her şey bizim lehimize sonuçlandı. O yüzden geçmişî geçmişte bırakalım ve mutlu olalım."

Çenesini sıktı ve bakışlarını benimkilere çevirmeden önce birleşmiş ellerimize baktı. "Sana bir şey sormak zorundayım. Cevabınız ne olursa olsun, bu bizi değıştirmez. Ama bilmem gerek..."

Bana ne sorduğunu çok iyi biliyordum. "Bana tecavüz etmedi. Denedi ama başaramadı. O yapamadan ben onu öldürdüm."

Crow bakışlarımdaki gerçeğı görene kadar gözlerimin içine baktı.

"Beni soydu ve yere yatırdı. Ama en kötüsü ." O anda dehşete düşmüştüm ve zar zor toplayabiliyordum. Ama bu detayları bilmesine gerek yoktu.

"Kendi yaranı nasıl ektin?"

Lars'ı asla otobüsün altına atmam. Onun rızası dışında bana yardım sağladım ve Crow'a gerçeğı söyleseydim Lars'ı sokağı atardı. "Ben yaptım."

İnanmazlıkla bir kaşını kaldırdı. "Sen mi yaptın?" "Evet."

"Nasıl?"

"Buna ayna deniyor." dişlerimin arasından yalan söylerim. Lars bana bir iyilik yaptı ve ben de ona borcumu onu kovdurarak ödemem.

Neyse ki Crow geri çekildi. "Bunu nasıl yapacağını bildiğini bilmiyordum. İşe yarayabilir."

"Evet..." Şimdi Lars'tan bana öğretmesini istemek zorundayım.

Yüzümdeki saçları okşadı ve bana uzun uzun baktı. "İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?" Crow Barsetti söz konusu olduğunda iltifatların sayısı çok azdı, bu yüzden bu sözlerle değer veriyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Başkaları cesur sen cesur davrandın. O bıçağı vücuduna soktuğunda korkusuzdun. Ve onu vücudundan çıkarıp o pisliği kalbinden bıçakladığında da cesurdun.

Button...sen benden ve tüm erkeklerin toplamından çok daha cesursun."

Elimi kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Senden daha cesur değilim. Eğer benim için gelmeseydin ölürdüm."

"Hayır." Eğildi ve beni alnımdan öptü. "Button, sen bir yolunu bulurdun."

Yanımda Karga ile balkonda oturuyordum. Kucağımda bir kitap vardı ama onu okumayı uzun zaman önce bırakmışım. Bunun yerine, yatak odasının penceresinin hemen dışındaki manzaranın tadını çıkarmayı seçtim. Crow yanıma oturdu ve

Şaraphane için evrak işleri. Eve döndüğümünden beri işe gitmemişti. Gücüm yerine gelmişti ama o bana kırılғанmışım gibi davranmaya devam etti.

Yatak odamızın kapısı çalındı. "Crow, onu ne zaman görebilirim?" Cane'in öfkeli sesi yatak odamızdan geçip verandadaki kulaklarımıza ulaştı.

İç çekerek ayağa kalkmadan önce dosyayı masanın üzerine bıraktı. "Baş ..."

Gülümsedim ve Crow'un Cane'i almasını bekledim.

Crow yatak odasının kapısını açtı. "İnsanlarla görüşmeye hazır olduğunda seni davet edeceğim."

"Beş gün oldu," diye tersledi. "Yasal olarak o benim kız kardeşim ve onu en az senin kadar görmeye hakkım var."

Crow'un yüzündeki kızgın ifadeyi hayal edebiliyordum.

"Şimdi izin verirsiniz..." Cane kardeşinin etrafında manevra yaptıktan sonra verandada bana katıldı. Yanımda bir sandalye çekti ve bana daha önce hiç görmediğim bir bakış attı. Gözlerinde gerçek bir neşe vardı, bana ilk kez bu gözle bakıyordu. "Harika görünüyorsun, Pearl. Her zamankinden daha güzelsin. asla."

Crow sandalyemin arkasından homurdandı.

"Ne?" Cane sordu. "Kendi kız kardeşime güzel diyemez miyim? O ne demek istediğimi biliyor."

"Onu görmezden gel," dedim. "Nasıl bilirsin." Şimdi Crow bana hırladı.

Cane nazikçe sarılmak için beni kendine çekti ve sırtımı ovdu. Şefkatli bir kucaklamaydı, bana daha önce yaptığı her şeyden çok daha iyiydi. Kim

Beni can evimden vurduğu o korkunç öğleden sonrayı atlatabileceğimizi biliyordum. Artık sevgiden başka bir şey yoktu. "Çok teşekkür Pearl. Eğer sen olmasaydın, bir yerlerde bir çukura gömülmüş olurdum."

"Bunun olmasına asla izin vermeyiz, Cane."

"Hayır, gerçekten." Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Çok cesurdun. Sana yaptıklarımın sonra hiçbir şey yapmasaydın kimse seni suçlamazdı."

"Cane... köprünün altından çok sular aktı."

"Çoğu insan için değil. Bunun sadece kardeşimi çok sevdiğin için mümkün olduğunu biliyorum... nedeninden hala tam olarak emin olmasam da."

"Ölmek mi istiyorsun, pislik?" Crow havladı.

Cane onu görmezden geldi. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayatın boyunca senin erkeğin olduğumu bilmeni istiyorum. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Hamileyken gecenin bir yarısı dondurma istersen, ben hallederim.

Pislik yaptığında Crow'un ağızını burnunu kırmamı istiyorsan, adamın benim. Ne olursa olsun, arkadayım. Tamam mı?"

Gülümsedim. "Anladım."

"Barsetti adını daha iyi taşıyacak kimse yok. Senin gibi bir kız kardeşim olduğu için onur duyuyorum."

"Cane, ben de onur duydum."

Çekilmeden önce bana tekrar . "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Sanırım kocam bu işi halledecek."

"Evet," dedi Crow sesinde bir tehditle. "Kocası."

Cane ayağa kalktı ve gözlerini . "Dostum, senin kadını istemiyorum. Bilseydim, onu çoktan alırdım. O yüzden sakın ol." Crow hiç gülümsemedi.

"Tamam... belki onu bir yıl önce istemiş olabilirim," diye itiraf etti Cane. "Ama onu artık öyle görmüyorum... çoğunlukla."

Crow'un karanlığı daha da büyüdü.

"Pekâlâ." Crow ellerini çıırttı. "Resmen hoş karşılanmıyorum. Görüşürüz Pearl."

"Görüşürüz o zaman." O çıkarken el salladım.

Crow kapıyı önce onun yatak odasından çıktığından emin oldu ve yanımdaki koltuğuna döndü.

Konuşmadan önce yüzündeki sertliği inceledim. "Ona gerçekten kızgın değilsin, değil mi?"

Çenesi sıkılı kaldı ve bu da sorumu cevapladı. "Seninle flört ediyor. Bunu takdir etmiyorum."

"Belki de bu onun nazık olma yöntemidir." "Sana iyi davranmamasını tercih ederim."

"Crow, aç artık bunu. Her zaman kıskanç ve sahiplenici olmayı bırakmalısın - en azından konu kardeşin olduğunda."

"Biz bir araya gelmeden önce senin hakkında ne tür şeyler söylediğini bilmiyorsun."

"nemli değil. Uzun zaman önceydi."

Balkona ve ötesindeki üzüm bağlarına baktı. "Yeterince uzun değil." Olanlardan sonra Crow bana karşı her zamankinden daha korumacıydı. Üzerimdeki etkisi elik gibi güçlüydü ve hiçbir şey onu sarsamazdı.

"Ondan hoşlanıyorum ve onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum." "O benim kardeşim diye sen de öyle olmak zorunda değilsin. dahil."

"Crow, sana ondan hoşlandığımı zaten söyledim. Hiç kendime ait bir ailem olmadı ve bir kardeşimin olması çok güzel. Lars bana biraz

ve sen de tıpkı bir baba gibi zorba bir kocasın. Bu çok hoş."

Bu yorum üzerine yüz hatları yumuşadı ve tartışmayı bıraktı.

"Biraz yürüyebilir miyiz?" Gereksiz yatak istirahati günlerinden sonra ayaklarımın üzerinde hareket etmeye ve bacaklarımı esnetmeye hevesliydim.

"Manzara yeterince iyi değil mi?"

"Crow, ben ." İzin beklemek yerine ayağa kalktım ve spor ayakkabılarımı giymek için içeri girdim.

Crow sesli bir şekilde iç çekti, ne kadar sinirlendiğini anlamamı istiyordu.

Öyleydi.

Ama umurumda değildi.

Üzüm bağları arasında yürüdük ve tarlalardaki cırcır böceklerini dinledik. Evden uzakta, koridorlarda hareket eden daha güçlü bir esinti vardı. Saçlarımı sevgi parmakları gibi okşadı ve tıpkı Karga'nın yaptığı gibi enleme dokundu.

Elini elime doladı ve gayet iyi olmama rağmen bana endişeli bakışlar göndermeye devam etti. "İyi misin?"

"Yardıma ihtiyacım olursa,
sana söylerim." "Hayır,
söylemeyeceksin," diye
tersledi.

Dudağımın kenarından bir gülümseme yükseldi. "Haklısın. Muhtemelen olmaz."

İradesi dışında, gözlerinin içine eğlence girdi.

Önümdeki yamaçlara baktım ve diğer tarafta ne olduğunu merak ettim. Belki de bir sonraki ev kadar sadece daha fazla dönümlük bir araziydi. "En yakın komşunuz kim?"

"Bir arkadaşım bu tepenin diğer tarafında yaşıyor. Ziyarete geldiğinde burası bir tatil evi oluyor."

"Normalde nerede yaşıyor?"

"Amerika'da."

"Yani... hemen yan tarafta bana yardım edebilecek biri var mıydı?"
Hapishanedeki ilk günlerimde bana gidebileceğim hiçbir yer olmadığını söylemişti. En yakın kasaba otuz mil . Aptalca, bu hikayeye inandım.

Gülümsedi. "Evet. Ama pek ortalıkta görünmez."

"Ama muhtemelen evinin içinde bir telefon vardır."

Omuz silkti. "Sanırım. Ama umarım işlerin gidişatından memnunsundur." Başparmağı parmak eklemlerimde gezindi. "Çünkü seni tekrar kilitlemek zorunda kalsaydım, bunu yapardım."

"Sanırım ben de öyle."

Bana ters ters baktı.

Onunla dalga geçmeyi seviyordum çünkü onu kızdırmak çok kolaydı.
"Şaka yaptığımı biliyorsun. Kilit olmaktan bahsetmişken, bu takip cihazını ayak bileğimden çıkaracak mısın?"

"Yapmamayı tercih ederim."

"Sence de tuhaf değil mi?"

"Hayır." Yanımda hızını değiştirmede ve aşırı korumacı manyak hâlâ içindeydi.

"Etrafımda tehlike olmadığı için buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"Her zaman tehlike vardır, Pearl. Zenginler ve güçlüler her zaman omuzlarının üzerinden bakmak zorundalar."

"Derimin altında elektronik bir şey istemiyorum. Zaten tek başıma ."

Yerinden kıpırdamayacaktı. Kendini taşıma şeklinden belliydi bu.

"Değiştirilmesi gerekene kadar hiçbir yere gitmiyor."

Tabii ki hayır. "O zaman her zaman bir takip cihazı takmanı istiyorum."
Bu hiç hoşuna gitmeyecekti. Crow gölgelerde çalışan bir adamdı. Bu kadar kolay takip edilmek istemiyordu.

"Tamam."

Söylediklerini duyunca bir an duraksadım. "Ne dedin?"

"Tamam dedim."

"Hayır... Sadece bir noktayı kanıtlamaya çalışıyordum."

"Sen giydin. Eğer sen takmak zorundaysan, ben de takarım. Böylece benim için endişelenirsen nerede olduğumu her zaman görebilirsin. Bu adil bir uzlaşma."

"Ama asıl noktayı kaçıırıyorsun. Hiçbir şey giymek istemiyorum."

"Bu çok kötü." Bana diktatör bir bakışla baktı, ona karşı gelmem için beni cesaretlendirdi. "Orada olduğunu fark etmiyorsun bile ve o küçük takip cihazı sayesinde seni bir değil iki kez kurtarabildim. Üzgünüm, bu bir Sizin için rahatsızlık verici ama benim için hayat kurtarıcı. Buna alışmanızı öneririm."

Savaşı kaybettiğimi biliyordum ve daha da önemlisi, hayatımızın geri kalanının olacağını biliyordum. Crow Barsetti reddedilemeyecek bir adamdı ve söz konusu ailesi olduğunda acımasız ve sınırdan bir deliydi.

Haklıydı, buna alışmalıyım. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi ne yapacağız? Bones gitti ve dünya çok daha basit bir yer gibi görünüyor."

"Bu tamamen size kalmış. Düşünüyordum da, hayatımızın geri kalanını burada yaşayabiliriz. Şarap içeriz, sevişiriz ve

birlikte yaşlanalım. Ne dersiniz?"

Ona baktım ve gülümsememin genişlediğini hissettim. "Kulağa oldukça sıkıcı geliyor." Bir kaşını kaldırdı.

"Benim istediğim de tam olarak bu. Seninle uzun, sıkıcı bir hayat."

Sonsöz

İnci

Makarna ve peynir kaselerini masaya koydum. Vanessa beş yaşındaydı. Babası gibi koyu siyah saçlı ve benim gibi yeşil gözlüydü. Hırçın bir ruhu vardı ve bana büyüdüğünde ele avuca sığmaz biri olacağını söylüyordu, tıpkı sizinki gibi. "Aç mısın, tatlım?"

"Yum." Çatalını kaptı ve daldı.

Kaseyi Constantine'in önüne koydum. "Al bakalım şampiyon."

Constantine üç yaşındaydı ve hâlâ mama sandalyesinde oturuyordu. Masa, büyüdüğüce etrafa fırlattığı tüm yiyeceklerle kalıcı olarak lekelenmişti. Yemeğini beğenmediğinde onu itmek yerine her yere fırlatmayı tercih ediyordu. Bazen babası gibi tam bir baş belası oluyordu. Kaşığı eline aldı ve yavaşça karnını doyurdu, hâlâ süreci öğreniyordu.

Julia kâsesine baktı ve bir kaşını kaldırdı. Belirgin bir Rus aksanıyla şöyle dedi. "Nedir bu?"

"Peynirli makarna. Temelde peynir soslu makarna."

Sanki servis edebileceğim en kötü şeymiş gibi korkuyla bakmaya devam etti.

Neden herkes Amerika yemeklerinden bu nefret ediyordu?

"Gerçekten fena değil. Ama yemek istemezseniz size başka bir şey yaparım."

Julie çatalı aldı ve bir ısırık aldı. "Aslında oldukça ." Julia, Barsetti malikânesindeki özgürlüğe alışmakta zorlanmıştı. İnsan kaçakçılığı için satıldıktan sonra Crow ve ben onu ve bir avuç kadını serbest bırakmayı başardık. Çoğunun evine dönecek aileleri vardı ama Julia tek kuruşu olmayan bir yetimdi. Kendi ayakları üzerinde durmaya hazır olana kadar bizimle kalıyordu.

"Beğendiğine sevindim. Crow nefret ediyor, ama o en inatçı adam Biliyorum."

Yavaş yavaş yemeye devam , kaşıklamaya zaman ayırdı. Doğal olmayan bir şekilde zayıftı ve onu mümkün olduğunca şişmanlatmak zorundaydım. Bilerek çocuklarla vakit geçirmesini sağladım çünkü onların mutluluğu bulaşıcıydı. Herkesin ruh halini neşelendirebiliyorlardı.

Crow koyu lacivert takım elbisesi ve mor kravatıyla yemek odasına girdi. Bir kral gibi, içeri girdiği anda odanın sahibi olmuştu.

Duvara belirgin bir gölge düşüren bu adamın gücü . "Cane, hayır dedim."

Cane onun arkasından geldi ve kulağına bir şeyler söyledi. "Bak, bu sadece bir iş. Bir daha senden yardım istemeyeceğim, yemin ederim."

"Ben hiçbir yerde iş yapmıyorum," diye cevap verdi Crow. "Sana söyledim

Bunu." Beni kastetmeyen sinirli bir bakışla bana doğru yürüdü. "Hey, Button." Kolunu belime doladı ve bana bir öpücük verdi.

"Hey, kocacığım."

Ona kaç kez böyle seslensem de ağzının kenarı gülümsedi.

Cane devam etti. "Sadece giriyoruz ve çıkıyoruz. Önemli bir şey değil. Hepsi bu."

Crow onu görmezden geldi ve çocukları selamladı. Önce Vanessa'yı alnından öperek selamladı, sonra diz çökerek Constantine'i bir izledi. "Nasılmış benim küçük oğlum?"

"Bu bir uçak!" Constantine kaşığın kenarındaki peynirli makarnayı aldı ve Crow'un ağzına attı.

Crow aldı ve yuttu. "Yum."

Zaferle gülümsedim. "Buradaki herkes onu seviyor gibi görünüyor."

Crow yemekten hoşlanmadığını gizledikten sonra Julia'yı selamladı. "Merhaba, Julia." Ondan hoşlanmadığı için değil, herhangi bir erkeğe yakın olduğunda ne kadar korktuğunu anladığı için her zaman mümkün olduğunca uzak dururdu.

Cane devam etti. "Hey, pislik. Sana söylüyorum."

Crow ona bir yilandan daha hızlı döndü. "Ailemin küfür etme. Bunu sana kaç kere söyledim?"

Cane gözlerini devirdi. "Her neyse. Bana yardım edecek misin, misin?"

"Hayır." Crow zerre kadar sempati göstermedi. "Sana söyledim, artık bir ailem var. Artık o yaşam tarzına dahil değilim. Artık o yaşam tarzıyla başka biri."

"Ama kimse senin yeteneklerine sahip değil," diye karşı çıktı Cane.

"Kimseye güvenmiyorum." "Çok kötü," diye tersledi Crow. "Bırakma."

Cane gözlerini tekrar Julia'ya dikene kadar yuvarladı. Onu odada fark ettiğinde ilgisi daha da arttı. "Hey-"

"Uzak dur ondan." Crow hemen bir pitbull'a dönüştü, dişlerini göstererek ve pençelerini uzatarak misafirimizi korudu.

"Şimdi küfür etmeye ne oldu?" Cane tartıştı.

Cane onu kolundan tutup odadan dışarı çekti. "Kesin şu saçmalığı." Sesi hâlâ yemek salonunun dışından duyulabiliyordu.

"Julia'yı Rusya'daki operasyondan kurtardık. Ona yan gözle bile bakma yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

"Tanrım, bana biraz kredi ver. Sence o anda silahımı çıkarıp onu yere mi sereceğim?"

Julie kasıtlı olarak kâsesine baktı.

"Onu rahatsız etmeyin," diye emretti Crow. "O benim çatımın altında, yani benim misafirim. Ona bakmanı bile istemiyorum."

"Ne?" Cane sordu. "Güzel olduğunu düşünmüştüm. Yak beni kazık."

"Yapabilirim," diye tehdit etti Crow. "Şimdi git."

"Bekle, operasyon konusunda ciddiymdim. Yardıma ihtiyacım var."

"Cane, bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben o işte değilim. artık çalışmıyorum. İki çocuğum var ve bir tane daha yolda. Bir daha asla o yaşam tarzına bulaşmayacağım."

"Tanrım, çok sıkıcısın."

"Bir gün senin hayatın da sıkıcı olacak. Ve bunu seveceksin." Crow yemek odasına geri döndü ve kardeşini kovdu. "Bunun için üzgünüm, Julia."

"yok," diye fısıldadı.

"Onun için endişelenmene gerek yok," güvence verdi Crow. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Yemeye devam etti. "Biliyorum."

Crow yanına döndü ve elini küçük karnımın üzerine koydu. Daha karnım bile belli olmamıştı ama çok kısa bir süre sonra bir bebek yumruğum olacağı için heyecanlıydı. Hiçbir şey onu hamile olduğum zamanki kadar tahrik edemezdi. Muhtemelen bu yüzden yanlışlıkla tekrar hamile kalmıştım. "Nasılmış benim küçük Barsetti'm?"

"Oldukça sıkıcı." Elimini onun elinin üstüne koydum. "Henüz tekme yok. İçeride olduklarını zar zor söyleyebiliyorum."

"Biraz zaman ver. Belki Vanessa gibi bir golcü ."

"Tanrım, umarım değildir. Hamileyken hiç uyumamıştım.
onu."

"Evet, hatırlıyorum," dedi. "Ama onun hareket ettiğini hissetmek heyecan vericiydi." Parmakları karnımın tamamında genişledi, sonra parmaklarını tekrar belime doladı. "Bu gece onlara Lars baksa da yemeğe çıksak nasıl olur? Belki sahildeki eve de uğrarız?"

İki çocuk sahibi olmak yalnız zaman geçirmeyi zorlaştırıyordu ama Crow ve ben elimizden geldiğince bunu başarmaya çalıştık. Çocuklarımızla vakit geçirmeyi seviyorduk ama sadece ikimizin olduğu zamanları da seviyorduk. Günde iki saat bizi mutlu etmek için yeterli görünüyordu. "Kulağa mükemmel geliyor."

Crow kulağını çıplak karnıma dayadı ve dinledi. "Sana söylüyorum, aşağıda hiçbir şey olmuyor. O uykulu."

"O mu?" Ayağa kalktı ve bana baktı.

"Evet, bu bir kız." Aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum... Sadece ."

"Ama bu hamilelik Vanessa'yla yaşadığınıza hiç benzemiyor." "Evet."

Açık ara en zor hamilelikti. "Ama ben sadece Biliyorum. İnan bana, bu bir anne "

Yatakta ilerlemeden önce karnımı öptü. Onun

Kalçalarımı ayırdı ve gözlerindeki karanlık bakış bana bundan sonra ne yapmak istediğini söyledi. Beni hamile bırakarak yaptığı işten gurur duyuyor gibiydi ve bu egosunu okşuyor ve daha da fazla sevişmek istemesine neden oluyordu. "Seni hamile bırakabildiğim kadar uzun süre hamile bırakmak istiyorum."

"Uh, hayır teşekkürler." Üç çocuk yeterliydi. Personelin yardımıyla bile dördüncüyü idare edemezdim.

", bu çok seksi." Aletinin ucunu girişime doğru bastırdı ama içime girmede.

"Evet, bir süreliğine. Ama evin içinde bir inek gibi paytak paytak yürümek zorunda değilsin."

"İneğe benzemiyorsun." Burnunu benimkine sürttü. "Paytak paytak yürüdüğünde beni çok sertleştiriyorsun. Seni benim çocuğuma hamile görmek... Hiçbir şey bundan daha büyük bir tahrik olamaz."

"Öyle bile olsa, bu . Ama hamile kalmaya çalışıyormuşuz gibi yapabiliriz."

"Aynı şey değil." Crow çocuk sahibi olmak konusunda tereddüt ederken, mümkün olduğunca çok çocuğa ihtiyaç duymaya başladı. Vanessa'ya hamileyken eski işini bir çırpıda bıraktı ve benimle ve çocuklarla evde olmaktan başka bir yerde olmayı tercih etmedi.

Ne kadar farklı olduğunu fark ettiğimde kıkırdadım. Doğuştan gelen karanlığı solmuş ve çocuklarına her baktığında gözlerinde parlayan ışık kaybolmuştu.

Crow tepkiyi yakaladı. "Ne?" "Hiçbir şey."

Çaresiz olmasına rağmen kendini içime sokmadı. "Ne?" Her iki bileğimi de kavradı ve başımın üzerinde sabitledi, istediğini elde edemediği anda bana hükmetti.

"Sadece bu kadar farklı olmanızın eğlenceli olduğunu düşünüyorum. Yıllar önce tanıştığım adama hiç benzemiyorsun."

Gözlerindeki ve çenesindeki sertlik yavaş yavaş .

"Sanki farklı bir insanmışsın gibi."

Bileklerimdeki tutuşunu gevşetti ve bana bakmaya devam etti. "Ben farklı bir adamım."

"Çok iyi bir uzaklıkta." Kalçalarını içime çekmeden önce ellerimi göğsümde gezdirdim, içimde derinlerde olmasını istiyordum.

Kalçalarını dik tuttu ve hareket etmedi. "Evime geldiğinde seni kurtardığımı söylemiştin. Seni, adını bir daha asla söylemeyeceğim o acımasız adamdan kurtardım. Seni tekrar bir araya getirdiğimi ve iyileştirdiğimi iddia ediyorsun."

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Ama sen beni kurtardın, Button. Sahip olmadığım hiçbir şeye sahip olamazdım.

Sensiz istediğimi biliyordum." Eli yanağımı kavradı ve burnunu burnuma sürttü, bana her sabah ve her gece beklediğim hassas dokunuşları yaptı.

" kurtardık."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

